

ХЕДЪР ГРЕЪМ ИНТРИГИ

Превод от английски: Ваня Пенева, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Едно оръдие даде изстрел и във въздуха се издигнаха черни кълба дим. Гюллето едва не улучи „Лейди Мей“. Издигна се огромен фонтан вода. Корабът се залюля застрашително над развълнуваното море.

Облакът се разсея бавно и тогава изникна смъртоносната заплаха. Тя се издигна високо в кристалносиньото небе, платната ѝ се опънаха на вятъра и в сърцата на моряците пропълзя леден страх.

Мъртвешки череп над кръстосани кости. Бяло върху черно. Гордият пиратски флаг. Капитан Нименс стоеше на руля, насочил далекогледа си към неприятелския кораб, който пореше без усилие високите вълни. Когато заповяда на първия си офицер да отговори на огъня, гласът му прозвуча спокойно. И техният изстрел не успя да улучи неприятеля.

Дали пиратът беше дал само предупредителен изстрел? Не, нямаше съмнение. Намерението му беше да плени „Лейди Мей“. Капитанът се вгледа напрегнато в пиратския флаг. Знаеше, че многобройните черепи и кости се различаваха твърде много един от други, също както мъжете, които плаваха под флаговете. По гърба му лазеха студени тръпки. Да вървят по дяволите тези негодници! Не се страхуваше за себе си. Знаеше, че ще се бие с врага до последна капка кръв.

Трябваше обаче да мисли за лейди Роуз, която беше също така ценна като името, което носеше. Лейди Роуз със смарагдовозелените очи, обкръжени от гарвановочерни мигли, и класически красивите черти на лицето. Устните ѝ приличаха на цветето, на което я бяха кръстили. Когато излезеше на слънце, в кестенявочервената ѝ коса заблестяваха златни и медени искри. Меката ѝ кожа блестеше с цвят на слонова кост, бузите ѝ бяха покрити с изкусителен розов мъх.

Тя беше доста висока за жена, пък и никога не се стараеше да скрива ръста си, а посрещаше всяко предизвикателство гордо и решително изправена. Сигурно вече беше забелязала флага, но не

пицеше от страх, нито затрупваше капитана с обвинения за събитието, за което той не носеше никаква вина. Камо ли пък да се строполи в безсъзнание на палубата...

Гордо безмълвна, тя стоеше до него и се взираше в приближаващия пиратски кораб. Цветът на очите ѝ беше красиво подчертан от тъмнозелената рокля, прекрасно модно творение с развяващи се копринени поли и кадифен корсаж. Раменете ѝ бяха закрити с копринена наметка. Фини бели дантели красяха дълбокото кръгло деколте, ръкавите също бяха драпирани с дантела. Въпреки крехката си красота тази жена притежаваше огнен темперамент. Той се проявяваше най-вече когато трябваше да защити някой човек, пострадал несправедливо. Към подчинените си лейди Роуз се отнасяше приятелски и почтено. Капитанът знаеше това, защото също се числеше към тях. Тя беше наследила флотата от лорд Дефорт и Нименс ценеше високо новата си господарка. Той беше твърдо убеден, че вътрешната ѝ красота можеше напълно да се мери с външната.

— Скъпа лейди Роуз... — започна колебливо той.

— Познавате ли флага им? — прекъсна го остро тя и го погледна право в очите.

Мъжът кимна.

— Мисля, че да, но може и да се лъжа. Доколкото знам, този човек не напада английски кораби, а нашите цветове се виждат отдалече.

— Значи наистина е Убиецът на дракони? — Бузите ѝ побледняха, но по лицето ѝ не трепна нито едно мускулче. Сърцето ѝ биеше лудо в гърлото. От няколко месеца насам този пират всяваше страх и ужас в сърцата на моряците и търговците, които плаваха по океана. Нито един испанец или холандец не можеше да бъде сигурен за кораба си. И макар че кралската заповед обещаваеше смърт на всички пирати, Чарлз II очевидно се радваше на всяка нова победа на негодника, който се обогатяваше за сметка на омразните му испанци. Пиратът отвличаше високопоставени дами и господа от испанските кораби и ги освобождаваше срещу висок откуп. Носеха се какви ли не слухове за съдбата на нещастните пленници.

А сега Убиецът на дракони имаше намерение да нападне английски кораб! Капитан Нименс се обърна загрижено към господарката си:

— Ще ви отведе в кабината си, милейди...

— Не. Няма да остана затворена като птица в кафез. Освен това, какво значение има, след като ни очаква най-лошото? Оттук мога да следя събитията.

— Моля ви, милейди, послушайте ме! Някоя мачта може да падне точно върху вас. Или да пострадате, когато започнем да стреляме с оръдията.

— Нима искате да чакам в каютата, докато онзи куц негодник дойде да ме заколи?

Капитанът я погледна съчувствено. За момент беше готов да повярва, че ще бъде по-добре, ако я прониже със собствения си меч. От друга страна обаче, тя със сигурност щеше да остане жива, защото Убиецът на дракони се славеше като галантен кавалер и никога не убиваше заложничките си.

Само като си помислеше какво я чакаше... Нименс не смееше да я погледне. Баща ѝ беше един от най-богатите хора в колониите. Сигурно пиратът го знаеше, след като бе решил да нападне „Лейди Мей“, английски кораб.

— Капитан Нименс — обади се тихо Роуз, — дайте ми нож.

— Стреляйте пак! — заповяда дрезгаво капитанът и първият офицер, мършав момък с лице на гробокопач, побърза да изпълни заповедта. Капитанът улови ръката на Роуз и я поведе по стълбичката към каютите. Щом слязоха под палубата, Нименс отвори вратата на кабината си, просторна стая точно под кормилото.

Роуз го погледна възмутено.

— Няма да остана тук, капитане! Защо ме карате да се чувствам безпомощна?

— Моля ви, милейди! Умолявам ви, мислете за честта си!

Да върви по дяволите този Нименс, каза си ядно Роуз. Можеше просто да я заключи, а вместо това стоеше тук и я гледаше с големите си очи като предано куче. Наистина ли не разбираше какво става в душата ѝ? Ако се стигнеше до битка, той щеше да умре за нея, това беше сигурно. Но защо не ѝ позволяваше да се защитава? Тя си припомни времето, когато копнееше за смъртта. Болката беше толкова мъчителна, че тя не искаше да живее повече, но скоро разбра, че има нещо, заради което си струваше да остане жива. И сега щеше да се бори.

— Капитане!

Мъжът затвори вратата и се отдалечи бързо. Следващата експлозия я оглуши и разлюля кораба из основи. И този път пиратите бяха съвсем близо до целта. Роуз политна и се хвана за писалището на Нименс, за да не се удари в стената.

След малко тя се добра до пейката с брокатена покривка и седна. Загледа се като замаяна през прозореца, без да смее дори да диша. Пиратският кораб се приближаваше с невероятна бързина. Флагът му се виждаше съвсем ясно, както и фигурата на галеона — гола жена с дълги къдрици, нападали по пищните ѝ гърди. Тази красива фигура беше в странен контраст с грозната гримаса на мъртвешкия череп върху развяващото се знаме.

Роуз се опита да прецени бойната сила на пиратите. Видя по половин дузина дула на оръдия и от двете страни и куражът ѝ започна да се стопява. По палубата над главата ѝ отекваха забързани стъпки. След малко прозвуча отчетлива заповед:

— Огън!

„Лейди Мей“ сякаш си пое въздух и потрепери с целия си корпус, след което отекна оглушителен изстрел. Залпът остана без последствия. Пиратите се приближаваха неумолимо.

Не мога да остана тук, каза си отчаяно Роуз. Дали щеше да се осмели да се бори за живота си? Трябваше да се върне вкъщи...

Изведнъж в гърлото ѝ се надигна писък. Женската фигура се носеше право срещу прозореца на каютата. Роуз скочи, за да избегне опасността, но в този миг корабът зави и удари „Лейди Мей“ отстрана. Трясъкът беше ужасен.

Роуз полетя към писалището, после наляво и падна по лице върху красиво резбованото, закрепено за пода легло.

В кабината ѝ проникнаха странни шумове — стържене на метал, звън на стомана и тя разбра, че пиратите са хвърлили абордажните куки. Нападателите се прехвърлиха на борда и тя застана на колене, за да чува по-добре. Една висока вълна запрати „Лейди Мей“ към неприятелския кораб и Роуз отново падна на леглото сред бъркотия от сатенени поли и дантелено бельо.

На палубата проехтя гневен рев, разнесе се звън на метал. Много скоро дебелите греди щяха да попият кръвта на десетки трупове. Роуз се молеше горещо победата да бъде за Нименс. Дълбоко в себе си

обаче знаеше, че почитеният, горд мъж, неин добър приятел и усърден моряк, не беше дорасъл да се пребори с тези диви пирати. Нямаше сили да си представи съдбата, която го очакваше.

Шумът заглъхна също така бързо, както се беше появил. Битката свърши само след минути и светът потъна в мълчание. Роуз се надигна и се вслуша смаяно.

След минута вратата на кабината се отвори. Не, победителят наистина не беше капитан Нименс. Победителят стоеше на прага. Убиецът на дракони. Отначало Роуз видя само неясна тъмна фигура, едър силует пред слабата ивица светлина, която проникваше през вратата. Пиратът беше сложил едната си ръка на хълбока, а с другата стискаше сабята си. Ризата с широки ръкави беше черна като нощта, също като тесния панталон и високите ботуши. Макар че лицето му беше засенчено от широкопола шапка, тя можа да види черната превръзка на окото.

Този мъж приличаше на палач! Тази мисъл й вдъхна леден ужас. Въпреки това реши да се бори, да оцелее. Пиратът стоеше и я гледаше втренчено. За какво ли мислеше? Тишината се сгъстяваше с всяка минута. Изведнъж морският бриз развя бялото перо на шапката и тъмната мъжка коса. Роуз се надигна колебливо. В този миг съзря блестящия, остро наточен нож за отваряне на писма на капитанското писалище. Без да съзнава какво прави, тя посегна към него. В отчаянието си не можеше да разбере, че тънкото острие не е в състояние да се справи с дългата сабя на противника. Но нали трябваше да има нещо, с което да се защити...

Тя сграбчи ножчето за писма и в същия момент пиратът влезе в кабината. Вратата се затвори безшумно зад него.

— Ще ви убия! — проговори предупредително Роуз. — Не ме докосвайте! Ще получите голям откуп, ако ме... — Тя млъкна стреснато, защото мъжът се приближи и вдигна сабята си. Стоманеното острие се вряза в шнуровете на зелената рокля и светкавично ги разсече.

Кадифе, памук и дантела се разпръснаха на всички страни и Роуз се дръпна като опарена. С едната си ръка стисна разрязаната рокля на гърдите, с другата размаха ножчето за писма.

— Ще ви убия — повтори ледено тя и отметна глава назад. — Не ме ли чухте? Баща ми ще ви плати цяло състояние, ако ме върнете у

дома жива и здрава. Знаете ли коя съм аз? Глух ли сте? Не разбирате ли английски?

Стиснала до болка седефената дръжка, тя се хвърли напред с намерението да забие ножчето в сърцето му. Но мъжът беше по-бърз и изви болезнено китката ѝ. Оръжието падна на пода и врагът ѝ го изрита в другия край на кабината. После блъсна Роуз към леглото.

Тя се огледа трескаво, търсейки някакво друго оръжие. На писалището беше разтворен корабният дневник и тя го грабна, за да го запрати по главата на пирата. Ала той се приведе и книгата не улучи целта, също като пълните бутилки, които я последваха. Карибски ром, добро ирландско уиски и ръжено уиски от колониите се разсипаха по дебелите греди.

След всяко безуспешно нападение пиратът правеше по една крачка към нея. Накрая Роуз измъкна едно чекмедже от шкафчето и понечи да го хвърли по главата му, но острието на сабята се опря в гърлото ѝ и тя видя засенченото от широкополата шапка око да блести по странен начин.

— Хайде, убийте ме, жалки негоднико! — изкрещя вбесено тя.

Най-после мъжът отвори уста. Английският му беше безупречен.

— Повярвайте, мадам, аз зная коя сте. Значи искате да се откупите с парите на Дефорт? Това няма да ви се отдаде. — Острието се впи немилостиво в гърлото ѝ и тя падна на леглото.

Този глас... Сърцето на Роуз заби като лудо. Не, невъзможно. Мъжът отдръпна меча, свали черната превръзка от окото си и я хвърли на леглото.

Господи, нима наистина беше той! Гъста къдрава коса, черна като катран, обграждаше остро изсеченото лице със сребърносиви очи под красиво извитите вежди. Високите, силно подчертани скули, острият като връх на стрела нос, пълните устни, които се свиваха толкова мрачно и заплашително — и в същото време бяха дяволски чувствени...

По-рано този мъж беше най-желаната партия за всички млади жени в Лондон, приятел и верен привърженик на краля, богат и могъщ, герой от многобройни битки, а в мирно време винаги готов за смях и забавления. Справедлив, великодушен и умен, както твърдяха всички. Роуз не знаеше това от собствен опит, тъй като от самото начало между двамата царуваше някаква съдбоносна враждебност.

Мъжът се поклони подигравателно и свали шапка.

— Изглеждаш, като че си видяла призрак, скъпа.

Точно така. Всички знаеха, че този мъж е мъртъв. Мъжът, който я беше научил на всичко, което днес знаеше за страстта, за копнежа, за тъгата — и за любовта. Сега стоеше пред нея по-жив от всякога и в първия момент Роуз изпита дива радост. Да, тя се бе научила да го обича, а когато получи вестта за смъртта му, нещо в нея се пречупи завинаги. За малко да скочи и да се хвърли на гърдите му...

Не, истината беше очевидна. Той не знаеше какво беше станало в действителност и продължаваше да я счита за свой враг — както беше открай време. Никога нямаше да му позволи да узнае колко го обича. Тя го погледна ледено и вирна брадичка.

— Да, видях призрак от дълбините на ада.

— Правилно — потвърди тихо той. — И скоро ще откриеш, че си извикала на бял свят най-злия демон.

Роуз се опита да не забележи гнева в гласа му. След всичко, което беше изстрадала, я чакаха нови мъчения. Толкова жив беше споменът за шепота му по голата ѝ кожа, за милувките на силните му ръце, за горещината на тялото му и още повече за сладкото замайване, което я обземаше в прегръдките му.

Не, сега не можеше да мисли за това. Не биваше да забравя гордостта и достойнството си и да проси любовта му.

— Мислех, че си мъртъв.

— Съжалявам, че те разочаровах.

— Но как така... Убиецът на дракони?

— Всички повярваха, че смъртта ме е отнесла в студените си обятия, любов моя. — Последните думи изплющяха като удари с камшик. — Ала щастието се оказа на моя страна. Един испанец, който имаше стари сметки с англичаните, ме откри и ме взе на борда на кораба си. Ден и нощ ме биеха и мъчеха, за да ми втълпят, че трябва да съм благодарен за спасението си... — Той помълча малко и добави горчиво: — Щом успях да се освободя от капитана и да си възвърна свободата, станах пират и започнах да грабя испанците.

Господи, как ли е бил измъчван! Сърцето ѝ се сви от болка, но лицето ѝ остана каменна маска.

— Този кораб е английски — проговори ледено тя.

— О, да, знам. — Той се приведе към нея, опря се на резбованата рамка на леглото и сложи ръка на рамото ѝ. Роуз потръпна, сякаш беше усетила върху кожата си студено желязо. — Знаех, че си на борда. — Блясъкът в сребърните очи я накара да потрепери от желание и тялото ѝ се събуди за нов живот. — Освен това корабът е мой.

— Какво искаш? — попита с измамно спокойствие тя.

— Какво искам ли? — Мъжът се изправи, устните му се разкривиха в саркастична усмивка и острието на сабята отново се опря в шията ѝ.

Роуз на помръдна.

— Да. Какво искаш?

Острието се стрелна надолу и разреза остатъците от корсажа ѝ. Роуз стисна зъби, за да не изпищи.

— Онова, което иска всеки добър пират — отговори провлечено той. — Богата плячка. Кораби с целия им товар и заложници. И отмъщение.

Острието беше точно срещу лицето ѝ. Роуз го блъсна настрана и мъжът се изсмя тихо.

— Ти си глупак, Пиърс Дефорт! — изсъска ядно тя. — Хората, които те предадоха, продължават да си живеят спокойно в Англия. Ако беше поне малко по-умен, щеше да проумееш, че съм невинна!

— Веднъж вече повярвах в твоята невинност — отговори студено той. — И платих скъпо и прескъпо за глупостта си.

— Ти просто не искаш да чуеш истината. И все пак ти обещавам, че няма да издам тайната ти и няма да разкажа на никого кой е в действителност Убиецът на дракони.

— Много си великодушна!

— Остави ме да се върна при баща си и...

— Ти да не си полудяла?

— Той ще ти плати добре. Нали току-що ми каза, че държиш много на богатата плячка?

— И на отмъщението си. Ти си станала още по-сладка, скъпа.

Той имаше намерение да си отмъсти — на нея! Роуз скочи на крака и го погледна възмутено. Много ѝ се искаше да му зашлеви един хубав шамар. Този мъж правеше грешка след грешка! Още при първата им среща я бе преценил погрешно.

— Ти нямаш право...

— Напротив! — Мъжът я привлече към себе си и за първи път от цяла вечност насам тя усети отново стройното, мускулесто тяло, силата, за която беше мечтала в сънищата си, трудно сдържания му темперамент. Опита се да се изтръгне от прегръдката, но не успя.

— Винаги си била своенравна — заговори почти нежно той. — Но този път изключителният ти инат няма да ти послужи за нищо. Може би някой ден ще ти подаря свободата, но това ще стане само ако се уморя да си отмъщавам. И в никакъв случай няма да взема откуп.

— Копеле! — изплака безпомощно тя.

— Точно така, Роуз. И копелето ще се отнесе с теб, както заслужаваш. Освен това ще се върна в Англия и ще поискам сметка и от съучастниците ти. Обещавам.

— Ти си луд! Не можеш да се върнеш в Англия. Ще те обесят.

— Каква е разликата дали ще увисна на бесилката за убийство, което не съм извършил, или защото съм станал пират? Повярвай ми, отмъщението си струва всеки риск. Имаше време, когато само мисълта за отмъщение ме поддържаше жив. Засега обаче ще почакам. Имам и друга работа. Не се бой, скъпа, ще се върна скоро. — Той ѝ обърна гръб и закрачи към вратата.

— Жалък негодник! — извика подире му тя. — Нямах право да ме държиш в плен!

Той се върна бързо при нея, сграбчи я за раменете, хвърли я на леглото и падна отгоре ѝ. Роуз се извиваше отчаяно под него и се опитваше да го удари, но той стисна китките ѝ като в железни клещи.

— Не ме дразни, Роуз!

Младата жена преглътна напирещите сълзи и нарастващата необходимост да му се подчини. Господи, как я замайваше проклетата му близост! Колко нощи беше лежала будна и беше страдала от страшната загуба... Тя простена мъчително и стисна здраво зъби. Нямах да се предаде — не и докато сърцето му беше пълно с горчивина и презрение.

— По дяволите, ти нямаш право... — повтори задъхано тя.

— Лъжеш се! — изсъска вбесено мъжът. — знам правата си. — Той впи гневен поглед в очите ѝ, но ръката, която се плъзна по бузата ѝ, беше изненадващо нежна. — Защо забравяш, че си моя жена?

— Нима бих могла да забравя? — прошепна измъчено Роуз.

— Разбирам те. Повярвала си, че си най-богатата вдовица в Англия, и сега ти е трудно да приемеш истината. Съжалявам, скъпа, но съм още жив.

— Глупак! — извика отчаяно тя. — Негодник!

— И все още твой съпруг. — Той скочи на крака и от устата му се изтръгна ядно проклятие. Обърна ѝ гръб и силните рамене видимо се напрегнаха. Постоя малко, после отиде с големи крачки до вратата, отвори я и изчезна. Роуз се обърна настрана и се сви на кълбо. Да, тя беше негова жена. И го мразеше още от самото начало. А после го обикна като последна глупачка...

След малко тя разтърси глава и стана. Трябваше да избяга оттук! Отиде до вратата и натисна бравата с цялата си тежест. Напразно. Мъжът ѝ не беше забравил да спусне резето отвън.

— О, мразя те, мразя те! — изхълца тя и затропа с юмруци по дебелото дърво. Само да можеше да забие нож в студеното сърце на Пиърс Дефорт...

Велики Боже, той беше жив и беше съвсем близо до нея! Този факт беше толкова невероятен, толкова прекрасен. Мъжът ѝ се беше върнал при нея от царството на мъртвите, за да си отмъсти. Скоро щеше да дойде отново. А дотогава не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака, да се моли — и да си спомня...

ЧАСТ ПЪРВА

МЕЧТАТЕЛИ

ПЪРВА ГЛАВА

Лорд Пиърс Дефорт щеше да запомни завинаги първата си среща с госпожица Роуз Удбайн, млада дама с буржоазен произход, но много богата, дъщеря на колониалния търговец Ашкрофт Удбайн. На тази среща присъстваха всички, Ан и хората, които щяха да го предадат. Този ден се оказа съдбоносен, промени целия му живот...

Приятелите дискретно му съобщаваха, че Ашкрофт го смята за идеалния зет. Всички родители, които имаха дъщери на възраст за женене, го приемаха като най-добрата партия на десетилетието. Пиърс почти не мислеше за това и не си въобразяваше, че е кой знае какво. По-скоро се забавляваше от усилията им да го привлекат, защото само преди година старото нормандско име Дефорт беше презирано не само в Лондон, но и в цяла Англия.

През 1649 година бащата на сегашния крал се изкачи с учудващо достойнство на ешафода и беше обезглавен.

Въпреки опасните времена членовете на семейство Дефорт запазиха неизменната си лоялност към Стюартите. Още на петнадесет години Пиърс Дефорт беше принуден да извади меча си от ножницата, за да се бие срещу войските на Кромуел редом с добрия си приятел, младия принц Чарлз.

След като бащата на Пиърс пожертва живота си за короната на Стюартите, синът му остана твърд във верността си към младия крал, последва го в Шотландия и продължи да се сражава в гражданската война. Присъства на коронацията и замина с монарха без земя в изгнание, докато Оливър Кромуел управляваше Англия с железен юмрук.

Пиърс рискува всичко за приятеля си, благородническа титла и имена, душа и тяло. Сега беше дошло времето да си възвърне отнетото и да получи наградата си. След като слабият син на Кромуел, Ричард, се отказа от властта, Чарлз се завърна триумфално на английския трон. А кралят не беше от хората, които забравяха верните си сподвижници.

В двора цареше весела разпуснатост — по френски образец. Чарлз обичаше театъра, музиката, живописата и красивите жени. Жените също го обичаха. Много строги бащи и страхливи майки трепереха за дъщерите си. Ала след пуританското владичество на Кромвел повечето хора бяха готови да захвърлят надалече мантията на почтеността и да споделят радостта от живота с красивия, популярен млад крал.

Като един от най-добрите, най-верните приятели на краля Пиърс се ползваше с част от обожанието, което обкръжаваше монарха. Той беше забележително красив мъж, освен това беше богат, защото Чарлз не само му бе върнал отнетите от Кромвел земи, а му приписа и нови. Така че Пиърс наистина представляваше добра партия.

Ашкрофт Удбайн беше буржоа, но Пиърс не страдаше от предрасъдъци. Той ценеше високо смелия богаташ, който бе подкрепил изгнаника Чарлз от другата страна на океана, макар че не го признаваха в собствената му страна. Удбайн изпращаше непрекъснато „подаръци“, от които кралят и свитата му имаха голяма нужда — оръжия, дрехи, веднъж дори малка флота. Останал сирак още в ранното си детство, Ашкрофт избягал от приюта за бедни, скрил се в трюма на един кораб и се прехвърлил в Новия свят. Там работил няколко години в плантациите и събрал пари, за да си купи земя. Реколтата била богата, а характерната му предприемчивост скоро го превърнала в крал на памука и тютюна. Търговските пътувания често го отвеждали в Англия и при едно от тях се оженил за дъщерята на лорд Джъстин Реноул. Старият роялист бил убит в гражданската война, но съпругата на Ашкрофт запазила високото си обществено положение. Сега старият търговец смяташе да си купи високопоставен зет. Малко високо се мереше, но все пак...

Пиърс уважаваше Ашкрофт Удбайн. А дъщеря му, госпожица Роуз, беше събудила любопитството на двора. За съжаление той беше вече обвързан. След дългогодишните странствания най-после беше взел решение да се ожени. За лейди Ан Уинтър.

Според него двамата си подхождаха отлично.

Ан беше красива, с добро положение в обществото, темпераментна и с остър език. Двамата бяха в интимни отношения от доста време и той често се питаше защо още не я е завел пред олтара. Сам не знаеше защо продължаваше да се колебае. Може би причината

беше в живота, който беше водил досега. Все още не можеше да свикне с мисълта, че ще се установи завинаги на едно място.

Не, решението му беше твърдо. Нямаше смисъл да се запознава с дъщерята на Удбайн.

Срещата стана в Хемптън, където Чарлз беше установил двора си и организираше лов след лов. Пиърс пристигна с известно закъснение. Беше купил малка флота и сделките го задържаха в Лондон. Шестте кораба бяха добре оборудвани и скоро щяха да започнат да му носят печалби. След като свърши работата си, той се спусна с корабчето по течението на Темза и щом пристигна в Хемптън, отиде в оборите, за да провери дали Беоулф^[1] е оседлан. Петнадесетгодишният първокласен арабски жребец беше негов верен спътник и двамата бяха преживели немалко приключения. Пиърс скочи на седлото, помоли слугата да му обясни къде ще се състои днес кралският лов и препусна в луд галоп.

Над есенно обагрената гора се синееше безоблачно небе. Пиърс навлезе между дърветата и се наслади на лекия вятър, който галеше бузите му. Изведнъж някой изскочи от храсталака в края на пътеката, точно пред краката на Беоулф.

Лордът дръпна светкавично юздите, за да спре коня си, но сблъсъкът беше неизбежен. Жребецът изцвили тревожно и се вдигна на задните си крака, коланът на седлото се скъса и Пиърс се свлече на земята. За да не бъде стъпкан, той се сви на кълбо, хвърли се настрана и се претърколи към храстите. Косата му стана цялата в листа и съчки, дрехите му се изцапаха, влажен студ проникна чак до кожата му. Беше попаднал в студен горски поток. Гневът му лумна с дива сила. Толкова битки беше преживял и никога не беше падал от коня, а сега някакъв идиот го беше хвърлил от седлото наскре кралската гора.

Когато се изправи, той видя личността, причинила падането му, да се приближава и чу нежен, в същото време невероятно дързък момичешки глас:

— Можете ли да се движите, сър? Или да повикам дворцовия лекар?

Разбира се, че можеше да се движи! Да не би да й беше заприличал на немощен старец? Пиърс стисна колене, седна в плиткия поток и изтърси водата от шапката си.

Неловкото му положение очевидно не стресна ездачката. Тя продължаваше да седи на седлото спокойна и самоуверена. Кестенявочервената ѝ коса, увита на кок на тила, блещукаше златна под тъмния балдахин на гората. Няколко немирни къдрички обграждаха лице със свършена красота и Пиърс се почувства странно привлечен от непознатото момиче. Безупречна кожа с цвят на слонова кост, розови бузи, малък прав нос, пълни устни и блестящи смарагдовозелени очи. Облечена в тъмнозелено кадифе, възседнала черна като катран кобила, младата дама приличаше на горска нимфа, неземна и привлекателна — и напълно невинна, макар че носеше цялата вина за злополуката.

След прибързаната си постъпка Роуз Удбайн съвсем не беше толкова спокойна, колкото се стараеше да изглежда. Тя също беше закъсняла за лова, защото се задържа в стаята на придворните дами, макар че не слушаше оживените разговори за геройствата на Чарлз, а мечтаеше за родината си. Тя харесваше кралската двойка и се наслаждаваше на живота в двора, но копнееше да се върне във Вирджиния. Толкова отдавна беше заминала. Така ѝ се искаше да препуска отново по хълмовете, да лежи в тревата на брега на реката, да усеща по кожата си галещия бриз на топлите летни нощи.

Трябваше да забрави така желаното пътуване за дома. Миналата седмица, още докато беше в училището си извън Лондон, получи вест от баща си, в която ѝ се заповядваше да отиде в кралския двор. Роуз знаеше много добре какво се искаше от нея.

— Аз тръгнах от нищото — обясняваше ѝ възбудено той, докато обикаляше с бързи крачки красивата си колониална къща. — И работих до изнемога. Но всичко щеше да бъде напразно, ако не бях срещнал прекрасната ти майка.

Роуз не помнеше много добре майка си, помнеше само, че косата ѝ ухаеше на зелени поля и цветя. Тя беше починала при опита си да дари Ашкрофт със син, малко след петия рожден ден на дъщеричката си.

Може би Удбайн беше сключил този брак, за да подобри общественото си положение, но той обожаваше жена си и след смъртта ѝ не се ожени отново, като погребва дори надеждата си за син и наследник. Вместо това се посвети изцяло на дъщеря си и сега упорито

преследваше целта да ѝ създаде завидно положение в аристократичните кръгове.

Роуз слушаше мълчаливо тирадите му и правеше, каквото си искаше. Не се съпротивляваше открито, но в никакъв случай не беше готова да изпълни желанието му и да стане съпруга на някой от високомерните английски аристократи. Възнамеряваше да поживее няколко месеца в кралския двор и след това да се върне у дома. За щастие лордът, на когото баща ѝ бе хвърлил око, беше почти сгоден за лейди Ан Уинтър, красива, остроумна, заможна и цивилизована дама. Не и се вярваше, че Пиърс Дефорт ще предпочете нея пред лейди Ан. Щом той оповестеше плановете си за женитба, Роуз можеше да се върне във Вирджиния с някой от корабите на Удбайн. Баща ѝ притежаваше голяма търговска флота. Тя щеше да се върне при него и да му докаже, че е в състояние да води делата му не по-зле от най-добрия мъж.

За съжаление плановете ѝ заплашваха да се провалят. Баща ѝ беше писал на един свой стар приятел и го бе помолил да поеме ролята на неин настойник по време на пребиваването ѝ в Англия.

Докато писмото на Ашкрофт пътуваше през Атлантика, лорд Брайънт почина. Задълженията на настойник преминаха към сина му Джеймисън, мъж, който ѝ беше повече от ненавистен. Представата да бъде зависима от него я плашеше. Докато размишляваше усилено как да се отърве от него, тя забрави за лова и закъсня. Изтича бързо в обора, възседна красивата си черна кобила Джини и препусна като вятър към гората. Може би трябваше да бъде малко по-внимателна. Но същото важеше и за този дързък тип, когото беше съборила в потока. Тя го изгледа предизвикателно.

— Ако сте ранен, сър...

— Много съм добре, по дяволите! — изсъска вбесено Пиърс Дефорт. — И за това не трябва да благодаря на вас, момиче!

Младата жена смръщи чело.

— Както вече казах, готова съм да доведа дворцовия лекар...

— Нямам нужда от лекар.

Роуз скочи гъвкаво от седлото и направи гримаса, когато крачетата ѝ докоснаха калната земя. Прибра полите си и пристъпи към брега на потока.

— Ако не можете да станете...

— Да не искате да ме издърпате от водата? — попита саркастично мъжът.

— Мога да изпратя човек...

— Слушайте, момиче, бихте могли да се научите как да се държите учтиво и разумно — и как да яздите.

— Сър, не желая да се хваля, но аз съм отлична ездачка.

— Не ме размивайте!

— Яздя още от най-ранното си детство. Вие нямате и най-малкото основание да се съмнявате в способностите ми. Ако не сте в състояние да контролирате коня си...

— Мило мое дете! Направих всичко възможно да предпазя и вас, и кобилата ви от злополука!

— Аз не съм дете! — възмути се Роуз. — И вероятно ще благоволите да отбележите, че останах на седлото, за разлика от вас, сър.

Пиърс присви очи.

— Току-що се опитах да ви обясня...

— Да, използвахте много добър претекст — прекъсна го със сладко гласче тя.

— Та вие яздихте непредпазливо като двегодишно хлапе! — изкрещя злобно той и изохка ядно, защото едно остро камъче се бе забило в задните му части. Момичето се приближи, опитвайки се да не изцапа сатенените си ботушки и копринените поли.

— Вижте, не исках да ви сторя нищо лошо — продължи нетърпеливо тя. — Макар че сте един нагъл глупак.

— Внимавайте какво говорите! — изръмжа предупредително Пиърс.

— Искате ли да ви помогна или не?

Мъжът се ухили и оголи блестящо белите си зъби. После й протегна ръка.

— Ако можете да стигнете до мен...

Макар и неохотно, младата жена се приведе и се опита да хване ръката му.

Може би не трябваше да прави това. Крал Чарлз беше известен с рицарството си и очакваше подобно поведение и от своите благородници. Но в тази елегантна, безсрамна малка личност имаше нещо, което накара Пиърс да забрави галантните си маниери.

Усмивката му стана още по-широка, когато пръстите в светлозелени ръкавици се докоснаха до неговите. Той стисна ръката ѝ с все сила и я дръпна към себе си.

Роуз изписка и падна върху него. Мъжът едва се удържа да не избухне в смях.

— Господи, колко съм несръчен! — промърмори той, докато тя се бореше гневно с мокрите си поли. Усети силното ритане на дългите ѝ крака, почувства меките, пълни гърди и стегнатия корсет, вдъхна дълбоко свежия аромат на цветя.

В продължение на един твърде дълъг миг Пиърс беше възхитен от естествената чувственост на красивата непозната и се опита да прецени дали невинността в смарагдовозелените очи е истинска. Силното въздействие, което тя упражняваше върху него, го учуди и ядоса. Ти си глупак, каза си той. Скоро ще се ожениш за една прекрасна жена, която те обича и нощем изпълнява всичките ти желания. Въпреки това непознатото момиче събуди в слабините му горещо желание, неизпитвано никога досега. Той стисна здраво зъби, за да прогони неканените чувства.

— Вие сте невероятно непохватен! — изсъска ядно Роуз, изтръгна го от странното опиянение, в което беше изпаднал, и се опита да се изправи.

Пръстите му се впиха неумолимо в китките ѝ.

— О, толкова съжалявам! Не е моя вината, че загубихте равновесие. Готов съм да ви помогна. — Той се престори, че се надига, и светкавично я тласна настрана. Роуз падна по гръб във водата и вълните отнесоха украсената ѝ с пера шапка, а фуркетите изпаднаха от намокрените кестенявочервени къдрици.

— Как смеете! — изкрещя сърдито тя и понечи да го удари, но Пиърс я изпревари, хвана ръцете ѝ и се наклони над нея.

— Много съжалявам, но се подхлъзнах — увери я невинно той и се усмихна злобно. — Трябва да се пазите от мъжете, които не умеят да контролират конете си. Човек не знае какво още могат да измислят. Толкова съжалявам...

В очите ѝ пламна зелен огън.

— За нищо не съжалявайте! Нарочно го направихте!

— В никакъв случай. Недодяланият селяк не е в състояние да контролира движенията си, какво да се прави. Позволете ми да опитам

още веднъж...

— Не! — изфуча тя. — Пуснете ме и се махнете от пътя ми! Както виждам, падането не ви е причинило сериозна вреда. В цветущо здраве сте, като изключим слабоумието, от което и без това страдате от самото си раждане. А сега ви моля да ме освободите от нежеланото си присъствие.

Мъжът продължаваше да стиска ръцете ѝ. Пръстите в светлозелените ръкавици, които бяха мокри и тежаха, се свиха в ядни юмручета.

— Веднага — обеща тържествено той, скочи на крака и я повлече след себе си. Май беше отишъл твърде далеч. За да поправи стореното зло, реши да спаси шапката ѝ. Ала когато пушна девойката, тя се превърна в истинска малка тигрица. Блъсна го в гърдите с такава сила, че той се подхлъзна в тинестото дъно на потока, този път истински, и политна назад. Преди да падне, сграбчи ръката ѝ и двамата отново цопнаха във водата.

Този път се озоваха на дълбокото. Пиърс излезе веднага на повърхността и кракът му намери опора в един голям камък, който стърчеше над водата. Дъхът му спря, защото младата жена се беше изплъзнала от ръцете му. Ами ако не умееше да плува?

Водата отново се затвори над главата му, докато опипваше трескаво около себе си и се опитваше да намери полите ѝ.

— Велики Боже! — избухна ядно Роуз, когато двамата най-последно подадоха главите си над водата. — Да не искате да ме удавите?

— Да ви удавя? Позволих си само да ви спася живота.

— За мен ли говорите? Аз яздя много по-добре от вас, сър, и съм напълно сигурна, че и плувам по-добре.

— Вече започвам да се убеждавам, че и ругаете по-добре от мен.

Бузите ѝ се оцветиха в гневна руменина и очите ѝ заблестяха още по-силно.

— О! — изсъска тя, скри се отново под водата и когато се появи, хвърли в лицето му шепа тиня.

— Вървете по дяволите! — изкрещя извън себе си Пиърс, вманиачен от абсурдното решение да спечели тази битка, колкото и детинска да беше. — Нахално малко чудовище! — Не знаеше какво точно е намислил, но се потопа светкавично, за да измие тинята. После се хвърли към непознатата.

Роуз изписка задавено и се опита да стигне до брега, но тежките поли ѝ попречиха. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. Вбесена, тя задържа пръстите му.

— Пуснете ме! Веднага ме пуснете!

— Изцапахте ме с тиня и искате да ви пусна? Щом се държите като дете, ще си платите за глупостта!

— Ако наистина посмеете да злоупотребите с мен, ще има да съжалявате! Вие сте един луд смотаняк! Само почакайте да видим какво ще каже кралят! Сигурна съм, че ще ви прати да се пържите във врящо масло или ще ви окачи на бесилката.

— Мене ли? Вие сте една дръзка глупачка! — Той я стисна здраво и я повлече към брега. — Почакайте кралят да узнае как една малка вещица...

В този миг прозвуча гръмък смях и Пиърс замлъкна наред думата.

Нямаше нужда да уведомява Чарлз, защото Негово величество стоеше на брега на потока, придружен от лейди Ан.

— Кралят е тук, приятели мои! А сега ще ни позволите да задоволим любопитството си и ще ни опишете с всички подробности как се стигна до тази малка злополука. Съгласна ли сте с мен, лейди Ан?

[1] Беоулф — легендарен герой от древния англосаксонски епос — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Облечен в пурпурни панталони до коленете и виненочервен жакет върху бяла риза с жабо, Чарлз седеше на кралския си кон с високо вдигнати тъмни вежди. Кафявите му очи святкаха развеселено и Пиърс също щеше да се забавлява, ако беше хванат на местопрестъплението само от краля.

За съжаление Чарлз беше избрал за своя спътница лейди Ан. Амазонката от люляково кадифе подчертаваше златно-русата ѝ красота. Тя изгледа стъписано момичето, което се мятеше в ръцете на Пиърс, и той въздъхна смутено. Как да ѝ обясни, че това невъздържано хлапе заслужаваше грубото му отношение?

— Гледката е възхитителна — отбеляза Чарлз, обърнат към Ан. — Питам се само дали двамата са били официално представени един на друг. Роуз, мое нежно малко цвете! Би трябвало да бъдете малко по-учтива и за в бъдеще да се откажете да наричате този момък недодялан селяк. Той е един от най-старите и най-скъпите ми приятели, член на Парламента, Негова светлост лорд Пиърс Дефорт, херцог Уертингшиър. Колкото и да съжалявам, няма да го потопя във врящо масло, нито ще го окача на бесилката, защото много скоро отново ще имам нужда от помощта му. А сега ще кажа нещо и на вас, Пиърс, стари приятелю: тази красива млада дама е госпожица Роуз Удбайн от Вирджиния, скъпа гостенка в моя двор. Младото момиче има настойник в Англия, но въпреки това аз се чувствам отговорен за благополучието му, също както и съпругата ми. — Той се ухили и добави: — Баща ѝ също ми е приятел.

Значи това беше Роуз Удбайн! Трябваше да се сети по-рано. Пиърс направи опит да се усмихне и се обърна към пленницата си:

— Госпожица Удбайн...

— Лорд Дефорт... — Роуз произнесе името му, сякаш се давеше. Кралят се покашля многозначително.

— Мисля, че е време да пуснете момичето, Пиърс.

В очите на Роуз светна злобно тържество. Лордът се подчини веднага, тя се подхлъзна и се озова отново на дъното на потока.

— Пиърс! — извика уплашено Ан, но приятелят ѝ се запъти най-спокойно, към брега с изражение на пълна невинност. Чу зад себе си тихите проклетия на падналата, но изобщо не се обърна. — Ами ако дамата не може да плува?

— Разбира се, че може.

Пиърс се изправи пред коня на Ан и ѝ протегна ръка.

Роуз изскочи от водата и отърси ядосано мократа си коса.

— Копеле!

— Тя може както да, плува, така и да язди, Ан — продължи с повишен глас Пиърс, — и то много по-добре от мен. Скъпата малка гостенка от колониите няма нужда от моята помощ.

— Стига, Пиърс! Знаете ли, госпожица Удбайн, обикновено лордът има по-добри маниери — увери я загрижено Ан. — Сигурно си е ударил главата в някой камък.

Госпожица Удбайн не се интересуваше ни най-малко от маниерите му, Пиърс беше сигурен в това. Чарлз скочи от коня и са втурна да помогне на момичето. Очевидно малката буржоазка намираше вниманието на краля много по-важно от всичко, което би ѝ предложил един херцог. Смарагдовите ѝ очи го пронизваха със смъртоносна ярост.

— О, мисля, че няма какво повече да се желае, милейди. Този господин просто няма маниери.

Пиърс въздъхна съжалително.

— Скъпа Ан, боя се, че това безсрамие е свързано с произхода на мис Удбайн. Тя идва от колониите, нали знаете.

Ан го погледна смаяно и смръщи чело. Никога не го беше виждала толкова раздразнен. Нито пък така жесток. Малката Роуз нямаше вина, че домът ѝ беше отгатак Атлантика.

— Какво ти става, Пиърс? Защо се държиш тъй зле с това красиво дете? Настоятелно те моля да подобриш поведението си. Хората ще започнат да говорят!

Засрамен, мъжът прехапа устни. Ан беше права. Но тя не знаеше колко изнервящо може да бъде това „красиво дете“. Той погледна скритом към Роуз и въздъхна. Разкошната ѝ мокра коса падаше до хълбоците. Ан се лъже, каза си той, тя не е дете, а напълно оформена, невероятно красива жена, темпераментна и със силна воля, точно от типа жени, които създаваха най-големи трудности на мъжете...

Въпреки сегашното си състояние тя изглеждаше замайващо красива. И кралят без съмнение го беше забелязал.

Изведнъж Пиърс се усмихна и се съгласи с думите на любимата си. Не биваше да си разменя обиди с това момиче, да пада до неговото ниво.

— Мисля, че ловът отиде по дяволите, Ан — засмя се той. — Ваше величество, много ви моля да ми извините, но ще се върна в двореца да се преоблека.

— Най-добре е всички да се приберем в къщи — отговори спокойно кралят. — Предполагам, че красивата Роуз също има нужда от топла баня.

— Колко мило — отбеляза подигравателно Пиърс. — Е, добре, да тръгваме!

Подигравката му бе удостоена с укорителен поглед от страна на лейди Ан. Тя също обичаше да се забавлява, но държеше много на добрите маниери, във всички ситуации. Роуз се усмихна на краля и се запъти към кобилата си. Възседна я, без да чака помощ.

— Нямам нужда от придружители. Ваше величество, лейди Ан...

— Не бива така — възпротиви се Пиърс. — Трябва да проявим малко повече учтивост към прелестната малка американка. — Той изсвири през зъби и Беоулф дотича послушно. Господарят му се метна на седлото, без да престава да се пита защо малката колонистка беше успяла да събуди всички дремещи в сърцето му демони. — Тръгваме заедно!

Кобилата на Роуз затанцува неспокойно, сякаш усещаше гнева на господарката си.

— Лорд Дефорт, всяка нова учтивост от ваша страна кара кръвта да се замръзва в жилите ми. Сигурна съм, че съм способна да се грижа за себе си. Затова не ми натрапвайте присъствието си.

— Може би аз се грижа не толкова за вас, госпожице Удбайн, колкото за нещастните пътници, които ще посмеят да се изпречат на пътя ви. — Той заби колене в хълбоците на Беоулф и големият жребец препусна напред, следван от кобилата на Роуз. Кралят и лейди Ан ги последваха на известно разстояние.

Щом излязоха от гората, Роуз пусна юздите и кобилата ѝ полетя в галоп. Пиърс нямаше намерение да се предаде толкова лесно. Пък и Беоулф заслужаваше шанса да си отмъсти — и за себе си, и за

господаря си. Много скоро сред зелените хълмове започна истинско състезание.

Кралят погледна изненадано след двамата и се обърна към лейди Ан:

— Какво го е прихванало?

Младата жена вдигна рамене и прехапа устни. Пиърс не беше на себе си. Отдавна трябваше да се изправим пред олтара, помисли с внезапна болка тя. Нали се обичаме...

В същото време обаче и двамата ценяха свободата си. Тази любовна връзка не беше първата в живота на Ан, нито в неговия. И двамата имаха богатство, влияние и жизнен опит. Не се нуждаеха от женитбата нито по финансови, нито по обществени причини, затова не бързаха. Аз трябваше да ускоря нещата, каза си сърдито лейди Ан и изведнъж потръпна от студ. Много скоро щеше да дойде нощта и тя щеше отново да лежи в обятията на любимия си...

— Мисля, че е крайно време вие двамата да се ожените — отбеляза Чарлз, сякаш беше прочел мислите й. Ан и Пиърс бяха между най-верните му привърженици и тази женитба щеше да му бъде от полза. Решението му да бъде толерантен владетел беше твърдо, макар че тайно в себе си беше съгласен с баща си, който вярваше в божествените права на монарха. Ала борбата срещу парламентаристите завърши със смъртта на Чарлз I и болезнените спомени щяха вечно да преследват сина му. Каквото и да мислеше, Чарлз II беше твърдо решен да управлява в съгласие с Парламента и да бъде търпелив. Все пак трябваше да знае, че един ден ще може да разчита на помощта на богати и властни приятели. Богатството на лейди Ан щеше да направи Пиърс още по-силен. Като неин съпруг той щеше да отстоява правата на своя крал с много повече власт.

— Прав сте, Ваше величество, би трябвало да се оженим — отговори тихо жената. Всъщност, каза си тя, не е редно да изпитвам ревност, след като Пиърс беше необичайно груб с малката Роуз Удбайн. Въпреки това не беше в състояние да пропъди неприятното усещане. Между двамата цареше странно напрежение, което правеше слънчевите лъчи още по-горещи и караше въздуха да вибрира.

Дали и Чарлз го беше забелязал? Не, той беше зает единствено с Пиърс.

— Лорд Дефорт е добър придворен и парламентарист и аз разчитам на дружбата ни. — Кралят се засмя и поклати глава. — Учудващо, нали? Пред нас препуска мъжът, чийто чар убеждаваше коронованите глави на Европа да ни дадат убежище! Мъжът, който пазеше гърба ми от коварни убийци, един от най-добрите воители, който познавам! А сега изглежда твърдо решен да изпревари с коня си едно младо американско момиче!

— И ще успее — усмихна се уверено Ан.

— Давам една жълтица за победата на госпожица Роуз! — Очите му засвяткаха. Обзалагането беше голямата му страст.

— О, мисля, че ще загубите.

— Тя е отлична ездачка.

— Но той е мъж, който не понася предизвикателствата.

— Все пак аз залагам на момичето.

— Е, добре, Ваше величество — съгласи се през смях Ан. — Аз пък залагам на Пиърс. — Тя пришпори коня си и препусна напред, за да проследи надбягването.

Когато влязоха в двора на замъка, конярите се втурнаха да поемат юздите от ръцете им. Пиърс пристигна пръв и вече беше слязъл от коня. Роуз Удбайн тъкмо скачаше от кобилата си. Кралят извади една златна монета и я пхна в ръката на лейди Ан.

— Той наистина е необикновен мъж, милейди. Тук сме на едно мнение.

Жената се усмихна и кимна.

— Девойката също е необикновена, Ваше величество. — Тя го изглежда замислено. Делата му не я засягаха, но цял Лондон говореше за извънбрачните му любовни приключения. Той беше очарователен мъж и преследваше упорито целта, след като беше направил своя избор. Следейки някоя жена с тъмните си чувствени очи, той ѝ вдъхваше чувството, че е нещо съвсем особено. Може би младата американка го привличаше. Изведнъж Ан си пожела да е точно така. Тогава интересът на Пиърс щеше да угасне.

Чарлз сведе тъмните си мигли, после отговори спокойно на погледа ѝ.

— Тя не ми е... интимна приятелка, лейди Ан, ако този въпрос се върти зад красивото ви чело. Сладко малко същество, наистина. И съвсем невинно. Може би имам своите пороци, но не съм развратник.

— Велики Боже, разбира се, че не! Вие сте кралят.

Все още мокър до кости, Пиърс обясняваше подробно на притичалия ратай как да се погрижи за коня му. Ан се уплаши, че строгите му думи ще объркат напълно бедното момче, но го видя как пхна в ръката му една монета и се успокои. Пиърс беше взискателен мъж, но умееше да бъде великодушен.

Подобно на Чарлз, той не забравяше бедните години и знаеше колко много означава приятелското отношение към човек, който живее при не толкова благоприятни условия като него.

Пиърс изпрати момчето и се обърна към Чарлз и Ан, които вече бяха слезли от конете с помощта на слугите. Дамата се огледа търсещо.

— Къде е Роуз?

— Мисля, че малката Ксантипа^[1] се е скрила в покоите си — отговори равнодушно Пиърс и понечи да сложи ръка на рамото ѝ, но после се отдръпна и направи гримаса. — Господи, колко съм мръсен! Трябва веднага да се оттегля. Нали ще ме извините, Ваше величество?

— Разбира се — отговори кралят. — Изглеждате отвратително, лорд Дефорт. Какво ви става? Защо отидохте да плувате с дъщерята на Ашкрофт Удбайн?

— Това не стана по мое желание, сир. Кълна ви се, че решението беше на момичето.

Устните на краля се изкривиха в усмивка, той поклати глава и се обърна към Ан:

— Понякога такива неща се случват и с най-разумните мъже, милейди. Те се превръщат в малки момчета, които не търпят да загубят дори един облог.

— Това не беше облог — започна разярено Пиърс, но веднага млъкна, защото Чарлз избухна в смях. — Добре, Ваше величество, вие сте кралят и винаги имате право. Ще ме придружиш ли, Ан?

— С удоволствие — отговори тя.

Но кралят нямаше желание да се лиши от компанията на дамата.

— С енергичната подкрепа на госпожица Удбайн вие сложихте край на лова, Пиърс, и ме лишихте от едно приятно развлечение. Сега трябва да ме обезщетите за простъпката си, затова ще ви отнема лейди Ан и ще я заведа на разходка в градината. Нали няма да ме изоставите, милейди? Това ще бъде наказанието на Пиърс, задето ни разигра целия този театър.

Пиърс, който гледаше с надежда любимата си, смръщи чело. Сигурно е очаквал да му изтрия гърба, каза си лейди Ан. Е, нека изпита на собствения си гръб какво значи да си ревнив. Тя се усмихна и пое ръката на Чарлз.

— Една малка разходка ще ме ободри, Пиърс. А и винаги се радвам на служба на краля си.

— Наистина ли? — промърмори мъжът и се наведе над ръката ѝ. — Само внимавай по какъв начин му служиш. — Кралят и лейди Ан се отдалечиха, смеейки се весело. Пиърс ги проследи с мрачен поглед. Нека се забавляват за негова сметка, той щеше да го преживее.

Кралят изведе лейди Ан в градината, но разходката не продължи дълго. Младата жена се извини и побърза да се оттегли, защото не искаше да пропусне банята на любимия си. Кралят се беше погрижил да им дадат съседни покои, за да не създават проблеми на любопитните очи и уши.

Лейди Ан заемаше видно положение в двора, защото беше наследница на значително състояние и имаше големи права. За съжаление трябваше да дели богатството си с по-младия си брат.

При мисълта за Джером дамата въздъхна дълбоко. Двамата нямаха нищо общо и понякога постъпките му я довеждаха до отчаяние. Най-голямото им наследство беше от бащата, но майката също остави доста пари. Нейното имущество беше завещано по равни части на Ан и Джером. Тъй като им осигуряваше значителен доход, двамата бяха принудени да го управляват съвместно. Ако нещо се случеше с Ан, цялото майчино наследство щеше да премине в ръцете на Джером. Когато майка ѝ беше на смъртно легло, тя ѝ обеща, след като се омъжи, да припише на брат си и половината от бащиното наследство. Ако Ан и мъжът ѝ си отидеха рано от този свят, Джером щеше да наследи всичко. Самият крал Чарлз беше заверил завещанието ѝ.

Разбира се, Джером нямаше право да се меси в делата на сестра си. Самият той обаче беше на друго мнение. Имаше своя собствена представа за бъдещия ѝ съпруг и вече беше направил избор, който никак не ѝ харесваше. Може би поради тази причина Ан изпитваше известна симпатия към Роуз Удбайн.

След смъртта на стария лорд Брайънт официален настойник на момичето беше станал синът му Джеймисън. Този коварен, хитър

интригант! Всеки път, когато я погледнеше, Ан оставаше с чувството, че очите му я разсъбличат. Очевидно само чакаше удобен случай да се нахвърли върху нея. Веднъж вече се бе опитал.

Май наистина отлагаме твърде много сватбата, размишляваше тя, докато вървеше по дългите коридори на палата.

Макар че бяха дискретни, целият двор знаеше за връзката им. Родителите на Пиърс бяха починали, братчето и сестричката му също и той не дължеше обяснения никому, най-много на краля, който обаче не ги искаше. Лейди Ан се усмихна и се изправи пред вратата на любимия си. Преди да влезе, огледа предпазливо пустите коридори. Трябва да уточним датата на сватбата, реши тя. Още следващата седмица.

Тя се промъкна безшумно през откренатата врата и я затвори грижливо. Пиърс седеше във ваната с гръб към нея. Коленете му стърчаха от водата, тъмната глава беше облеганата на ръба.

— Ти ли си, Питър? Можеш да ми донесеш още едно ведро гореща вода. Казах ли ти вече колко нахално се държа онази малка вещица? Хвърли в лицето ми тиня. Това дяволско американче! Побързай и ми изтрий гърба!

Ан се промъкна развеселено зад ваната. Дяволско американче? Тя намираще, че Роуз е много мила, и ѝ се възхищаваше въпреки ревността си. Госпожица Удбайн беше американка и беше съвсем естествено да е по-независима от английските жени. Малката притежаваше завиден кураж.

— Питър! Няма ли най-после да ми донесеш гореща вода? Защо мълчиш? Да не си си глътнал езика?

Жената сложи ръце на раменете му, коленичи зад него и зашепна нежно:

— Помислих си, че предпочиташ аз да ти изтрия гърба, но Питър може да влезе всеки момент и...

Пиърс притисна ръката ѝ към тялото си.

— Бързо, зарези вратата!

Тя се подчини и когато се върна при него, разбра, че е решил да се откаже от триенето на гърба.

Пиърс стоеше гордо изправен във ваната и Ан отстъпи крачка назад, за да се наслади на мъжественото му тяло. Белезите от рани не накърняваха могъщата му красота. Беше невероятно добре сложен,

около десет сантиметра по-висок от краля, с широки рамене и тесни хълбоци. След като години наред беше водил битки като спътник на Чарлз II, мускулите му бяха съвършено оформени и издаваха великанска сила. На лицето му грееше очаквателна усмивка. Нарастващото му желание беше видимо. Той кимна на лейди Ан и разтвори ръце.

Пулсът ѝ се ускори.

— Нали искаше да ти изтрия гърба... — Тя изписка уплашено, защото Пиърс изскочи от ваната, сграбчи я в прегръдката си и я вдигна високо във въздуха. — Ужасен си! — прошепна безсилно тя.

— Не, аз съм чудесен. Дай ми шанс да ти го докажа.

— Ти си...

— Развратник? Може би, освен това съм много ревнив. Ти държеше на всяка цена да се разходиш с краля, нали?

— О, той беше очарователен — отговори с невинно изражение Ан.

— Повярвай, аз ще бъда много по-очарователен.

— Ще ти бъде трудно да го докажеш, след като се държа невероятно грубо с госпожица Удбайн.

Изведнъж очите му помрачняха и Ан го погледна стъписано.

— Тя е зверче! — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Но ти, любов моя... Чарът ми ще извика радостни сълзи в очите ти.

— Е, добре, докажи го! — помоли предизвикателно тя.

Мъжът се изсмя изкусително и преди да осъзнае какво става, Ан вече стоеше гола пред него, наслаждаваше се на замайващите милувки на ръцете му, на огнената игра на езика и устните, които се плъзгаха между гърдите ѝ.

Тя простена и отметна глава назад. Пиърс я вдигна на ръце и я отнесе на леглото, за да продължи с интимните нежности. Щом се съединиха, Ан се понесе вихрено към върха на насладата. Тъй като беше господарка на съдбата си, тя познаваше много мъже, интересни личности, добри любовници. Нито един от тях не можеше да се сравнява с Пиърс. Никой не беше съумял да я доведе до върха на чувствената наслада. Ето и сега се зарея в облаците на рая, понесена от замайващ екстаз...

По-късно тя лежеше мълчаливо до него и си представяше колко ужасно би било да загуби всичко това. Мисълта за Роуз Удбайн отново

събуди ревността ѝ. Може би Джеймисън щеше да се влюби в своята подопечна и да се ожени за нея. Не. Ан не беше в състояние да пожелае това дори на вероятната си съперница.

Тя се сгуши на гърдите на любимия си и вдъхна дълбоко мъжествения му аромат.

— Тази вечер трябва да се извиниш на госпожица Удбайн.

— Какво?

— Ти си един от най-видните аристократи и си добър приятел на краля, затова си длъжен да даваш пример. Никога не си се държал така отвратително като днес. Моля те, извини ѝ се. — Тя чу как мъжът до нея пое дълбоко въздух. Очевидно нямаше желание да изпълни молбата ѝ. Беше готов да стори всичко за нея, но не и онова, което влизаше в противоречие с вътрешните му убеждения. Явно момичето го беше вбесило. Всъщност, това е предимство за мен, каза си тя. Така няма да имам причина за ревност. Но ще ми струва много по-големи усилия да го спечеля за плановете си. — Пиърс...

— Тя е едно отвратително малко зверче, Ан. Би трябвало да я напердаша. Заслужава си го.

— Вече е голяма за пердах. Вярно е, че трябва да се научи да обуздава темперамента си...

— Препуска като вятър, без да се оглежда. Не се замисля, че може да стъпче някого.

— Тя е отлична ездачка.

— И не се съмнява ни най-малко в собствените си способности. Заслужава някой да ѝ натрие носа.

— Днес ти успя да го сториш.

— Това не беше истинско надбягване.

— Напротив!

— Беоулф беше твърдо решен да изпревари кобилата на госпожица Удбайн, това беше всичко — защити се сърдито мъжът.

Ан се засмя и го целуна по върха на носа.

— Е, получи си удовлетворението. Сега можеш спокойно да ѝ се извиниш.

— Няма да го направя. Стига сме се карали за тази проклета американка.

— Би трябвало да изпитваш поне малко съчувствие към нея, Пиърс.

— И защо, ако мога да попитам?

— Баща ѝ беше добър приятел с лорд Виктор Брайънт, братовчед на жена му. Затова и господин Удбайн определи лорда за настойник на дъщеря си, докато тя пребивава в Англия. За съжаление Брайънт почина миналия месец и сега малката е под опеката на Джеймисън. — Тя въздъхна и обясни: — Този тип ми къса нервите. Смята се за най-добрия приятел на брат ми и е... ох, не знам! Не е грозен, но...

— Така значи — засмя се Пиърс, за да я подразни.

Ан поклати укорно глава.

— Той е красив мъж, но ми вдъхва ужас. За щастие съм пълнолетна и мога да се разпореждам с наследството си, иначе щях сериозно да се страхувам, че Джером ще ме омъжи за Джеймисън. Наистина, Пиърс, страх ме е за това момиче.

Мъжът вдигна рамене.

— Баща ѝ е още жив и се съмнявам, че младият Джеймисън би могъл да има някакви права над нея.

— Прав си, но все пак...

— Освен това тя заслужава красив и в същото време страшен мъж като Джеймисън. — Пиърс се надигна и отново започна да милва гърдите ѝ. — Впрочем, баща ѝ смята, че съм идеалният съпруг за дъщеря му.

— И аз чух същото. — Ан приглади назад непокорните му черни къдрици. — Това е още една от причините, поради които се страхувам за Роуз. Тя има нужда от съпруг, но не от Джеймисън.

— Щом толкова държиш на нея, опитай се да не я изпускаш от поглед.

— Точно това смятам да направя. Но те моля и ти да упражниш влиянието си в нейна полза.

— Моето влияние? О, Ан, не знам дали...

— Трябва само да заявиш, че малката е под твоя закрила. Тогава ще бъде спокойна.

— Кой те тревожи?

— Страх ме е от настойника ѝ и приятелите му. Джеймисън и любимият ми брат са си лика-прилика и владеят всевъзможни трикове, с които защитават интересите си.

— Днес всички в кралския двор прилагат такива трикове. Брат ти е една подла змия, Джеймисън Брайънт е егоист и незрял, а онази

малка вещица Роуз просто ще си получи заслуженото.

— Пиърс, тя е сърдечна и смела...

— Откъде ти хрумна това?

— Преди няколко дни Джеймисън ме хвана натясно — отговори колебливо жената. Случилото се беше много по-лошо, но тъй като познаваше темперамента на Пиърс, тя не смееше да му признае всички подробности около онази злощастна среща с приятеля на брат си.

Кралят пътуваше с част от свитата си на юг. По пътя Джеймисън се опита да изтласка кобилата ѝ към гората. Роуз, която яздеше наблизко, забеляза какво ставаше и побърза да ѝ се притече на помощ. Престори се, че е изгубила контрол над коня си, и тъй като беше отлична ездачка, това ѝ се отдаде без усилия. Едва не хвърли Джеймисън от седлото, а през това време Ан успя да избяга.

— Трябваше да си там, за да я видиш, Пиърс. Роуз се хвърли да ме защити като безстрашен малък кавалер и прогони онзи негодник.

— И какво ти стори негодникът?

Ан махна небрежно с ръка.

— Всъщност нищо. Просто се бях озовала в твърде неприятно положение и смелата Роуз ме спаси. Няма ли да ѝ предложиш протекцията си, скъпи? Направи го заради мен!

Мъжът въздъхна и се предаде.

— За теб съм готов да направя всичко. Е, добре, от днес нататък малката е под моя защита. Само трябва да ми обещаеш да я държиш далече от погледа ми.

Облекчена, Ан го целуна нежно.

— Обещавам. А сега...

— Сега не искам да чувам нищо повече за нея! — Той я прегърна и страстно впи устни в нейните. Много скоро Ан забрави Роуз Удбайн.

За разлика от любовника си... Това го ядоса извънредно много. В момента, когато прегърна Ан, той видя пред себе си лицето на Роуз, блестящата червенокестенява коса, красиво извитата уста, дълбоките смарагдовозелени очи... Изведнъж потрепери, уплашен от глада, който се събуди в тялото му. Обзе го нарастваща неловкост. Та тя беше само една красива буржоазка, нищо повече. И все пак... Ан не биваше да узнае, че това момиче го е омагьосало. В Роуз Удбайн имаше нещо, което го заслепяваше, привличаше го и го възбуждаше... В сърцето му се надигна чувство за вина. Той любеше Ан, а мислеше за Роуз Удбайн

— и я желяеше. Гневът му се усилваше с всяка минута, но той не беше в състояние да потисне горещото си желание. От гърлото му се изтръгна измъчен стон.

Бяха му казали, че Роуз не проявява интерес към английските мъже и копнее да се завърне колкото се може по-скоро в скъпоценната си Вирджиния. Дано го направи и го освободи от присъствието си!

[1] Ксантипа — съпругата на древногръцкия философ Сократ, синоним на зла и спривава жена. — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Всъщност, би трябвало да се радвам, мислеше си Джеймисън Брайънт. Лордът беше млад и изглеждаше много красив със сините си очи, русата къдрава коса и стройното, мускуесто тяло. Да, би трябвало да се радвам, повтори си той и огледа стаята, където доскоро беше живял баща му и която сега беше негова. Тежки брокатени завеси красяха огромното дъбово легло. В изкусно иззиданата камина пламтеше буен огън. Най-после Джеймисън беше станал господар на Хершиър Плейс, разкошно обзаведената господарска къща на рода Брайънт. Нали именно за това беше възпитан.

Все пак нещо не е наред, размишляваше унило той, докато милваше бялата кожа на Бет. Не можеше да понася благородния си баща, високообразованите учители му досаждаха до смърт и той се принуждаваше да бяга от часовете и да се забавлява, като привързва запалени клони за опашките на уличните котки. Не знаеше кои качества на характера му го тласкаха към тези жестокости и не искаше да знае. Когато беше по-млад, несъвършенството му го измъчваше, но после осъзна, че хората, които се отклоняват от пътя на добродетелта, са твърде много и те са по-интересни от другите.

— Пак си се замислил — отбеляза недоволно Бет.

Мъжът кимна с усмивка и огледа одобрително разкошното ѝ тяло. Всичко в нея, от широките хълбоци до пълните гърди и обсипаните с лунички бузи, издаваше селското момиче.

Ала неговата Бет не беше глупава. В никакъв случай. Тя знаеше всичко за света, в който живееше. Джеймисън се разбираше много добре с нея, защото тя познаваше сърцето му до последното ъгълче, познаваше и склонността му към жестокост и дори ѝ се наслаждаваше. Знаеше, че той няма да ѝ даде дори титлата „любовница“, а до края на живота си ще я нарича „курва“ и „уличница“. Това обаче нямаше значение, тъй като се грижеше за нея и я обсипваше със скъпи подаръци.

Бет знаеше също, че Джеймисън не преставаше да мисли за лейди Ан. Много ѝ се искаше да му помогне да осъществи желанието

си, защото той щеше да я възнагради богато.

— Жалък живот! — въздъхна уморено мъжът.

— Защото не можеш да имаш лейди Ан, нали?

Джеймисън направи гримаса, сложи глава на налетите ѝ гърди и установи с известна неловкост, че талията ѝ се закръгля все повече. Ощипа я по корема и тя изписка. След малко легна по гръб, скръсти ръце зад тила си и се загледа с невиждащи очи в тавана.

— Винаги съм я желал.

Това беше вярно. Лъчезарната ѝ красота му се струваше чиста и благородна, макар целият двор да знаеше, че тя спи с Дефорт. Да върви по дяволите онзи високомерен херцог! Той не само беше приятел на краля, но и славата му на отличен войник и корабостроител се носеше по целия свят!

А дамата... Джеймисън я обожаваше и беше готов да целува земята под краката ѝ. Искеше да я спечели за себе си — това означаваше сбъдване на най-прекрасните му сънища. Ако в сърцето му все още беше останала искрица доброта — Ан можеше да я събуди за нов живот. За съжаление тя оставаше недостижима за него, въпреки наследената му титла и високото обществено положение. Освен това в нея имаше нещо, което го държеше на разстояние.

А Роуз? Да, елегантната му, своенравна американска братовчедка също притежаваше онази неуловима красота, която се проявяваше в гордата ѝ стойка, в хладния тон на гласа, в жестовете и облеклото ѝ. Джеймисън не беше в състояние да даде точна дефиниция на поведението ѝ. Във всеки случай то я правеше недостижима и той не успяваше да се доближи до Роуз, както не беше успял да се доближи и до лейди Ан. Макар че и двете се намираха в непосредствена близост. Затова пък можеше да се търкаля в леглото с Бет...

— Днес всички отиват на лов. — Джеймисън стана и пристъпи гол до прозореца, сякаш можеше да види Чарлз и свитата му. — Много изискана компания. Кралят, Дефорт, лейди Ан, братовчедката Роуз и още няколко души!

— А ти не си между тях и затова се сърдиш на съдбата.

— Ако спечеля Ан, всичко останало ще загуби смисъла си — отговори остро мъжът. На вратата се почука и той чу покашлянето на стария слуга Кроули, който беше нает още от баща му. — Какво има, по дяволите? — изкрещя невъздържано той.

Старецът не отговори, но зад вратата се чу дрезгав смях и Джеймисън позна гласа на Джером, най-добрия си приятел.

— Аз съм! И не ме е грижа, че си решил да се отдадеш на разврат, защото имам фантастична идея!

Бет скочи от леглото, но Джеймисън заповяда недоволено:

— Остани си на мястото! — Като че ли приятелите му не я бяха виждали гола... Той навлече набързо панталона си и отвори вратата.

Посетителят се ухили широко и влезе. Джеймисън не преставаше да се учудва на външния му вид. До известна степен синеокият, рус Джером приличаше на красивата си сестра. Беше също така строен, имаше същите фини черти. Ала усмивката му беше съвсем друга — студена и горчива.

— Скъпа Бет... — Джером застана пред леглото и се поклони с преувеличена учтивост. — Много съжалявам, че попречих на усамотението ви.

Бет се намръщи, а Джеймисън отговори мрачно:

— Имаш всички основания да съжаляваш.

Без да се тревожи от студения прием, Джером отиде до масата, напълни една чаша с най-доброто уиски на домакина, седна на креслото и вдигна крака върху скъпата масичка.

— Имам страхотна идея! — обяви тържествено той.

— И каква е тя?

Джером се изкиска доволно.

— Сигурен съм, че си лежал до бедната Бет и си оплаквал невероятния късмет на проклетия Пиърс Дефорт, който спи с прекрасната ми сестрица. Хайде да помислим заедно. Опитай се да накараш коварния си мозък да съчини някакъв план, който да реши проблема.

— Внимавай, Джеймисън! — извика предупредително Бет.

— Дръж си езика зад зъбите, чуваш ли! — изсъска господарят ѝ и се обърна отново към Джером: — Какво си измислил?

— Трябва ни твоята помощ, Бет — заяви Джером и дари момичето с ослепителна усмивка. — Сигурен съм, че приятелят ми ще те възнагради богато.

Бет вдигна вежди и в очите ѝ светна алчност.

— Разкажи ни какво си намислил! — повтори нетърпеливо Джеймисън.

Джером се ухили самодоволно и изпи уискито на един дъх.

— Планът ми е много прост. Прекрасната Роуз е длъжна да ти се подчинява, нали — защото е твоя подопечна. След нея е Ан, обектът на твоя сладострастен копнеж. После имаме Дефорт, великия рицар, и накрая си ти, скъпи приятелю.

— Две жени, двама мъже. Остава ни само да образуваме правилните двойки.

— И как ще го направиш?

— Ще участвате ли? И двамата?

Бет кимна решително. Джеймисън се поколеба малко, но после се съгласи. Ако целта бе да завладее Ан, нямаше да се уплаши от нищо.

— А сега ме изслушайте внимателно... — започна Джером.

Роуз дори не подозираше, че в момента е в центъра на зловни замисли. А и беше твърде заета да бълва ругатни срещу лорд Пиърс Дефорт, за да мисли за настойника си.

— Не може да бъде чак толкова лош — опита се да я успокои камериерката ѝ, докато четкаше ухаещата, прясно измита коса на господарката си, и се постара да прикрие смеха си.

Откакто бе загубила майка си, Роуз беше под грижите на Мери Кейт и двете се разбираха много добре. Затова и прислужницата не криеше мислите си.

— Всевишният никога не е създавал толкова лош човек, повярвай! Попаднах случайно на пътя му, а той ме бутна нарочно в потока! Никога до днес не бях срещала такъв негодник. — Тя се обърна към камериерката си и в смарагдовите ѝ очи блесна злоба. — Отвратителна личност!

Мери Кейт събра копринената коса и я уви на тила.

— Цял Лондон говори за него. Освен това е един от най-добрите приятели на краля.

— Дори прекрасен човек като Чарлз може да си избере лоши приятели.

— Мисля, че според баща ви лорд Дефорт е най-добрата партия в Англия.

Роуз махна нетърпеливо с ръка.

— Нали познаваш баща ми, Мери Кейт. Той не разбира от тези неща. Освен това не познава Пиърс Дефорт, иначе никога не би го избрал за свой бъдещ зет. О, защо изобщо ме изпрати в двора! Имам чувството, че съм расова кобила, която трябва да привлече подходящия жребец. Колко унижително!

— Роуз! — извика шокирано камериерката.

— Точно така е! — В очите ѝ заблестяха сълзи. Колкото и да обичаше баща си, събитията през този ден ѝ бяха дали да разбере, че не е в състояние да изпълни желанието му и да се омъжи за англичанин. Искаше само едно — колкото се може по-скоро да се върне във Вирджиния. — Той няма право да се държи така с мен! Години наред ме смяташе за равнопартньорка. Научи ме как се правят сделки, знам всичко за корабите и плантацията и му помагам в работата. А след това ме изпрати в английско училище и после в двора, където да бъда под постоянната опека на лорд Брайънт, докато се намери подходящ кандидат за женитба. Впрочем, целият свят знае, че татко е решил да ме омъжи точно за отвратителния човек, с когото се запознах днес!

Мери Кейт поклати глава.

— Вашият баща ви обича, бъдете уверена. И в никакъв случай не би искал да ви види нещастна. А когато чу, че кралят е много привързан към Дефорт...

— Кралят е глупак! — изсъска Роуз.

— Млъкнете! Това граничи с държавна измяна! — Камериерката беше сериозно уплашена. Буйният темперамент на Роуз можеше да доведе до трудности в двора.

Момичето въздъхна дълбоко.

— О, това е просто смешно! Нямах да мразя Дефорт и да говоря глупости за краля, стига само да можем да се върна у дома!

Мери Кейт се намръщи и я погледна загрижено. Роуз винаги беше получавала онова, което искаше. Сега беше дошло времето да се научи, че не всичко може да става по нейната воля. Ашкрофт Удбайн нямаше да ѝ позволи да избере сама съпруга си. Това тревожеше камериерката, която обичаше искрено момичето. Имаше и още един проблем.

— Не бива да забравяте едно — напомни ѝ мрачно тя. — Ще трябва да се опълчите не само срещу баща си.

Роуз разбра веднага за кого говореше Мери Кейт и лицето ѝ помръкна. Лорд Джеймисън Брайънт. Добродушният му баща беше избрал най-неподходящия момент да умре. Сега синът изпълняваше ролята на настойник. Джеймисън изглеждаше добре, беше винаги безупречно облечен, но нещо в него я дразнеше.

— Мисля, че той няма власт над мен — отговори с известна неловкост тя. — Не ми е баща. Длъжен е само да пази честта ми, докато се омъжа. Няма да му създавам грижи.

Фризураата беше готова и Мери Кейт отстъпи назад, за да разгледа младата си господарка. Косата беше чудесно оформена, красивото лице заобиколено от нежни червенозлатни къдрички. Синята кадифена рокля с кръгло деколте беше с тесен корсаж и широка, събрана на две места пола, която разкриваше скъпоценните фусты.

Говореше се, че Роуз е най-красивата дама в двора, и камериерката не можеше да отрече този факт. Слугите си шепнеха, че хубавата буржоазка ще изживее приказна любов и ще последва някои от най-знатните аристократи в замъка му, за да живее щастливо до края на дните си.

Само че Роуз не иска благородник, каза си угрижено Мери Кейт. От друга страна, всевишният беше свършил добре работата си и я беше дарил с качества, които ѝ бяха необходими, макар че тя още не съзнаваше какво точно иска.

— Готова сте, мила моя.

Роуз кимна с отсъстващ вид и отново избухна:

— Наистина, Мери Кейт, трябваше да го видиш! Такова прасе!

— За кого говорите — за лорд Брайънт или за лорд Дефорт?

Роуз се изсмя, после отново смръщи носле.

— И двамата са ужасни. Говорех за лорд Дефорт.

— Тази вечер ще го огледам по-внимателно. Наистина ли прилича на див звяр?

— Е, не е точно така... — Роуз се изчерви цялата и се ядоса на себе си. Не, той наистина не изглеждаше зле, макар че се държа отвратително. С катраненочерната коса и странните сребърни очи лорд Дефорт беше зашеметяващо красив. Беше много по-висок от другите мъже и дяволски силен. Тя бе усетила мускулите му, когато я бутна в потока. Трябваше да признае, че външните му качества заслужаваха

възхищение. — Не, наистина не изглежда зле — повтори замислено тя. — Но щом си отвори устата, човек разбира истинската му същност.

— Е, ще си държа очите и ушите отворени.

Роуз погледна красивия френски часовник, поставен на тоалетката ѝ.

— Време е да сляза за вечеря. Кралят ще се появи скоро, а дотогава всички трябва да са седнали.

— Ще ви придружа до залата и ще отида да вечерям със слугите — усмихна се камериерката. — Ако имате нужда от мен, знайте, че ще бъда наблизко.

Двете излязоха от стаята и тръгнаха по дългия коридор. Роуз вървеше бързо, потънала в мислите си, но изведнъж чу тих вик. Обърна се и видя, че Мери Кейт се е спънала в една цепнатина и лежи на каменните стъпала. Едър мъж в копринена риза с богато жабо и модерен дълъг жакет се втурна към нея, наведе се и докосна ръката ѝ.

— Наранихте ли се, добра жено? Можете ли да се изправите?

Мери Кейт го погледна смутено.

— Разбира се, милорд, не е толкова лошо.

Мъжът ѝ помогна да стъпи на краката си и Роуз прехапа устни, защото беше познала доброжелателя. Човека, за когото беше говорила през целия следобед! Слава Богу, че не я бе видял.

— Всичко наред ли е? — попита меко той, наведен над Мери Кейт.

Камериерката кимна мълчаливо и мъжът продължи пътя си. При вида на Роуз устните му се разкривиха в подигравателна усмивка.

— О, госпожице Удбайн! — Поклонът му беше образец на съвършена учтивост. — Какво удоволствие!

— Удоволствието е изцяло мое, милорд — отговори с медено гласче тя. В кралския двор никой не казваше онова, което мислеше. Тук всички се преструваха и никога не губеха самообладание.

— Ако отивате в трапезарията, за мен ще бъде удоволствие да ви придружа.

Роуз преглътна мъчително, не знаейки какво да отговори.

— О, да, госпожица Роуз тъкмо отиваше на вечеря — намеси се забързано Мери Кейт. — Моля ви, бъдете така добър и я отведете в залата!

Роуз я изгледа укорно, но камериерката беше зяпнала непознатия лорд и не ѝ обърна внимание.

Без да чака отговора ѝ, Пиърс Дефорт улови с усмивка ръката ѝ и я поведе с дълги крачки по коридора. Много скоро Роуз се задъха и гневът ѝ избухна с нова сила.

— Лорд Дефорт! — изфуча разярено тя. — Сигурно бързаме, но не всеки има крака като кон.

Мъжът веднага забави темпото.

— Аха, оказва се, че вие умеете по-добре да яздите, отколкото да вървите пеш. Простете, госпожице Удбайн. Аз бях убеден, че краката ви са също така бързи, както тези на кобилата ви. Много мило от ваша страна да ме сравните с кон. Боях се, че ще ви хрумне някое друго животно.

— Ще бъда честна и ще ви призная, че първата ми мисъл беше за един роднина на коня, а именно за магарето. Не посмях да спомена името му, разбирате ли? Татко ме е учил да се държа прилично.

— Наистина ли? — Мъжът склони глава и топлият му дъх помилва ухото ѝ. Изведнъж сърцето ѝ заби с всичка сила и тя се опита отчаяно да се успокои.

— Ако баща ми знаеше за поведението ви спрямо мен, нямаше да очаква да се държа прилично.

— Все пак баща ви знае кой съм.

— Нищо чудно... Повечето англичани, тук и в Америка, са осведомени за дружбата ви с Чарлз.

— Нима наричат краля просто Чарлз?

Роуз прехапа устни, за да не го наругае. Веднъж вече я бе накарал да се държи като невъздържано дете, но втория път нямаше да успее.

— Разбира се, аз говорех за Негово величество крал Чарлз II.

— Аха. Значи благоволенieto, което ми оказва кралят, е единственото ми предимство?

— А какво друго?

Мъжът се изсмя развеселено.

— Все пак аз нося благородническа титла.

— Като много други глупаци — отговори с най-сладкия си глас Роуз.

Вече бяха стигнали до голямата банкетна зала, където кралят и гостите му се събираха за вечеря. Първи влизаха херцозите, графовете и бароните, следвани от рицарите с дамите си. Накрая идваха хората, които благодарение на търговските си способности и добре напълнените кесии се ползваха от известни привилегии. Роуз и лорд Дефорт трябваше да се разделят. Той щеше да се присъедини към хората от своето съсловие, към лейди Ан, докато Роуз щеше да заеме мястото си на една от дългите дъсчени маси, където вечеряха богатите буржоа.

— Моля да ме извините... — започна смутено тя, но бе прекъсната от ироничен мъжки глас.

— Я виж, Джеймисън, това са Дефорт и твоята малка подопечна!

Мъжът се обърна рязко и погледна остро двамата мъже, които очевидно искаха да го поставят в неловко положение. Новият лорд Брайънт със странните си светлосини очи и до него Джером Шърни, от чийто пронизващ поглед те побиваха тръпки.

— Много се радвам — поздрави учтиво Джеймисън. — Скъпа Роуз, с най-голяма радост ще съобщя на баща ви, че изпълних дълга си и се погрижих да ви запозная с лорд Пиърс Дефорт.

— Скъпи лорд Брайънт...

— Наричайте ме Джеймисън, скъпа Роуз. Нали сме роднини, макар и далечни.

— Е, добре, Джеймисън. — В гласа ѝ звънтеше недвусмислено предупреждение. — Баща ми ви помоли да бдите над мен, това е всичко. А тъй като скъпият ви баща почина, аз ви моля повече да не се чувствате отговорен за мен. И без това няма да остана дълго в Лондон.

— Не бива така, Роуз! — усмихна се мъжът. — За мен е съвсем естествено да поема отговорностите на баща си. Доколкото знам, вие ще прекарате тук няколко месеца — ако не в Лондон, то като гостенка в провинциалното ми имение. Не бива да напускате сама Лондон, в никакъв случай. Това не съответства и на бащините ви желания.

Роуз прехапа устни. Как ѝ се искаше да го удари по наглата физиономия! Как смееше да я унижава така и да намеква за намеренията на баща ѝ да я омъжи за лорд Дефорт! Особено след като целият двор знаеше за интимната му връзка с лейди Ан.

— Вече знам вашето становище, лорд Брайънт — отвърна ледено тя. — Затова мисля, че е редно да ви информирам за плановете си. Ще

се върна в къщи колкото се може по-скоро — и то сама.

— Скъпа моя...

В този миг в разговора се намеси Дефорт.

— Боя се, че изнервихте госпожица Роуз. Както виждам, тя също оплаква загубата на баща ви, както повечето хора в нашите кръгове. Мисля, че вие нямате право да давате заповеди на момичето, сър.

Подкрепата му изуми Роуз и тя беше готова да му изкаже сърдечната си благодарност, ако нямаше насреща си един толкова отвратителен и високомерен аристократ.

— Разбира се, че имам право да си кажа мнението — възпротиви се ядосано Джеймисън.

— Най-добре е да обсъдим въпроса друг път — предложи Роуз, която искаше да избегне неприятната сцена. — Моля да ме извините, господа.

Този път бяха прекъснати от лейди Ан. Тя се приближи с тихи стъпки и погледна изпитателно застаналите един срещу друг мъже.

— Пиърс! Джером, Джеймисън — какво става тук? Роуз, колко свежа и бодра изглеждате, въпреки приключението преди малко! Тези дръзки мъже ви създават трудности, така ли?

— Много ви благодаря за загрижеността — отговори твърдо Роуз. — Но всичко е наред. Тъкмо исках да се извиня...

— Не се оттегляйте — помоли учтиво Джером. — Искаме да вечеряте с нас.

— Вече имам друга уговорка — възрази тя, но лейди Ан улови ръката ѝ.

— Елате с нас, мила, много искам да ви опозная по-отблизо.

Роуз я последва неохотно към трапезата и зае място в близост до краля, между Джеймисън и Джером. Вечерята беше същинско мъчение, защото двамата не я изпускаха от очи нито за миг. Всеки път, когато вдигнеше чашата си и докоснеше пръстите на Джеймисън, я побиваха тръпки. А когато и двамата с Джером посегнаха към едно и също пилешко бутче, окончателно загуби апетита си.

За щастие Чарлз умееше да забавлява гостите си. Той седеше до своята кралица и беше образец на внимателен, влюбен съпруг. Беше поканил маскирани артисти, които представиха доста пиперлива пиеса, в която се разказваше за патилата на един неверен съпруг. След

това се появи певец, който свиреше на лютня и изпълняваше тъжни напеви.

Щом вечерята завърши, музикантите в галерията засвириха весели мелодии. Чарлз се надигна, предложи ръка на кралицата и я поведе към средата на салона. Поклони ѝ се почитателно и двамата откриха танците. Скоро към тях се присъединиха и други двойки. Роуз трепереше от нерви. Знаеше, че ако Джеймисън или Джером я поканеха, нямаше право да им откаже.

Изпита безкрайно облекчение, когато Джеймисън се поклони пред лейди Ан и я помоли за един танц. Дамата се поколеба, но после се изправи.

— Пиърс... — промълви едва чуто тя и Роуз учудено се запита какво ли я бе уплашило. Ан разтърси глава, за да се овладее, и прибави бързо: — Пиърс, ти трябва да танцуваш с госпожица Удбайн.

— О, не! — извика уплашено Роуз.

Дефорт я изгледа остро, после хвърли бърз поглед към любовницата си, очевидно решен да изпълни желанието ѝ въпреки недоволството си.

— Да вървим, госпожице Удбайн. — Това беше заповед, не покана.

Краката на Роуз трепереха. Не можеше да танцува с него, в никакъв случай. Не искаше да гледа в очите му, да усеща ръцете му... Но не знаеше как да откаже. Мъжът улови ръката ѝ и я поведе към двойките, които вече бяха застанали едни срещу други.

Закъснях, помисли си уплашено тя. За какво ли беше закъсняла? Не можа да си отговори на този въпрос, но съзнаваше едно: днес беше започнало нещо, което не зависеше от волята ѝ.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пиърс се поклони учтиво и тя направи реверанс. Пръстите ѝ докоснаха неговите, докато двамата се движеха в кръг.

— Трябваше да откажете да танцувате с мен! — изсъска ядно тя.

Мъжът вдигна изненадано тъмните си вежди.

— И какво, ако бях отказал?

— Поне щяхме да си спестим мъчението да си правим компания!

Пиърс вдигна рамене.

— Това е само един танц, госпожице Удбайн, нищо повече.

Роуз се усмихна прелъстително.

— Позволете ми една забележка, милорд. Тъй като никога не съм се сблъсквала с толкова отвратителна личност като вас, аз намирам този танц, колкото и безобиден да е, за твърде неприятен. Разбира се, за вас няма никакво значение какво мисля, тъй като имате прекалено високо мнение за себе си. Ако обаче сте чули нещо за желанията на баща ми, не се страхувайте! Не бих се омъжила за вас, даже да бяхте последният човек в кралството, защото предпочитам независимостта. Е, сега вероятно се чувствате по-малко заплашен, милорд?

Мъжът стисна пръстите ѝ с такава сила, че тя едва не изпищя. Дали го беше ядосала или се забавляваше от гнева ѝ?

— Наистина ли съм бил заплашен? Нямах представа за това, госпожице Удбайн. Не мога обаче да разбера защо сте убедена, че трябва да се защитавате.

— В никакъв случай! — изсъска сърдито тя. — Искях само да ви уверя...

— Нямам нужда от вашите уверения.

Ако стисна още малко зъбите си, сигурно ще ги счупя, каза си тя.

— Не можем ли да напуснем това място, лорд Дефорт?

Пак направи грешка. Не биваше да показва неловкостта си, защото той искаше да я види как страда.

— Нима благородническата титла не означава нищо за вас?

— Нищичко — отговори предизвикателно тя и вирна брадичка.

— Копнея само за деня, когато корабът ще вдигне платна към

Вирджиния. Може би ние там наистина сме провинциалисти и почти диваци, както ни наричат англичаните, но хората в колониите оценяват човека според делата, сърцето и душата му, а не според някаква си титла, случайно дадена му по рождение.

Мъжът помилва нежните ѝ пръсти.

— Така ли, госпожице? А кой е момъкът, който няма титла, но е с благородно сърце и чиста душа и върши героични дела?

Роуз го погледна объркано, после на лицето ѝ се изписа усмивка.

— Няма друг мъж в живота ми, милорд. Може би ви се струва странно, но аз предпочитам да си остана неомъжена.

— Това състояние ще се промени, и то скоро.

— Вие нямате право да определяте живота ми.

— Аз ли? Вероятно не. Просто имам чувството, че живеете в някакъв рай за луди, където се чувствате не по-малко високопоставена от краля...

— Как смеете?

— Вие сте едно безсрамно хлапе и...

— Милорд Дефорт, не се чувствайте задължен да танцувате с безсрамно хлапе. Пуснете ме! Веднага!

— О, не! Първо ще си доставя удоволствието да ви обясня някои неща, госпожице. Този свят принадлежи на мъжете и вие сте само дребна фигурка в него. Вероятно баща ви е пропуснал да ви предупреди за това и да ви обясни, че е длъжен да ви осигури мъжка защита. Вашето имущество ще се съедини с това на мъжа ви и по този начин бъдещето ви ще бъде осигурено.

Вбесена, Роуз се опита да се освободи, но не успя.

— Не ви засяга какво прави или не прави баща ми! Защо говорите така за него? Обидил ли ви е?

— Разбира се, че не. Тъй като иска да ме спечели за свой зет, аз го ценя като умен мъж. Защото съм много богат, имам благородническа титла, освен това съм здрав и силен.

Този проклет аристократ, помисли си възмутено Роуз. Само ако можеше да му зашлеви един шамар! Въпреки това по вените ѝ се разля странна горещина, която не се дължеше единствено на гнева. Защо докосването му и подигравателните сребърносиви очи ѝ действаха така силно? Беше много ядосана и в същото време близостта му ѝ беше приятна. Имаше чувството, че е изпълнена с преливаща, вибрираща

жизненост. Харесваше ѝ, че той умееше да буди борческия ѝ дух. Сега обаче трябваше да прогони тези неканени чувства.

— Мисля, че е време да сложим край на това мъчение — настоя енергично тя.

— О, музиката е чудесна.

Значи трябваше да продължат словесната престрелка...

— Преди малко подчертахте, че съм богата, Дефорт.

— Парите са на баща ви.

— А аз съм единственото му дете и цялото богатство ще мине в мои ръце. Каква е разликата между мен и лейди Ан?

Този въпрос го учуди безкрайно.

— Лейди Ан е получила богатството си по наследство и носи отговорност само пред краля.

— А вероятно и пред вас.

— Което ѝ доставя удоволствие.

— Хм... Значи вие искате да се доберете и до нейното богатство.

Пиърс избухна в луд смях. Може би се почувства засегнат, но успя да го скрие.

— Бедната Роуз! — Той изговори името ѝ почти нежно. — Толкова самоуверена и своенравна. Вашето наследство ще отиде в ръцете на някой младеж. Бедничкият, още отсега го съжалявам. Може би ще се изненадате от онова, което ще ви кажа, но искам да знаете, че ще се радвам, ако нещата се развият според желанието ви.

— Нима намеквате, че би могло да се случи нещо друго?

Мъжът се поколеба и тя откри в очите му искрено съчувствие.

— Сигурен съм, че баща ви има големи планове за вас, Роуз. А Джеймисън Брайънт ще побърза да му направи изгодни предложения. Той ви е настойник и може да очаква щедро възнаграждение, ако успее да ви омъжи за аристократ. Може би в колониите нравите са други, но тук браковете обикновено се уреждат от родителите или настойниците, особено когато момичето е богато.

В очите ѝ пареха сълзи. В думите му имаше голяма доза истина, но тя не желаше да я чуе.

— Обикновено — да. Но за мен това не се отнася, защото трябва само да се върна във Вирджиния и да говоря с баща си. Той ме обича.

Пиърс Дефорт сведе глава.

— Желая ви много щастие.

— Съмнявам се.

Мъжът я погледна развеселено.

— По-добре е да се примирите със съдбата си. Много скоро ще ви омъжат за някой хубав младеж с титла.

— Това няма да стане! — възрази твърдо тя. — Ако някога се омъжа, то ще бъде само по любов.

Дефорт се усмихна с чувство за превъзходство.

— Прощавайте — прошепна съвсем тихо тя. — Как можах да забравя, че само мъжете и жените в зряла възраст като вас познават истинската любов...

Мъжът отново избухна в смях, този път малко пресилен, и Роуз се запита дали затова е толкова популярен в двора. Когато се смееше или усмихваше, изглеждаше замайващо красив. На лявата му буза се появяваше трапчинка, сребърни пламъци искряха в очите му, около устните му се изписваше чувствена линия.

— Толкова ли съм стар?

— Прастар.

— Значи не бихте могли да се влюбите в такъв мъж?

— Никога, милорд — потвърди небрежно тя.

— Слава Богу, че поне една стара дама отговаря на чувствата ми.

— Така е, милорд. Всеки ден трябва да благодарите на небето, че ви е изпратило такава жена.

— О, госпожице Удбайн, как може едно ангелско лице да говори с такъв остър език!

— Имам остър език, защото съм принудена да общувам с хора като вас, милорд. Откакто живея в английския кралски двор, научих много.

— Наистина ли? Е, моя малка войнствена американке, трябва да ви кажа, че понасям словесните ви атаки само заради лейди Ан, която е много загрижена за вас.

— Нима това е истина? — попита смаяно Роуз.

— Заради настойника ви — обясни с видимо отвращение Пиърс.

— Но той не може...

— Не знам какво може и какво не. Баща му беше почтен човек, но Джеймисън е с лош характер и обича високите залози на игралната маса. Вероятно не е в състояние да ви стори зло, а и не го желае. Но има големи дългове и сигурно е съблазнен от парите ви.

— Въпреки това лейди Ан не бива да се тревожи за мен. Ще се старая да стоя колкото се може по-близо до краля и скоро ще се върна във Вирджиния.

— Това е най-правилното. Чарлз се чувства задължен към баща ви и е решил да бди над вас. Трябва обаче да запомните едно, Роуз: той е кралят и носи отговорност за много хора, не само за вас и Джеймисън. Ако реши да ви омъжи, трябва да се примирите. Той има право да заповядва.

— Няма да се омъжа — отговори твърдо тя.

— Значи сте решена да докарате до отчаяние английските благородници и да наложите волята си, както сте свикнали от години. Мисля, че много скоро ще ви дадат добър урок. Изпитвам интерес към вас и ще следя какво ви е приготвила съдбата.

— Ще се върна във Вирджиния! — изсъска тя. — Скоро няма да ме има и ще ме забравите. Не искам хора като вас да ме съжаляват.

— Хора като мен? И какъв съм аз във вашите очи?

— Вече ви казах! Вие сте едно магаре!

Музиката замлъкна, но Пиърс не я пускаше.

— Радвайте се, че не съм ваш настойник, скъпа! — прошепна в ухото ѝ той. — Защото щях да се изкуша да орежа бодлите ви, да измия със сапун детската ви устичка или да ви напляскам, както заслужавате.

Тя се опита да се освободи, но ръцете му бяха от желязо.

— Слава Богу, че не сте ми настойник! — изфуча разярено тя. — За мен вие сте нищо! А сега ме пуснете!

Пиърс нямаше намерение да изпълни заповедта ѝ. Той беше лорд Дефорт, а тя само една дребна буржоазка, трън в околото му. Тя нямаше право да му заповядва. Другите двойки ги наблюдаваха и започнаха да си шепнат многозначително, докато се разхождаха наоколо и чакаха музиката отново да започне.

— Няма ли най-после да ме пуснете! — извика с нарастваща паника Роуз. Без да съзнава какво прави, тя вдигна краче и го изрита по пицяла. Ала това се оказа грешка, защото той я привлече по-близо до себе си.

— Слушайте, госпожице Удбайн! — процеди през здраво стиснати зъби той. Пръстите ѝ докоснаха гърдите му и тя усети лудото биене на сърцето му. Топлият му дъх милваше лицето ѝ.

Тялото ѝ се разтърси от силна, непозната досега тръпка.

— Моля! — прошепна с чужд глас тя.

Мъжът я пусна така внезапно, че тя се олюля. Може би и той беше усетил пламъка, който се разгоря помежду им — като предупреждение за огъня, който щеше да бъде твърде силен и болезнен.

— Върнете се в къщи, госпожице Удбайн! Колкото се може по-бързо!

— Това и ще направя, лорд Дефорт. Но аз съм тази, която поставя условията.

Мъжът махна сърдито с ръка.

— Непобедимата Роуз, която взема съдбата си в свои ръце! Няма да успеете, предричам ви го.

— Но не се съмнявайте, че сте господар на съдбата си, нали?

— Аз наистина съм господар на съдбата си — отговори убедено той. — Отдавна съм пълнолетен и заемам в кралството важно място, което съм спечелил доста трудно. А вие сте съвсем млада, имате баща и не познавате живота. Затова бъдете предпазлива.

— Аз съм сигурна, че ще определям сама съдбата си — отговори упорито тя. Изведнъж в гърдите ѝ се надигна безименен страх. Обзе я лошо предчувствие, което очевидно се предаде и на него.

— Трябва да напуснете Англия. Вие сте в опасност. — В гласа му нямаше ирония, а сериозна загриженост.

— Това няма нищо общо с вас, лорд Дефорт.

Мъжът я погледна объркано, после стисна ръката ѝ.

— Велики Боже, дано имате право! — прошепна дрезгаво той.

Роуз стисна здраво зъби, за да не се поддаде на властното му мъжко въздействие. След секунди зад гърба ѝ прозвуча подигравателен глас, който я стресна до смърт:

— Бихте ли пуснали момичето, Дефорт? То е под моята опека!

Пиърс се подчини веднага, отстъпи назад и се поклони учтиво.

— Прав сте, Брайънт. Бъдете внимателен с нея! По всичко личи, младата дама си е завоювала място в сърцето на краля. Ние с лейди Ан също ще я държим под око. Госпожице Удбайн, желая ви приятна вечер!

Той се отдалечи е гордо изправен гръб, проследен от много любопитни погледи.

Роуз също го изпрати с поглед, докато Джеймисън я покани на танц. Вдълбочена в мислите си, тя се нагоди към ритъма на музиката и стъпките на танца. Пресметливият поглед на младежа късаше нервите ѝ. След малко се откъсна от него и заговори с тих глас:

— Лорд Брайънт, моля да ме извините. Имам страшно главоболие. По-добре е да си легна и да се опитам да поспя. — Без да чака отговор, тя избяга от залата и прекоси дългите коридори на път към стаята си.

Мери Кейт не беше там и тя предположи, че камериерката ѝ наблюдава танците с другите слуги. Съблече се сама и главоболието, което бе използвала като претекст, започна наистина да я мъчи.

Тя облече бързо ленената си нощница и се пхна в леглото. Затвори очи, но не можа да заспи. Непрекъснато чуваше гласа на Пиърс Дефорт, виждаше парещия сребърен блясък в очите му. Мислеше си, че е успяла да му избяга, но той продължаваше да я преследва дори тук, в усамотението на стаята ѝ.

Тя стисна зъби и се опита да мисли за Вирджиния, за зелените ѝ хълмове, хладната синя вода, пясъчните брегове, неизбродните поля. Красивата къща на баща ѝ, обляна от топлото лятно слънце, приятният бриз, който вееше откъм Джеймс Ривър... И навсякъде цветя, които ухаеха толкова замайващо... Колко пъти беше лежала в тревата и сега се намери пак там. Постепенно се унесе в сън. Изведнъж го видя. Той вървеше съвсем бавно към нея и се усмихваше подигравателно. Тя усещаше топлата трева под голия си гръб. И той беше гол. Трепереща, тя наблюдаваше силното, бронзово тяло...

Изведнъж скочи и разтърка очи.

— По дяволите! — изруга ядно тя, изплака и зарови лице във възглавниците. Какъв беше този ужасен сън? Как се появи? Нали искаше да го забрави?

Мери Кейт! Трябваше да намери Мери Кейт. Камериерката щеше да разтрие слепоочията ѝ с ароматизирана студена вода, да прогони болката и нежеланите чувства. Роуз скочи от леглото, грабна тежкия кадифен халат, оставен на един стол, и се наметна. Отвори внимателно вратата и се огледа на всички страни. Коридорът беше пуст. Когато излезе от стаята си, тя видя, че нещо се раздвижи в близката прозоречна ниша. Вероятно любовна двойка, която се сбoguваше. Е, тя щеше просто да мине безшумно покрай тях.

От там излезе мъж и тя спря уплашено. Позна лорд Джеймисън Брайънт и към уплахата се примеси гняв. Зад него стоеше Джером, братът на лейди Ан, неразделният му приятел. Двамата я гледаха втренчено и тя отстъпи крачка назад.

— Какво правите навън в този час, Роуз? — попита Джеймисън.

— Толкова ли е късно? — отговори невинно тя, опитвайки се да запази спокойствие.

— Достатъчно късно за едно младо момиче. — Странните, почти безцветни сини очи оглеждаха безсрамно полуотворения халат и разпуснатата коса, която падаше до хълбоците. Роуз преглътна мъчително и пристегна колана си.

— Търся камериерката си.

— О, разбирам. Е, тя не е тук, а вие не бива да се разхождате сама в този късен час.

— От всеки ъгъл дебне опасност — отбеляза присмехулно Джером.

— Тогава ще се върна в стаята си — отговори спокойно тя.

Джеймисън и Джером застанаха от двете ѝ страни и Роуз се почувства като в капан. Дали щяха да ѝ сторят нещо? Надали. Все пак бяха в кралския дворец.

Опекунът ѝ се намръщи още повече.

— Аз съм отговорен за вас, Роуз. Може би е по-добре да ви отведа в дома си.

— Под кралския покрив се чувствам напълно сигурна — отговори твърдо тя и направи крачка назад, но двамата мъже я последваха. Навсякъде има постове, опита се да се успокои тя. Трябва само да изкрещя. Ами ако не ѝ дадяха възможност да извика?

— Значи главоболието не ви е приковало към леглото? — осведоми се иронично Джеймисън.

— Чувствам се малко по-добре.

— Радвам се да го чуя.

— За съжаление болките не са напълно изчезнали. Затова търся Мери Кейт. Искам да ми разтрие слепоочията.

— Най-добре е веднага да ви заведе в Хершиър Плейс. Икономката ми ще се погрижи за вас. Тя е много умела в лекуването на такива неразположения.

— Аз съм свикнала с Мери Кейт. Освен това е вече много късно, вие сам го казахте.

— Роуз! Настоявам... — Той млъкна изведнъж и погледна над рамото ѝ. Тя отстъпи още няколко крачки назад и се блъсна в нечий твърди гърди. Изписка тихо и отскочи настрана.

Дефорт.

— По-това време не би трябвало да си уреждате срещи на четири очи с подопечната си, Джеймисън.

В сините очи на младия мъж лумна гневен огън, но той успя да се овладее.

— Тук сте напълно прав. Искрах само да открия защо госпожица Роуз обикаля коридорите посред нощ.

Роуз усети върху себе си подигравателния поглед на херцога и сведе глава. Той сигурно се питаше дали не е отивала при тайния си любовник, само по нощница и халат, с разпуснатата коса. Тя прехапа устни и в сърцето ѝ пламна гняв. Какво я интересуваше мнението му?

— Най-добре е да се върнете в стаята си, госпожице Удбайн — предложи Дефорт. — И да зарезите вратата си.

— Да, разбира се. — Макар че нейният живот не го засягаше, тя му беше благодарна, защото ѝ бе помогнал да се изплъзне от Джеймисън и Джером. — Лека нощ, господа. — Тя забърза към стаята си и косата се развя зад гърба ѝ. Отвори вратата, обърна се за миг и видя, че тримата мъже я наблюдават втренчено. Влезе бързо, затвори грижливо вратата, пусна резето и се хвърли трепереща към леглото.

Джеймисън Брайънт се взираше замислено в тихата нощ.

— Аз имам нужда от сестра ти, разбери. Дефорт няма нужда от нея. — Кралят вече им е дал благословията си. Трябва да действаме колкото се може по-бързо.

— Да, разбира се — отговори весело Джером. — Работата не е трудна, повярвай. Роуз Удбайн е успяла да отклони вниманието на Дефорт от сестричката ми.

— Тя е очарователна. Мисля, че е способна да омагьоса всеки мъж.

— Прав си. Работата върви добре. Дано всичко се уреди, защото имам толкова дългове, че скоро ще се озова в тъмницата на Нюгейт.

— Лейди Ан никога не би допуснала това.

— Наскоро ми заяви, че ѝ е омръзнало да плаща дълговете ми. — Джером помълча малко, загледан в пълната луна. — Ако се омъжи за Дефорт, той ще ѝ забрани да ми дава пари. Знам, че много иска да ме хвърли в най-мрачния затвор. Или да ме удуши със собствените си ръце.

— Няма да им позволим да се оженят.

Устните на Джером се изкривиха в доволна усмивка.

— Вече и ти проумя, че трябва да побързаме.

— Да го направим утре? — попита предпазливо Джеймисън.

— Добре, утре — съгласи се с готовност приятелят му.

Луната се скри зад черен облак.

ПЕТА ГЛАВА

Рано сутринта Мери Кейт донесе на господарката си горещ шоколад. На таблата беше оставена покана от кралската двойка за ловния излет, който щеше да започне следобед и да продължи до следващата сутрин.

Роуз отпи голяма глътка шоколад и захвърли поканата. Камериерката веднага се наведе да я вдигне.

— Прочетохте ли какво пише кралят?

Младата жена кимна мрачно. Беше прекарала ужасна нощ и нямаше ни най-малко желание да се включи в кралската свита, сред която без съмнение щеше да бъде и Дефорт.

— Нима смятате да отхвърлите поканата? — попита невярващо Мери Кейт.

Роуз кимна решително.

— И защо, за Бога?

— Защото не искам да виждам никого.

Мери Кейт погледна господарката си със заплашително смръщено чело.

— Аха, значи отказвате да видите отново лорд Дефорт. — Тя започна да събира разхвърляните из стаята дрехи, като през цялото време клатеше многозначително глава. — Е, добре, щом му позволявате да ви вгорчава живота...

— Какво говориш?

Мери Кейт вдигна рамене.

— Сигурна съм, че ще пропуснете прекрасен лов. Кралят винаги се заобикаля с възхитителни личности и непременно ще има интересни хора. А вие се отказвате от удоволствието само защото ви е страх от Дефорт.

— Не се боя от никого! — Роуз изгледа възмутено камериерката, после избухна в смях. — Искаш да ме накараш да се отбранявам, нали? Знаеш, че ще отида, за да ти докажа, че се лъжеш! — Тя въздъхна уморено. Може би Мери Кейт имаше право.

Тя наистина не се боеше от Дефорт. Щом помислеше за него, я обземаше някаква странна треска. Всъщност, това беше съвсем естествено — тя не можеше да понася властния му характер, наглостта и отвратителните му маниери. От друга страна, снощи той бе дошъл тъкмо навреме, за да я спаси от Джеймисън и Джером.

Тя погледна отново поканата. Тъй като беше наследил от баща си любовта към изкуството и науката, Чарлз II ценеше обществото на надарените мъже и жени. Вероятно и днес щеше да язди в компанията на интересни хора, например художници или астрономи. Щяха да пренощуват в живописна нормандска гостилница, разположена сред гората.

— Ще отидете, нали? — попита тържествуващо Мери Кейт.

— Може би.

— Ще бъде много вълнуващо. Баща ви ще се гордее с вас.

— Ако реша да отида...

— Ако отклоните кралската покана, баща ви много скоро ще стъпи на английска земя и ще ви омъжи за първия стар дебелак с благородническа титла, който му попадне пред очите — предупреди я камериерката.

Роуз се засмя и поклати глава.

— Понякога ме изнервяш също като татко. Е, добре, предавам се. Само не си въобразявай, че владееш изкуството да убеждаваш. — Камериерката я издърпа от леглото и двете се прегърнаха. — О, как ми се иска да си отида в къщи! Защо позволих на татко да ме изпрати в тази ужасна страна?

— Някой ден всичко ще се обърне към добро. А сега дайте да видя... — Мери Кейт отвори гардероба. — Трябва да ви избира подходящ тоалет.

Роуз се протегна и попита небрежно:

— Няма ли да ме придружиш? Макар да е излишно, защото аз съм напълно в състояние да се грижа за себе си. А след като кралицата идва с краля, нямам нужда от компаньонка.

— Разбира се, че искам да дойда! — Мери Кейт й намигна съзаклятнически. — Няма да пропусна нито миг от този интересен излет. Разбира се, ще се наложи да яздя с кралската прислуга и някои интересни неща ще ми убягнат. Любопитна съм да видя гостилницата. Но първо ще отида да кажа на всички, че ще участвате в излета. — Тя

пригответи белъо, костюм за езда и ботушки и се запъти към вратата. — Облечете се по-бързо, мила! Нямаме много време.

Роуз погледна намръщено към вратата, която се затвори зад камериерката ѝ. Изведнъж усети, че по гърба ѝ се плъзгат ледени пръсти. Какво беше това странно чувство? Тя се потърси от погнуса. Мери Кейт беше права. Днес щеше да бъде хубав ден.

Застана пред тоалетната масичка, където грижливата камериерка беше оставила кана с топла вода и сапун. Изми лицето си и се опита да се подготви за предизвикателствата, които я очакваха. Само Дефорт да се опита да я ядоса, щеше да му даде да разбере!

Зарадвана, че Роуз щеше да вземе участие в излета, Мери Кейт забърза по коридора. Когато чу стъпки зад гърба си, хвърли бърз поглед през рамо и видя лорд Джеймисън Брайънт. Мъжът я настигна и тръгна от лявата ѝ страна, а от дясната се появи приятелят му Джером.

— Желая ви добър ден, милорди — поздрави несигурно жената. Защо се държаха така странно?

— Денят е наистина хубав, добра жено — отговори лорд Брайънт. — Да не би господарката ти да е решила да ни ощастливи с присъствието си на лова?

— Мисля, че да — отговори предпазливо Мери Кейт. Защо я гледаха така втренчено?

— Тогава вероятно и ти ще дойдеш, за да я обслужваш, нали? — попита Джером.

— Разбира се! — Какво ли бяха замислили двамата негодници? Направиха завой и се озоваха в една от многобройните прозоречни ниши.

— Но, милорди... — прошепна нервно жената, когато двамата я блъснаха в нишата. В очите ѝ проблесна ужас.

— За съжаление не можем да ти позволим да прислужваш на господарката си тази вечер — обясни с тъжен глас Джеймисън.

— Не, наистина не можем — потвърди Джером. Мери Кейт се постара да запази самообладание.

— Трябва да ви помоля, милорди... — Двамата мъже метнаха нещо на главата ѝ и възмутеният вик заглъхна в гърлото ѝ.

Междувременно Роуз се бе облякла и тъкмо събираше нещата, които ѝ бяха необходими за нощувката в гостилницата. По едно време се сети, че Мери Кейт се е забавила твърде много. Излезе в коридора и се огледа на всички страни, на камериерката я нямаше. Въздъхна и се върна в стаята си.

Къде ли беше изчезнала Мери Кейт? Ако не се появеше скоро, благородниците щяха да тръгнат и Роуз нямаше да може да се сбогува с нея. Е, щяха да се видят вечерта в нормандската гостилница.

След малко се почука и тя отвори вратата с очакваща усмивка. Пред нея стоеше Джеймисън с елегантен кадифен костюм и блестящо бяла копринена риза с дантелена яка.

— Поздравявам ви, скъпа братовчедке! Нали приехте поканата на краля за ловния излет?

— Да — отговори кратко Роуз.

— Тогава ще ми позволите да ви придружа. Свитата вече се събира в двора, всички са готови за тръгване. Събрахте ли багажа си? Ако позволите, слугата ми Бекман ще отнесе чантата долу.

— Още не съм съвсем готова...

— О, аз мога да чакам, Роуз.

— Всъщност смятах да остана тук, докато се върне Мери Кейт.

— В последно време непрекъснато я губите от очите си — отбеляза иронично мъжът. — Намерихте ли я снощи? Баща ви трябваше да изпрати с вас по-надеждна служителка.

Младата жена се усмихна хладно.

— Мери Кейт е най-добрата камериерка на света.

— Тогава защо не е на мястото си? Помислете си, вие сте поканена да вземете участие в кралския лов! Какво би казал баща ви, ако узнаеше, че не сте приели поканата на Негово величество само заради една небрежна слугиня?

— Надявам се, че тя няма да ме остави да чакам дълго, лорд Брайънт. Вървете без мен, а аз ще се присъединя веднага щом се върне Мери Кейт.

— Не, аз ще чакам с вас — отговори сърдито той.

Роуз се поколеба. Мери Кейт сигурно беше вече при слугите, които щяха да пътуват с господарите си. Тази вечер щеше да я види. Освен това не искаше да остава насаме с наставника си.

— Е, добре, лорд Брайънт, нека слугата ви вземе вещите ми. Прав сте, Мери Кейт сигурно е вече готова за път.

Мъжът се усмихна доволно и Роуз прехапа устни. Чувстваше се ужасно неловко. Щом научи за смъртта на стария лорд Брайънт, тя писа на баща си, че е нужно да я повери на по-сериозен настойник от младия Джеймисън. Но макар че по Атлантика се движеха много кораби, можеха да минат три месеца, докато баща ѝ получи писмото и отговорът му стигнеше до английския бряг. Роуз трябваше да бъде много предпазлива, да върви по своя път, но да бъде учтива с Джеймисън, за да остави впечатлението, че се вслушва в съветите му.

— Роуз? — Мъжът ѝ предложи ръката си, слугата му вдигна от пода кожените чанти и тримата излязоха от стаята.

На зазоряване Бет се запъти към малката хижа, скрита дълбоко в гората. Трепереше от страх, защото помнеше още от детството си историите, които се разказваха за мадам Бони. Тя можеше да освободи жената от нежеланото дете, да събуди любовта на мъжа, да предизвика смъртта на врага. Могъща магьосница, силна като мъж. Бет ѝ се възхищаваше и в същото време се страхуваше от нея.

От клоните на дърветата пред хижата висяха камбанки от кости и други знаци, които свидетелстваха за уменията на мадам Бони. Някои хора много искаха да я обявят за вещица и да я осъдят на смърт. Когато царуваше Джеймс I, със сигурност щяха да я обесят, защото кралят беше ожесточен враг на всички вещици.

Мадам Бони надживя и Чарлз I, и Кромвел, а толерантният Чарлз II не се занимаваше с преследване на вещици. Може би той изобщо не вярваше в магията. Бет обаче беше убедена в действието ѝ. Тайнствените сили съществуваха и можеха да се купят с повече пари.

Тя спря пред вратата и се огледа колебливо. Веднъж вече беше идвала при мадам Бони, когато беше млада и глупава и се търкаляше с един слуга в сеното. Последствията едва не разрушиха живота ѝ. Даде всичките си спестявания, за да получи чудодейното питие на мъдрата вещица. А сега носеше в джоба си златните монети на лорд Джеймисън и можеше да си купи с тях най-чудните неща.

Още преди да е почукала, вратата изскърца застрашително и един дълъг, костелив пръст ѝ махна да влезе.

Младата жена пристъпи прага и се огледа страхливо. От гредите на тавана висяха дребни мъртви животни, нещо вреше в гърнето над огъня. Подът беше здраво утъпкан, капациите на прозорците бяха затворени, в полумрака се носеше миризма на мухъл. Мадам Бони носеше мръсна кафява роба, мазни сиви кичури обграждаха мършавото ѝ лице. Очите бяха като черни пещери върху пепелявата кожа.

— Хайде, говори! — заповяда строго тя.

— Трябва ми особено биле.

— За какво?

— Да упойва и прелъстява. Нещо, което е достатъчно силно, за да замъгли духа и в същото време да разпали похотта...

— Много искаш! Опиат и афродизиак! Онова, което търсиш, е опасно. Ще посмееш ли да си играеш с живота?

Бет затаи дъх. Изведнъж помещението се смали и потъмня. Ароматът на билките, които вряха в гърнето, я задави. Тя събра цялата си смелост и извади от джоба си златните монети на Джеймисън.

Черните очи на мадам Бони засвяткаха алчно. Тя грабна една монета, захапа я и погледна изпитателно Бет.

— Дай ми питието! — прошепна умолително момичето. — Искам го силно. Трябва ми достатъчно за трима души. Ще го излея във виното им на вечеря. Искам да ги приспи, а по-късно, когато се събудят, да разпали плътските им желания и да ги заблуди, че са с човека, когото обичат.

— За това няма гаранция — отсече мадам Бони и посочи Бет с остриите си, извити като на хищна птица пръсти.

— О, трябва да ми помогнеш! Господарят ми е могъщ лорд. Ако се провалиш, ще заповяда да те обесят, а ако билетът помогне, ще ми даде още толкова злато за тебе!

Мадам Бони ѝ обърна гръб, извади някакъв съд от шкафчето и изсипа щипка прах в огъня. Огънят пламна, посипаха се искри, пламъците се оцветиха в странни тонове. Бет наблюдаваше изумено разиграващата се сцена.

Трябва ми опиат, каза си мадам Бони. Това селянче има нужда от особена магия. Добре, че имам познания по алхимия. Виното ще бъде добра основа както за опиата, така и за афродизиака... Трябваше само да приготви подходящата смес от богатите си запаси. Тя се замисли,

без да обръща внимание на момичето, изцяло погълнато от играта на пламъците.

Вещицата събра шишенцата и бурканчетата си, отмери по няколко капки в едно гърненце и свари безцветна напитка. Тя не бързаше, през цялото време правеше разни движения и мърмореше заклинания, за да накара момичето да повярва в силата ѝ. Преди да ѝ връчи съдчето, изля вътре няколко капки кръв от прилеп.

— И не забравяй какво ти казах, стара жено! — проговори предупредително Бет. — Ако питието ти не направи онова, което господарят желае, ще увиснеш на въжето. — Ала в думите ѝ нямаше убедителност. Тя нямаше търпение да напусне това ужасяващо място.

Мадам Бони се ухили и вдигна костеливия си пръст към лицето ѝ.

— Не ме заплашвай, момиче! Знаеш ли коя е най-лесната магия? Да повикаш смъртта! — Тя се закиска зловецко и Бет хукна да бяга.

Денят, в който се състоя излетът, беше един от най-красивите есенни дни, които Роуз беше виждала досега. Кралят и кралицата, които се гледаха нежно като млада влюбена двойка, водеха компанията през гората. Ловците подгониха и убиха много елени. Чарлз улучи саморъчно едно от животните с добре прицелена стрела. Роуз установи, че непогрешимият лорд Дефорт не му отстъпва по нищо.

Тя яздеше редом с италианския астроном Лионело Триолио, едър, строен и красив мъж. Тъмната коса и блестящите кафяви очи привличаха погледите на дамите. Откакто ѝ помогна да се качи на седлото, Роуз четеше в погледа му неприкрито възхищение. Двамата продължиха пътя си заедно и тя слушаше с интерес обясненията му за движението на звездите по небето и за лунната светлина. Чуждестранният му акцент ѝ харесваше.

Архитектът се казваше Джейсън Падрик, ученик на сър Кристофър Рен, и беше много забавен. Той имаше руса коса и дружелюбни лешникови очи, които също светеха от възхищение, докато наблюдаваше Роуз. Освен това към групата се присъедини лорд Самюъл Нюборг, млад граф от Йоркшир. Мъжете се надпреварваха да спечелят вниманието на Роуз и тя се забавляваше чудесно, макар че Джеймисън не се отделяше от нея.

Само едно разваляше приятния ден — присъствието на Дефорт. Тя усещаше пронизващия му поглед и винаги, когато вдигнеш глава, срещаше подигравателните сребърносиви очи.

По едно време той насочи коня си право към нея.

— Събрала сте цяла тълпа обожатели, госпожице Роуз. Я да видим — един граф, един архитект, един звездоброец! Тези бедни хорица лежат в краката ви като палета и се молят за няколко трошички от красивата ви ръчица.

— Бихте ли се погрижили за собствените си дела, лорд Дефорт?

— Нима ще ми забраните да изпитвам съжаление към тези нещастници, които предизвиквате така дръзко?

— Те ще го преживеят, сигурна съм.

— Може би да, а може би и не. — Той я гледаше съвсем сериозно. — Имате ли представа какво им причинявате? О, може би сте наясно със силата си и се наслаждавате на бурните чувства, които будите в сърцата на мъжете.

— Нищо подобно не правя — възпротиви се тя, едновременно ядосана и уплашена. — Просто харесвам компанията на тези джентълмени и съм на мнение, че заслужавам малко разнообразие, след като се запознах с толкова ужасни хора. Те са отзивчиви, учтиви, цивилизовани...

— Нима не разбирате, че те искат съвсем други неща, а не сериозни научни разговори? Вие ги изкушавате като една напълно узряла ябълка, Роуз. Само като погледна блясъка в очите ви...

Младата жена преглътна мъчително. Трябваше да запази самообладание. Не можеше да последва първоначалния си импулс и да заудря с юмруци по гърдите му. Тя го изгледа презрително и вдигна вежди.

— Какво толкова ви смуцава в мен, лорд Дефорт? Флиртовете са нещо обичайно в кралския двор. Може би има нещо, което желаете, но се страхувате, че бих могла да го подаря великодушно на други?

— Нещо, което желая? — Мъжът се усмихна надменно. — Скъпа ми госпожице Удбайн, забравяте, че говорите с херцог Уъртингшиър. Когато искам нещо, аз просто си го вземам.

— О, забравих, че сте великият Дефорт! Само че аз съм на друго мнение. Както вече споменах, благородническите титли не ме

интересуват. Властта, милорд, идва от сърцето. Когато искам нещо, аз го получавам.

— Госпожице Удбайн, вие сте възхитително същество. Едно крехко малко момиче, което мисли, че светът му принадлежи. Ако поискате да се омъжите за мен, ще го направите ли?

Сърцето ѝ биеше болезнено. Съзнаваше, че го предизвиква, но не можа да устои на изкушението.

— Ако пожелаея, ще го направя, сър. Но не се бойте! Никога в живота си не съм срещала толкова нагъл и надменен тип — със или без титла. Предпочитам да се омъжа за маймуна!

Когато жребецът му се изравни с кобилата ѝ и ръката му падна на рамото ѝ, тя трепна уплашено.

— Аз ли съм нагъл? — В изражението му имаше толкова настойчивост, че бузите ѝ пламнаха. Той го усеща, каза си ужасена тя. Сигурно беше, че той усещаше странната горещина, която пламваше в тялото ѝ при всяко негово докосване. Въздухът помежду им буквално вибрираше.

Мъжът огледа безсрамно лицето ѝ, после сведе поглед към гърдите ѝ.

— Престанете! — изсъска ядно тя. — Веднага ме пуснете!

— Исках само да ви препоръчам да не флиртувате толкова открито.

— Нямам нужда от съветите ви.

— Не си въобразявайте, че сте всесилна, госпожице Удбайн. Мъжете трябва само да ви погледнат, за да разберат, че в обятията ви ще намерят рая.

— За всички мъже ли важи това, милорд? — В гласа ѝ имаше неприкрита подигравка. — И за вас ли?

Въпросът го обърка, но само за миг. На устата му се появи развеселена усмивка.

— Е, добре, Роуз. Да. Когато видя огъня в очите ви, кадифените бузи и блестящата коса, в тялото ми се появяват известни чувствени желания. Признавам го доброволно. Всеки мъж би изпитал подобни чувства. Затова ви предупреждавам да внимавате! Някой път ще отидете твърде далеч, макар че не го искате, и ще попаднете в много трудно положение.

— Как смеете! — извика сърдито тя и изблъска ръката му. — Никога няма да попадна в нежелателна ситуация, никога. Не се занимавайте с мен! По-добре се погрижете за лейди Ан. Надявам се някой изпратен от Бога ловец да ви сметне за елен и да освободи земята от вас.

— За елен? — попита подигравателно мъжът. — Скоро ще ме превърнете в цяла менажерия. Първо бях кон, после магаре, а сега станах и елен.

— В основата си вие не сте нищо повече от едно магаре, милорд Дефорт. — Тя пришпори коня си и препусна напред, последвана от веселия му смях.

По-късно кралят спря за почивка в малък селски двор и домакинята поднесе ейл. Смаяна, Роуз видя, че Пиърс Дефорт продължаваше да я наблюдава. В очите му имаше неразгадаем въпрос. След малко той се поклони, улови ръката на лейди Ан и я поведе към коня ѝ. В гърдите на младото момиче пламна необяснима болка. Тя се метна бърза на седлото, а когато Джейсън Падрик ѝ предложи да язди редом с нея, беше удостоен с топла, подканваща усмивка.

Историческата гостилница се намиреше в средата на гората. Порано била малка крепост, построена в нормандски стил и недостъпна за неприятеля. Дълги коридори водеха към гостните стаи, долният етаж беше изцяло зает от просторна зала. Ловците се разположиха край простите дървени маси, докато слугите разносяха багажа по стаите. Дебелият гостилничар тичаше забързано насам-натам, възхитен от високопоставените гости, които трябваше да обслужи. Дъщеря му, сияеща от радост, помагаше с всички сили и сръчно разносяше големи чинии с печени пилета, пресни картофи и зеле.

Роуз се огледа замислено. Нямаше представа с кого ще вечеря. Забелязал нерешителността ѝ, Джеймисън отиде при нея, улови ръката ѝ и я поведе към масата, където седяха лейди Ан и Дефорт.

Ан я посрещна със сърдечна усмивка и протестът замръзна на устните ѝ. Тя зае място до брата на дамата и сведе глава, за да не вижда безсрамно ухиленото му лице. Тези хора умееха да ѝ развалят апетита. Е, докато беше в кралския двор, поне нямаше да напълнее.

— Донеси вино, момиче! — извика сърдито Джеймисън. — Гърлото ми е пресъхнало. Ще позволите ли да ви наля, скъпа Роуз?

Заповядайте и вие, прекрасна Ан, лорд Дефорт.

Отначало изглеждаше, че Пиърс ще откаже — просто така, защото не обичаше Джеймисън. Но Ан се опита да запази приличието, като му хвърли умиротворяващ поглед и той кимна едва забележимо.

— Е, добре, Брайънт, можеш да налееш.

Роуз прехапа устни. Лордът беше невероятно галантен с лейди Ан. Тя го погледна крадешком и неволно се запита какво ли би било, ако и с нея се отнасяше така мило.

След като напълни чашите, Джеймисън разказа, че залата съдържа най-различни старинни предмети. Посочи ги на Роуз и обясни, че и неговият дом бил построен скоро след нормандското нахлуване. Разговорът им не интересуваше Дефорт. Очевидно той понасяше компанията на Джеймисън и Джером само заради Ан. Пиеше много и разговаряше предимно с Ан, без да повишава глас.

Джером наблюдаваше внимателно сестра си, а след известно време устреми любопитен поглед към Роуз. Тя срещна погледа му и се опита да отговори на усмивката му.

Скоро им сервираха вечерята и момичето направи опит да яде. Отново нямаше апетит — може би защото беше пила твърде много вино. Тя усещаше върху себе си изпитателния поглед на Джеймисън, без да забелязва, че той пълни непрекъснато чашата ѝ.

Кралят се изправи, държа кратка реч и посвети вечерта на жена си, която се изчерви цялата и му благодари смутено. Роуз неволно се запита дали тя знаеше за изневерите на мъжа си. Вероятно ги приемаше, без да се оплаква, за да запази позицията си. Освен това Чарлз беше изключително нежен мъж — макар че даряваше много жени с нежността си.

В помещението беше горещо и Роуз чуваше пращането на огъня в камината с някаква нереална яснота. Колко високо се смееха и говореха гостите... На подиума излезе изпълнител на арфа, после светлините угаснаха и специално поканеният кукловод изпълни игра на сенките зад опънатото платно. Тя се опита да съсредоточи вниманието си върху съдържанието на пиесата, но не успя. Тази непоносима горещина... Обстановката се набиваше в съзнанието ѝ с безмилостна натрапчивост. Дори слабата светлина пареше в очите ѝ. Колко беше уморена! Ресниците ѝ затрепкаха.

Какво ставаше с нея? Беше пила малко повече вино, но това не можеше да бъде причина за състоянието ѝ. Главата ѝ се замая. Всъщност, какво значение имаше? Чувстваше се изтощена, но в същото време невероятно лека и въздушна. Май трябваше да си легне. Сега трябваше да стане и да отиде в стаята си. Кралските слуги бяха подготвили всичко за нощувката и Мери Кейт вече я чакаше в отредената ѝ стая. Роуз се опита да проговори, но успя едва след няколко опита.

— Бих желала да си почина. — Шепотът ѝ дойде някъде много отдалеч и тя се обърна към Ан с молба за помощ. Ала дамата не я чуваше. И нейните очи бяха стъклени и блестяха неестествено на светлината на огъня.

— Мисля, че всички имаме нужда от сън — намеси се Дефорт. И той изглеждаше като Ан. Очите му бяха впити в лицето на Роуз. Странно, но този път в тях нямаше укор. Виното е виновно за всичко, каза си уморено тя. И той беше пил повече от обикновено и сега изпитваше същата странна безпомощност. Челото му беше смръщено. Вероятно усещаше инстинктивно някаква опасност и беше загрижен за дамите. Това беше съвсем естествено. Нали бяха в компанията на Джеймисън и Джером. Защо ли Пиърс Дефорт не ги харесваше? Роуз се опита да си спомни, но не можа. Чувстваше се някак унесена и сякаш се рееше в облаците.

— С Ан ще ви отведем в стаята ви... — започна мъжът и изведнъж млъкна, забелязал, че не може да стане.

Роуз го видя да се олюлява, но не се изненада. Главата му падна на масата. Я виж ти, великият Дефорт! Би трябвало да се наслади на тази сцена и да се позабавлява за негова сметка, но тя не беше в състояние нито да мисли, нито да чувства. Единственото, което я вълнуваше, беше странната горещина, която се разливаше по тялото ѝ.

— Аз ще ни отведа в стаята ви — проговори мъжки глас.

Джеймисън! В главата ѝ звънна предупредителна камбанка, но тя не ѝ обърна внимание. Надигна се бавно, опря се на ръката му и направи няколко крачки към изхода. Мъжът до нея каза нещо, но тя не разбра нито дума.

— Не — прошепна безсилно тя.

— Всичко е наред. Ще повикам Мери Кейт — обеща с усмивка той. Слава Богу! Роуз имаше нужда от помощта на камериерката си.

Наистина ли беше пила повече от друг път? Светът се въртеше пред очите ѝ. Някой шепнеше нещо зад гърба ѝ и тя се обърна да види какво става.

— Бъди малко по-внимателна! Свали ѝ ризата.

Някой издърпа долната риза през главата ѝ и тя пропадна в гъста мъгла. Сънуваше ли? Къде беше Мери Кейт? Защо се отнасяше толкова грубо с нея?

— Мери Кейт... — Устните ѝ напразно се опитваха да оформят името.

— Да, да. Вдигнете ръката си. Ето, така е добре.

Стана ѝ студено и тя проплака недоволно.

— Замръзвам!

— Скоро ще се стоплите. — Чу се неясно кискане. В стаята имаше жена. Май че беше Мери Кейт, макар да изглеждаше някак странно в полумрака и движенията ѝ бяха тромави.

Зад гърба ѝ се чу мъжки глас:

— Сигурна ли си, че онзи е извън строя?

— Вещицата обеща, че питието е много силно и няма грешка.

— А къде е Ан?

— Скоро ще дойде и нейният ред...

В стаята се възцари тишина. Роуз имаше чувството, че е обградена от черни сенки. Тя се сви на кълбо и скоро заспа.

Сънят ѝ беше още по-странен. Увеличащ, разтърсващ, невероятен сън. Вече не мръзнеше. Усещаше до себе си нещо топло, меко. Нещо, което докосваше кожата ѝ и излъчваше топлина. По тялото ѝ се разливаха топли вълни.

— Любов моя...

Тя чу мъжкия шепот и отново се понесе в облаци — сребърни облаци, които се вливаха в сребърен поток. Мъжът в съня ѝ не бързаше да се доближи. Лежеше до нея съвсем гол, по гърдите и раменете му се движеха корави, бронзови мускули. Имаше дълги, силни крака. Тя се опита да погледне в очите му, но бързо се върна отново към прекрасното тяло. И не се засрами от нахалството си, защото продължаваше да плува в сребърните облаци.

— Желая те, Господи, как те желая! Уморен съм до смърт, но те желая по-силно от всякога. Винаги ще бъде така, винаги...

Две ръце обгърнаха Роуз и я привлякоха към силните, корави гърди. Ръцете я милваха, пръстите се плъзгаха по кожата ѝ и навсякъде, където минеха, оставяха парещи следи. Мъжки ръце по голата ѝ кожа...

Сребърната мъгла се разсея и тя потъна в непрогледен мрак. Продължаваше да се рее в облаците, но огънят беше някъде долу на земята — безкрайно далече от нея.

Сега вече позна Дефорт — в съня си. От гърлото ѝ се изтръгна измъчен стон. Никога досега не беше сънувала такива срамни неща, никога преди да го срещне. Той предизвикваше странни усещания в тялото ѝ. Горещината, болката, неосъзнатото желание за близост, толкова възбуждащо и примамливо.

О, не, Господи, не! Не и с Дефорт. Той беше до нея, само той. Твърд като стомана, изгарящо горещ. Тя лежеше на гърдите му съвсем гола.

Спомни си, че и миналата нощ го беше сънувала. Защо не се опитваше да си представи някой друг? Дали сънуваше само него, защото копнееше за близостта му? Защото желаете да лежи до него?

Не, о, не!

Да.

Ръцете му милваха тялото ѝ с безкрайна нежност. Целувките и шепотът му дишаха огън в устните ѝ. В тялото ѝ лумна непознато желание, изпълни я с чист екстаз и болезнен копнеж. Тя простена и се изви като змия върху него. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и тя се притисна към него, за да поиска още и още.

Устата ѝ се отвори под неговата, жадният му език разпали още по-силно пламъците на страстта. Копнежът ѝ нарастваше с всяка секунда, слабните ѝ пулсираха болезнено.

Устните му се плъзнаха към шията ѝ, топли, влажни, изкусителни, вкусиха нежната кожа и продължиха пътя си към гърдите. Когато палецът му се плъзна по твърдото зърно, Роуз извика задавено. Езикът му продължи милувката и тя помисли, че умира.

— О, не... — Тя ли беше казала тези думи? Не, сигурно сънуваше. Сигурно само си въобразяваше, че тялото ѝ е било пронизано от огнена искра, докато устата му смучеше жадно нежната ѝ гръд. Тя се надигна насреща му и отново усети дивото желание между бедрата си.

Тъмната му коса я милваше възбуждащо, устните му вече търсеха другата гърда. Господи, това трябваше да престане! Сънят беше реалност. Тези омайващи нежности, този горещ език... Почтените жени не сънуваха такива неща! Тя се опитваше да избяга от съня си, но не успяваше. Опитваше се да разсъждава разумно, да повика на помощ ума си. Това не беше редно, просто не беше редно!

Сега ръцете му се плъзгаха по краката ѝ, по хълбоците, следвани от огнените му устни, от упоителните целувки. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, после се плъзнаха към твърдите мускули на раменете. Дъхът ѝ идваше на тласъци и тя трепереше с цялото си тяло. Езикът му намери вдлъбнатинката на пъпа, после продължи пътя си към бедрата. Господи, сега вече трябваше да се събуди...

Тя се опита да отвори очи, но ресниците ѝ бяха като от олово. Опита се да се пребори с властния порив на страстта, но нямаше сили за борба. В този миг усети ръката му между бедрата си и прималя от интимната милувка. Устата му галеше коленете ѝ. Езикът му се задвижи нагоре и когато намери центъра на женствеността ѝ, Роуз впи нокти в гърба му. Невъзможно! Тази милувка превърна кръвта ѝ в огнена лава. Никога не беше помисляла, че ще изпита такава луда страст. По тялото ѝ се разливаше горещина, подобна на разтопен мед, непоносимо сладък. Тя се бореше с чувствата си, вдигаше хълбоците си, извиваше се като змия, но неумолимият мъжки език проникваше все по-дълбоко в най-интимната ѝ същност. Бурята, която избухна във вътрешността ѝ, я понесе със себе си във висините на насладата. Докато трепереше под напора на вълните, толкова плашещи и омайващи, от гърлото ѝ се изтръгваха тихи стонове. А след това остана да лежи като замаяна, стресната и завладяна докрай от парещия блясък, който изпълни цялото ѝ съществуване. После, пак се понесе в сребърната мъгла.

Изведнъж усети как някой проникна между бедрата ѝ с могъщ тласък. Въпреки сребърния облак болката беше пронизваща. Властна целувка затвори устата ѝ, но болката надви и тя изпищя задавено. Мъжкото тяло върху нейното беше толкова тежко, толкова страшно.

Чуждата сила проникна в утробата ѝ като огромен горещ меч. Тя впи нокти в мускулестите рамене, заблъска коравите гърди, но всяко движение довеждаше само до по-тясно сливане. Сълзи пареха в очите ѝ и в съня си тя вкуси солта така ясно, както и целувките на любовника

си. Не, сънищата не бяха толкова болезнени, а и не можеха да предизвикат чувствения екстаз, който бе преживяла преди малко.

— Любов моя — шепнеше мъжът. — Не мърдай, любов моя... — Неговият глас. Толкова нежен. Роуз изхълца задавено. Не, нямаше как да му избяга. Досега се беше наслаждавала на красивия сън и сега трябваше да се покори на съдбата си.

— Не! — прошепна безсилно тя. Пръстите ѝ отново се заровиха в гъстата му коса, после помилваха коравите бузи. Обгърнат от сребърен мрак, той беше завладяващ със силата на голотата си. Ръцете ѝ се плъзнаха по бронзовите рамене.

— Спокойно, мила, спокойно — пошепна отново той и тя усети устните му до ухото си. Последва лека целувка по шията, която я изпълни с нова нежност. — Не се бори с мен... — След малко мъжът се раздвижи в нея, бавно и предпазливо и тя усети отново парещата горещина в слабините си.

Дъхът ѝ спря. Болката продължаваше, но някъде дълбоко в нея се надигна нещо друго, могъщо и завладяващо. Виждаше над себе си очертанията на фигурата му, изрисувани в злато от слабото сияние на огъня. Той напрягаше мускулите си и непрекъснато ускоряваше ритъма. Постепенно болката отслабна и бе заместена от този нов, сладостен копнеж. Роуз навлажни с език пресъхналите си устни и се отдаде на чудото, което възникна и се разпространи в тялото ѝ. Тя затвори очи и се остави изцяло на чувствата си. Отново я връхлетя онази странна магия и тя се понесе към върха на насладата, за да се слее с мъжа, който беше предизвикал тези чувства. Той проникна дълбоко в нея, потрепери с цялото си тяло, извика и остана неподвижен.

Това беше сън...

Сън, който ѝ тежеше физически. Сън, който бавно се отдели от нея, но ръката му остана върху гърдите ѝ, тежка като стоманено оръжие. Сън, който я изтощи докрай и върна пронизващата болка.

Очите ѝ се затвориха. Или през цялото време бяха останали затворени? Тя не знаеше какво е видяла, помнеше само среброто, което сега премина в мрачна сивота. След малко потъна в черен мрак.

Сякаш беше минала цяла вечност, когато Роуз се събуди. Чу силно чукане. Като че ли някой удряше с юмруци по дървената врата.

Тя имаше чувството, че е била на дъното на пропастта и сега трябваше да си проправи път към светлината. Ала не намери сили да се раздвижи. Това проклето вино, помисли уморено тя. Оттам бяха мъчителните болки в главата и тази отвратителна летаргия...

Тя продължи да лежи неподвижно, без да може да се изтръгне от обятията на съня, усещайки само болезненото пулсиране в слепоочията си. Много пъти беше пила вино, но никога след това не се беше чувствала толкова зле. Опита се да раздвижи крайниците си и простена от болка. Между краката си усещаше отворена рана.

Изведнъж усети, че някой се раздвижи в леглото до нея. Сърцето ѝ заби като безумно. Господи, тя не беше сама, до нея имаше мъж! Огънят в камината беше угаснал и Роуз се разтрепери от студ. Едра, мускулеста ръка обгръщаше талията ѝ, кракът на мъжа беше праметнат върху бедрата ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна тих вик. Това не беше сън. Тя лежеше в чуждото легло — и знаеше с кого е прекарала нощта.

Дефорт! На вратата отново се почука, прозвуча добре познат мъжки глас:

— Какво става с вас, приятелко, защо не отговаряте? Време е за ставане! Наближава обяд. Добре ли сте?

Вратата се отвори с трясък и Роуз бе обзета от студен ужас. Кралят! Чарлз я погледна и спря като закован на прага.

— Аз... Моля да ме извините! — заекна смаяно той.

Дефорт притисна ръце към слепоочията си и се изправи. Роуз усети нарастваща паника. Той беше съвсем гол и очевидно не се чувстваше по-добре от нея.

— Ваше величество — прошепна смаяно той и зарови пръсти в косата си, за да намали пронизващата болка.

— Ще поговорим по-късно — успокои го бързо Чарлз и погледна изпитателно Роуз. Младото момиче отговори отчаяно на погледа му и се опита да каже нещо, но от устните ѝ излезе единствено задавено хълцане. Само ако можеше да потъне в земята, още сега, в този миг!

Без да каже нито дума повече, кралят излезе от стаята. Едва сега Дефорт се обърна към жената до себе си.

— Какво? Вие? — Той скочи като опарен и се огледа смаяно.

Това е неговата стая, каза си уплашено Роуз, а аз лежа в леглото му. Дрехите му бяха захвърлени на големия стол пред камината, мечът

му беше облегнат на стената. Мъжът се олюля и се залови за рамката на леглото. Обзет от див гняв, той стисна здраво зъби. Започваше да разбира какво се е случило.

Погледна отново Роуз и в очите му имаше такава омраза, че тя изпищя тихо и се сви в другия край на леглото. Много ѝ се искаше да скочи и да избяга от стаята му въпреки голотата си.

Беше го сравнила с кон, магаре и елен, но сега ѝ приличаше на разярен лъв.

Мъжът застана пред нея и тя видя трептенето на мускулите по ръцете му, свитите юмруци, заплашително смръщеното чело. Очевидно полагаше огромни усилия да се сдържа, за да не я удуши.

— Господи! — прошепна задавено той. — Какво ми причини!

— Аз? — Тя скочи като ужилена и се хвърли като фурия върху него, решена да му издере очите. — Аз! Мръсник! Защо не се запиташ какво ми причини ти?

Мъжът беше твърде силен за нея и ноктите ѝ успяха само да оставят кървава следа на гърдите му. Той я стисна за раменете, вдигна я високо във въздуха и я разтърси като чувал с брашно.

— Ти си вещица! Вчера ми каза, че ако поискаш, ще ме имаш!

— Никога не съм те искала. Аз те мразя, отвращавам се от теб, аз...

— Какво направи с мен?

— Нищо! — изкрещя тя. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Цялата трепереше от страх.

Когато усети голото ѝ тяло толкова близо до своето, мъжът изруга и я пусна да падне на леглото. Едва сега Роуз забеляза кървавите петна по чаршафите и разбра, че нощта не беше била сън. Притисна устата си с ръка и се отдръпна към другия ъгъл на леглото.

— Кажи ми какво направи с мен? — попита заплашително мъжът и се надвеси над нея. — Сложила си нещо във виното ми, нали? — Тя замахна и го удари през лицето. Той сграбчи ръката ѝ и отново я дръпна към себе си. — Само ако посмееш да ме удариш още веднъж, ще съжаляваш за деня, в който си се родила!

— Пусни ме! Ще викам! Ще дойде кралят и...

— Кралят! Точно това си възнамерявала, нали, моя красива Роуз? Няма да постигнеш целта си. Няма да се ожения за теб.

— Ти сериозно ли мислиш, че искам да стана твоя жена, Дефорт? Не познавам човек, който да ми е по-отвратителен от теб. По-добре да се омъжа за някой прокажен! Аз те презирам! Ти си идиот! Защо не искаш да разбереш, че са ни забъркали в някаква коварна игра? Господи, какво направи с мен... — Тя се разтрепери с цялото си тяло. Много ѝ се искаше да се скрие под завивките, да затвори очи, за да не се събуди никога вече.

На вратата отново се почука, чу се дискретно покашляне. Кралят се бе върнал.

— Пиърс, трябва да говоря с вас.

Дефорт я пусна и се изправи. В очите му искреше леден гняв. Наистина ли бе повярвал, че тя го е примамила в капана? Погледът му се върна на кървавите петна, после отново се устреми към нея и тя се сви, сякаш я беше ударил. Уви се в чаршафа и вирна упорито брадичка.

— Още веднъж ще повторя, че се отвращавам от теб! — изсъска вбесено тя, опитвайки се да се пребори с напирещите сълзи. — Не искам да се омъжа за теб! Ти си един жалък глупак! Онова, което ми стори, е непросимо. Аз съм тази, която загуби честта си, не ти. Велики Боже... — Изпълнена с парещ срам, тя захълца неудържимо. — Толкова ми се иска да те видя обесен или разчекнат между четири коня! Няма ли най-после да разбереш, че нямам нищо общо с тази мръсна игра?

Мъжът ѝ обърна гръб, навлече панталона си, стегна колана и отново се обърна към нея.

— Моли се да си невинна! Защото ако открия, че си играла някаква роля в заговора, ще си платиш скъпо и прескъпо. Кълна се, че няма да ти простя! — Той изскочи от стаята с гневни крачки и затръшна вратата зад себе си.

ШЕСТА ГЛАВА

Пиърс последва краля надолу по стълбата. Чарлз побърза да прогони прислужниците, които сервираха горещ шоколад, и седна пред камината.

— Мисля, че разбирам какво се е случило — започна с уморен глас той. — Лорд Брайънт е изчезнал с лейди Ан.

— Отвлякъл я е! Аз ще я намеря. — Пиърс се обърна към вратата.

— Чакайте! — извика кралят.

— Нямам време.

— По дяволите, трябва да ме изслушате. Още сега ще се върна в двореца. Когато се успокоите, можете да ме срещнете там. И внимавайте, когато откриете бегълците. Не искам да ви обесят за убийство. Помнете, че трябва да сдържате буйния си нрав.

Пиърс се измъчваше от страх и чувство за вина. Трябваше непременно да потърси Ан.

— Простете ми, Ваше величество. — Той се поклони дълбоко и забърза навън. Отиде в обора, отхвърли помощта на ратаите и сам оседла Беоулф.

Претърси всички улици на Лондон и околностите, опитвайки се да открие какво точно се е случило. Чувствата му бяха в пълен безпорядък.

Скоро разбра, че някой е измислил коварен план. И той, и любовницата му бяха паднали в капана. Той се бе събудил в леглото с Роуз Удбайн, а Джеймисън беше отвлякъл Ан, вероятно с помощта на Джером. Пиърс трепереше за живота ѝ. Можеше само да се надява, че ще я открие скоро.

Не искаше да мисли за миналата нощ, за да не си спомня невероятното желание да притежава младата американка. От нея се излъчваше неустоима магия, много по-силна, отколкото във фантазията му, която рисуваше примамващи чувствени картини.

Никога преди не се беше чувствал толкова гневен и засрамен. Роуз Удбайн му бе заявила, че ако поиска, може да го има. Дали беше

взела участие в интригата, а сега го уверяваше в невинността си, защото съучастниците ѝ бяха избягали? Не, тя нямаше да се отърве толкова лесно. Той щеше да намери Ан, Джеймисън и Джером и всички виновни щяха да си получат заслуженото. Бяха отишли твърде далеч.

Докато обикаляше улиците, той заговаряше минувачите, подкупваше ги или заплашваше, но никой не можа да му каже къде е била отведена Ан. Не я намери нито в къщата, която споделяше с Джером, нито в Хершиър Плейс, двореца на Джеймисън, нито в лондонската му градска къща.

Най-после срещна една свидетелка, обикновено селско момиче, което беше видяло трима ездачи, загърнати в тежки наметки, на около три мили от нормандската гостилница. За съжаление момичето не беше проследило в каква посока са тръгнали.

Ако разчиташе само на себе си, той нямаше да я намери никога. Трябваше да се върне в кралския двор и да измоли помощта на Чарлз. Едва сега, когато изтощението прогони гнева, той осъзна, че кралят вече е разпратил съгледвачите си да търсят изчезналите.

Смъртно уморен, изпълнен с копнеж за топла вана и остър бръснач. Пиърс се върна в покоите си. Веднага след като предаде Беоулф в ръцете на един ратай, той получи вест, че трябва незабавно да се яви пред Чарлз. Само след минута вече седеше в топлата вода, измъчван от ново чувство за вина. Можеше само да се надява, че любимата му не е била подложена на мъчения. За стотен път се запита дали и Роуз Удбайн е била измамена като него, или е участвала в играта. Затворил очи, той си припомняше всяка казана от нея дума. Тя бе заявила ясно и недвусмислено, че ако поиска, ще го има. И в същото време твърдеше, че предпочита да се омъжи за маймуна или за болен от проказа.

Дълбоко нещастен, мъжът потопи тъмната си глава във водата. Какво ли беше изтърпяла Ан, докато той потъваше в сладкия сън на екстаза? Джеймисън я обожаваше. Той беше неспособен да ѝ стори зло. Джером е главният злодей, каза си с въздишка Пиърс. Сигурно той е в основата на заговора. Всъщност, какво значение имаше чия е била идеята? Той щеше да отмъсти и на двамата. Те го знаеха, затова бяха избягали.

А Роуз Удбайн... По гърба му пролазиха тръпки. Той си припомни нощта и онази странна сребърна мъгла, която го обгръщаше... Беше уморен до смърт, когато усети до себе си женското тяло. Повярва, че е Ан, а се оказа, че е била Роуз. Повярва, че сънува, и се съедини с нея с цялата си страст, без да изпитва чувство за вина, само божествен екстаз. Какво неустойимо желание... Ароматът на Роуз, вкусът на устните ѝ, копринената кожа под пръстите му, задъханото движение на хълбоците, съвършеното тяло... Още вчера си бе признал, че я желае въпреки лудия гняв, който будеше в сърцето му.

А после страшното събуждане в леглото до нея, видът на краля, голото ѝ тяло, тъмната, огнена коса, разпиляна по възглавниците, красиво закръглените бедра, пълните гърди с тъмnochервени зърна...

Той простена задавено и се изправи. Тя не беше изчезнала с Джером и Джеймисън. Може би това доказваше невинността ѝ, но все пак не можеше да бъде сигурен. Отчаян от неизвестността, Пиърс притисна горещата кърпа върху очите си.

— Простете, Ваша светлост... — Някой издърпа кърпата от лицето му и херцогът погледна в старото, сбръчкано лице на Гарт Макандрик, който беше служил още на баща му. Старият прислужник придружаваше господаря си твърде рядко. Предпочиташе да си стои в у дома, за да управлява имението.

Пиърс го погледна изумено. Беше повярвал, че банята му е била приготвена от кралските слуги. В следващия миг изпита бурна радост, че Гарт е тук. Той имаше кротки кафяви очи и беше един от най-милите хора на този свят. Беше предан до смърт на господаря си, притежаваше спокоен, дружелюбен характер и учудващо остър ум.

— Гарт, здравей, стари момко! Каква приятна изненада!

— Изглеждате уморен, милорд — отбеляза прислужникът и разгърна голямата хавлия.

Пиърс присви очи.

— Имам си причини, Гарт.

— Вече чух за станалото. Добрият крал Чарлз ме повика в двора си, милорд.

— Така ли? И защо? — Очевидно Чарлз замисляше нещо.

Гарт отстъпи назад и изчака господарят му да излезе от ваната.

— Негово величество ще ви обясни сам, милорд. Радвам се, че дойдох при вас. Сега ще ви обръсна бързо и ще ви помогна да се

облечете, защото кралят не бива да чака дълго, дрехите ви са готови. Седнете пред огъня, а аз ще наточа бръснача.

Пиърс се подчини с готовност. Загърна се в хавлията и се настани удобно пред камината. Докато Гарт го бръснеше, му разказа за изчезването на лейди Ан и сподели опасенията си, че вероятно е била отвлечена от брат си и лорд Брайънт. Не спомена името на Роуз Удбайн, защото приемаше, че Чарлз не е разкрил ролята ѝ в ужасната афера, за да я предпази от скандала

— Сигурен съм, че кралят ще ви помогне да се справите с неприятностите, милорд — успокои го Гарт.

— Да, разбира се. — Пиърс затегна колана с шпагата. Дори след войната не се разделяше с вярното си оръжие. Нахлупи широкополата шапка с перо, кимна на слугата и излезе от покоите си. По дългите коридори срещна множество приятели и познати и ги поздрави учтиво, макар че всеки път трябваше да стиска здраво зъби, като виждаше любопитните лица и скритото шепнене. Сигурно вече цяла Англия знаеше, че лейди Ан е била отвлечена и лорд Дефорт е извън себе си от гняв.

Чарлз го очакваше в частните си покои. Един слуга го пусна да влезе и за своя изненада Пиърс намери краля на малката масичка под прозореца, сервирана за двама.

Херцогът примигна изненадано. Кралят не се хранеше често с кралицата, но почти винаги срещу него седеше друга прелестна личност.

— Очаквате ли някого, Ваше величество? — попита несигурно той.

Чарлз посочи празния стол.

— Да, скъпи приятелю, вас.

Гостът побърза да заеме мястото си и един слуга му наля вино.

Пиърс се взираше замислено в червената течност. Вероятно миналата вечер бяха сипали опиат във виното му.

— Е, какво открихте? — попита Чарлз.

— Почти нищо. Знаем само едно: Джером и Джеймисън са изковали плана си с всички подробности. И след като са отвлекли жертвата си, просто са изчезнали от лицето на земята. — Пиърс се приведе напред. — Имам нужда от вашата помощ, Чарлз. Трябва да намеря Ан, на всяка цена.

Кралят остави салфетката си и въздъхна.

— Много съжалявам, Дефорт. Обикновено не отказвам на молбите ви, нали знаете. В този случай обаче не мога да направя нищо за вас.

— Аз не очаквам чудо, Ваше величество. Но вие имате толкова много слуги. Можете да ми помогнете да намеря следите на бегълците...

— Пиърс, изслушайте ме, моля ви. Тази сутрин лейди Ан и лорд Брайънт са били венчани в параклиса на Хершиър Плейс от католическия свещеник отец Къри, който се грижеше за папистите в семейното имение на Джеймисън. Не зная дали лейди Ан е била принудена да каже да, или е действала по своя воля, но по всичко личи, че женитбата е законна.

Пиърс се намръщи заплашително.

— Двамата са сключили брак без ваше разрешение! С католическа церемония! Можете да поискате развод.

— Легалният развод не се постига толкова лесно, дори когато кралят е вашият най-верен приятел, Пиърс. Ще се наложи да се обърна към католическата и англиканската църква...

— Да върви по дяволите църквата!

— Пиърс! Не мога да влоша отношенията си с църквата, би трябвало да го разберете. Изслушайте ме, моля ви. Имам намерение да се отнасям с уважение към всички вероизповедания в кралството си. Като си помисля за всички онези мъже и жени, които са били обезглавени и изгорени на клада по време на религиозните войни, ме обхваща луд гняв. Аз съм привърженик на англиканската църква, защото не искам да рискувам трона си и да го предоставя в ръцете на хората, които мразят папистите от дните на кървавата Мери. От друга страна, няма да доставя удоволствие на католиците, които искат да видят отсечената ми глава да се търкаля по площада. Двамата са женени и бракът е валиден, все едно дали са били венчани от католически или протестантски свещеник.

— Въпреки това аз ще намеря Ан. Ще я измъкна от лапите на онзи негодник. Сигурен съм, че не е станала доброволно съпруга на Джеймисън.

Кралят изпъна силните си рамене.

— Забранявам ви.

— Какво? Аз ви последвах от Англия в Шотландия, а после и на континента, Ваше величество. А сега ми забранявате...

— Искам да ви запазя жив, Пиърс! Ако онези страхливци успеят да се доберат до вас, ще ви убият, без да им мигне окото. Ако се срещнете с тях в сегашното си състояние, ще извършите убийство и дори аз няма да мога да ви спася от бесилката.

— Велики Боже! — Пиърс удари с юмрук по масата. Чарлз дори не трепна, но слугата отскочи уплашено. — Знаете ли какво изисквате от мен, Ваше величество? — Той скочи на крака и се заразхожда нервно по стаята. — Искате да забравя всичко, да остана в двора, да танцувам и да се смея, докато Ан...

— Тя ви е писала.

— Какво?

Чарлз извади писмото от джоба на брокатения си халат. Пиърс позна веднага печата на любовницата си. Той грабна пергамента, разкъса го и се опита да укроти лудото биене на сърцето си. Прочете набързо писъмцето, написано с красивия едър почерк на Ан.

Скъпи Пиърс,

Прости ми, че ти причинявам тази мъка. Не се съмнявай в любовта ми, но животът ни се промени. Аз ще се омъжа за Джеймисън, който сложи сърцето си в краката ми и ме увери, че ме обича искрено и дълбоко. Тъй като брат ми одобрява тази връзка, аз ще се съглася да стана лейди Брайънт, не на последно място и за да поискам мир между мъжете, които обичам. Моля те, не си отмъщавай, защото не бих понесла, ако някой загине заради мен.

Желая ти щастие.

Ан

Писмото се изплъзна от безчувствените пръсти на Пиърс и падна на пода. Дали Ан беше написала това писмо по принуда? Вероятно не. Тя беше от хората, които се отвращаваха от убийствата и коварните заговори и беше готова да направи всичко, за да ги предотврати. Той коленичи, вдигна пергамента, прочете краткото писъмце още веднъж,

вгледа се в буквите. Почеркът ѝ беше сигурен и спокоен. Очевидно не беше изтърпяла мъчения.

— Знаете ли какво пише в писмото? — попита тихо той.

— Тъй като познавам Ан, мога да си го представя. Тя ви моли да я забравите и да започнете нов живот. Точно така трябва да постъпите.

— Велики Боже! И онези негодници да останат ненаказани?

— В нашето общество е нормално браковете да се уреждат по този начин — отговори безизразно Чарлз. — Ако позволите, ще ви напомня, че аз също дължа брачното си щастие на такава уговорка. — След кратко колебание той добави: — Лейди Ан е зряла жена и има известен опит.

— Какво означава това?

Чарлз въздъхна.

— Тя е имала и други любовници, Пиърс.

— Това не дава никому право да я отвлече!

— Така е, но тя ще съумее да се справи с Джеймисън. Каквото и да се е случило през последната нощ, очевидно е, че тя се е примирила със съдбата си. Ако се опитате да поправите сторената несправедливост, ще предизвикате истинска трагедия. Вие също трябва да се ожените, за да запазим мира и приличието в царството, както стори лейди Ан.

Пиърс пое дълбоко дъх.

— Господи, аз съм приятел на краля! Как ли се отнасяте към враговете си?

— Спечелил съм си име на благ и умен монарх, затова ще отмина с мълчание забележката ви. Защо тъкмо вие, моят верен и смел войник, се оказахте толкова сляп? Часове наред търсихте Ан. Това беше почтен, благороден жест. Знам, че я обичахте. Отвращавам се от онова, което ви сториха онези подли типове, но станалото станало. Трябва да разберете, че се намирам в много сложно положение. При тази афера пострада и друга личност.

Пиърс трепна като от удар.

— Роуз Удбайн?

— Точно така. Значи все още помните момичето? — попита иронично Чарлз.

— Твърде е възможно да е участвала в интригата.

— Глупости!

— Баща ѝ е известен с търговските си умения, с дързостта и алчността си. Още от самото начало беше решен да ми продаде дъщеря си.

Кралят вдигна неодобрително вежди.

— Все пак той е по-богат от цар Мидас. А Роуз не може да бъде наречена грозна стара вещица. Тя е най-красивото момиче в двора ми.

— Тогава не би трябвало да се доближавам много до нея, Ваше величество...

— Вече го направихте. Преди да се срещне с вас, тя беше добродетелна и невинна. — Кралят погледна приятеля си право в очите. — Като ваш крал имам право да ви помоля да се ожените за момичето. Ако хората узнаят, че сте обезчестили госпожица Удбайн и сте я изоставили, ще избухне скандал, а аз не мога да си го позволя.

Пиърс се отпусна тежко на мястото си и погледна гневно господаря си.

— Не искам да се женя.

Чарлз затвори за миг очи и лицето му помрачня. Изпитваше искрена болка, че трябваше да постъпи така с най-добрия си приятел и лоялен васал. В същото време съзнаваше, че няма друг изход. Той беше кралят, който се беше върнал в английската си родина след дългогодишно изгнаничество. Сега трябваше да задържи завоювания с толкова усилия трон, да се наложи в този нов свят, където се издигаше търговската класа и значението на хора като Ашкрофт Удбайн видимо нарастваше. За монарха беше само от полза да има приятели търговци. Много му се искаше да открие Джеймисън и Джером и да ги прати в Тауър, но знаеше, че много от благородниците му ще ги защитят. Тогава щеше да се пролее кръв, а той беше уморен от битките. Пръстите му затропаха нервно по масата.

— Познавам ви от дете, Пиърс. Вие сте великодушен и любезен човек. Държите се добре дори с последния уличен просяк. Защо забравяте добротата и приличието? Вие постъпихте несправедливо с бедната Роуз Удбайн.

— Бихте могли да погледнете на случилото се и от другата страна.

— Какво искате да кажете?

Пиърс се приведе към него.

— Само няколко часа преди тази злощастна нощ тя ми заяви, че винаги получава онова, което желае. Каза ми буквално, че ако някога ме пожелае, ще ме има.

— Значи мислите, че е била съучастница на онези двамата?

— Това не бива да се изключва.

Кралят поклати глава.

— Съмнявам се. Роуз не е дошла при мен, за да постави изискванията си.

— О, да, тя е самата невинност! — изръмжа Пиърс. — Вероятно знае, че може да си спести усилията, защото кралят е решен да ме ожени.

— Аз не съм Хенри VIII и не ви заплашвам. Моля ви да постъпите като мой приятел и верен поданик, като човека, който се бореше за трона ми почти толкова упорито, колкото и аз самият. Моля ви да се ожените за момичето.

Пиърс стисна здраво зъби, за да не даде воля на гнева си. Чарлз искаше от него нещо невъзможно. Вероятно не можеше да постъпи по друг начин. Под кралския покрив беше извършена несправедливост и жертвата имаше право да получи обезщетение. Кралят щеше да вложи всичките си сили, за да защити момичето.

— Впрочем, Роуз Удбайн твърди, че ме мрази и се отвращава от мен — процеди през зъби той. — Заяви ми, че предпочита да се омъжи за маймуна.

Чарлз махна с ръка.

— Сигурен съм, че ще преодолее враждебността си. Тя също знае, че повечето бракове се уреждат от чужди хора.

— Боя се, че няма да се примири.

— Разбира се, че ще го направи, след като аз ѝ заповядам.

— Но, Чарлз, аз не мога да забравя какво се случи през нощта!

— Аз не искам да забравите. Само ви моля да постъпите, както изисква почтеността.

Пиърс преглътна мъчително. Добре, той щеше да се ожени за американката, да я затвори в провинцията и да хвърли някъде ключа.

— Желанието ви е заповед за мен, Ваше величество — отговори твърдо той.

— Много се радвам. — Чарлз стана и се обърна към слугата си. — Повикай отец Мартин и донеси документите, които съм подготвил.

Аз ще ви оженя за госпожица Удбайн вместо баща ѝ. Слугата ми Деймън и лейди Бауър ще бъдат свистели на венчавката. Церемонията ще се състои тази вечер. Време е да доведете булката, Пиърс.

— Искате да я доведе тук и да се оженя за нея още тази вечер? — Дефорт не можеше да повярва на ушите си.

Чарлз беше уредил всичко още след вестта за изчезването на лейди Ан. Защо беше това бързане? Защото бащата на Роуз заемаше важно място в колониите и защото имаше много пари. Чарлз беше предпазлив крал и искаше да запази короната и главата си. Затова беше готов да ожени приятеля си за дъщерята на влиятелния колониален търговец. Пиърс прехапа устни. Значи тя щеше да стане негова жена. Винаги на разположение... Той бе загубил любовта си, но страстта оставаше. Дали я желаше? Или изпитваше див гняв? Той погледна краля и се изправи.

— Е, Ваше величество, позволете ми да доведе очарователната си малка годеница. — Той направи дълбок поклон и излезе от кралските покои. Как ли щеше да изглежда като младоженец, особено в сегашното си душевно състояние? Спря наред коридора и избухна в луд смях. Вече знаеше защо Чарлз е изпратил за Гарт. Старият прислужник трябваше да подготви всичко за първата брачна нощ.

Усилията му бяха напразни. Гарт трябваше да си замине за имението. Пиърс не можеше да остане нито ден повече в кралския двор. Щеше да се ожени за Роуз и да я отведе в замък си. Ако беше участвала в заговора, тя щеше да се радва, че е получила желаното, и да води живот на съпруга с всичко, което се включваше в това понятие!

Роуз прибра в раклата и последната от роклите си и приседна на края на леглото. След злокобния лов тя не излизаше навън, защото не искаше да се среща с кралските придворни. Тъгуваше за Мери Кейт. Тревогата за вярната ѝ приятелка и прислужница ѝ тежеше като камък. Кралят ѝ бе обещал да я намери и хората му бяха тръгнали да събират сведения. Ако се съдеше по последната информация, Мери Кейт се намираще на борда на един от корабите, които плаваха към колониите — докарана там в безсъзнание и представена за болнавата стара леля на един от пътниците.

Джером и Джеймисън бяха обмислили плана си до последната подробност. А Дефорт имаше наглостта да я обвини, че им е

съучастница! Тялото ѝ трепереше като в треска. Не, сега нямаше да мисли за него. Един от стражите ѝ беше казал, че тази вечер от лондонското пристанище ще отплава кораб за колониите. Целта му беше Джеймстаун във Вирджиния. Роуз беше твърдо решена да си отиде в къщи — със или без кралското разрешение.

Тя стана, за да потърси слуга, който да свали багажа ѝ в двора. Ала когато отвори вратата към коридора, видя тъмна фигура, гордо изправена и толкова заплашителна, че тя неволно отстъпи крачка назад. Дефорт! Той я последва в стаята и унизителният спомен за нощта се върна в съзнанието ѝ.

Погледът на мъжа падна върху раклите край стената.

— Нима искате да ни напуснете, госпожице Удбайн?

— Махайте се отгук!

Опрял ръце на хълбоците си, мъжът направи няколко крачки към нея. Тя отскочи назад и в очите ѝ блесна омраза.

— Какво ви става, по дяволите? — попита гневно той. — Нищо не съм ви направил.

— Нищо не сте ми... — започна тя, но гласът ѝ отказа. След малко изкрепя възмутено: — Веднага излезте отгук! Как смеете да се явявате пред очите ми! Не искам да ви видя, никога вече! Мислех, че съм го казала достатъчно ясно.

— Госпожице Удбайн, все ми е едно какво харесвате или не харесвате. Кралят желае да ви види, заедно с мен.

— Защо?

— Защо ли? Вие сте една дръзка малка вещица. Той е кралят и аз трябва да ви придружа до покоите му.

— Защо? — изсъска вбесено тя.

Дефорт свали шапка и се поклони дълбоко и със съвършена учтивост. Когато тя отговори на погледа му, неканените спомени за нощта се върнаха в съзнанието му. Да се събуди до нея, да усети докосването ѝ, толкова интимно...

— Сватбата трябва да се състои още тази вечер — отговори кратко той.

— Каква сватба?

— Нашата.

— Нашата?

— Точно така, госпожице! Много се радвам, че сте добре със слуха. Виждам, че вече сте приготвили багажа си, и това ме радва още повече. Така ще си спестим време.

— Време?

— Смятам да си отида в къщи, още тази нощ.

— Моят дом е от другата страна на Атлантика.

— А моят се намира южно от Лондон, само на един час път.

Тя поклати глава. Все още не можеше да повярва на ушите си.

— Не се шегувайте! Знаете, че не мога да стана ваша жена.

— Добре, тогава идете и го кажете на краля. За съжаление това няма да промени намерението му да ни ожени.

Господи, той говореше сериозно! Но нима можеха да станат мъж и жена, след като си подхождаха като огъня и маслото, връзка, която всеки момент можеше да доведе до ужасна експлозия?

— А лейди Ан? — попита тихо тя.

Сивите очи потъмняха.

— Ан се омъжи за лорд Брайънт.

Дъхът ѝ спря и тя измънка объркано:

— До... доброволно ли?

Очевидно беше казала нещо лошо, защото гневът му се усили.

— Кралят смята, че бракът е редовен.

Господи... Никога не се беше чувствала толкова зле. Значи е загубил завинаги Ан, каза си с болка тя. Знам, че не иска да се ожени за мен, но ще го направи. Трябва ли да се съглася с тази женитба, след като съм уверена, че ще бъде истински ад?

— Трябва да говоря с Чарлз. — Тя мина решително покрай него и излезе от стаята. Дефорт я следваше по петите и Роуз се затича, но въпреки това усещаше топлия му дъх в гърба си. След малко усети допира на ръката му и се разтрепери. — Не ме докосвайте! — изфуча разярено тя.

— Не ставайте смешна. Вече ви познавам цялата, така че какво значение има едно докосване?

— Никога няма да ви го простя, никога!

— Наистина ли?

Тя се опита да се изтръгне от ръцете му, но той само се засмя и я повлече след себе си. Когато стигнаха до кралските покои, Дефорт почука и слугата, който отвори вратата, ги пусна да влязат.

Чарлз посрещна Роуз с протегнати ръце.

— Скъпа приятелко! Надявам се, че Пиърс вече ви е осведомил за плановете ни. Аз ще изпълня ролята на вашия баща и ще ви отведе пред олтара, за да станете съпруга на херцога. Тук е и добрият отец Мартин, който ще ви венчее. Лейди Бауър ще се погрижи да изпълни всичките ви желаня, а верният Гарт, старият слуга на Пиърс, вече е приготвил покоите на господаря си за първата брачна нощ.

По гърба на Роуз полазиха студени тръпки. Решението на краля беше непоколебимо. Вероятно мисли, че трябва да поправи сторената ми несправедливост, каза си тя. Аз бях невинно момиче, а сега съм жена без чест, животът ми е съсипан. Не, кралят оценяваше ситуацията напълно погрешно. Тя тъжеше за загубата на девствеността си, но не чак толкова, че да се омъжи за Дефорт.

— Ваше величество, моля за прошка. Аз ценя високо вашата загриженост, но не искам да се омъжа.

— Глупости. Това е желанието на баща ви.

— Не искам...

— Роуз, един толкова високопоставен аристократ се жени твърде рядко за жена с буржоазен произход. Благодарете на Всевишния за това щастие.

Кралят беше неумолим и Роуз започна да трепери. Не, трябваше да се бори. Беше свикнала да налага волята си, а от днешното решение зависеше целият ѝ живот.

— Ваше величество, моля ви! В моята родина хората не държат много на благородническите титли. Ние с лорд Дефорт станахме жертва на жестока интрига. Вие постъпвате благородно, като желаете да ни ожените, но аз нямам желание да стана негова съпруга, разберете! — тя погледна заклинателно Пиърс. Той също трябваше да се намеси!

Но мъжът мълчеше и се усмихваше — като котарак, готов всеки момент да се нахвърли върху беззащитното птиче.

Роуз пое дълбоко дъх.

— Ваше величество, моята загуба не е чак толкова страшна. Още тази вечер ще си замина за Вирджиния и...

— Скъпа моя, в никакъв случай няма да ви позволя да се върнете в колониите. Вие не сте вече момиче, но не сте още и жена. Какво би помислил добрият ви баща?

— Аз ще говоря с него.

— Може би ще успеете да го убедите. Но сега сме в Англия. Аз съм кралят и аз заповядвам тази сватба да се състои. — Той улови ръката ѝ и махна на свещеника, който излезе от тъмния ъгъл. Приблжиха се и няколко придворни дами, между тях и една възрастна, закръглена, добродушно усмихната жена.

Капанът щеше да щракне всеки миг!

— Ваше величество, аз съм най-вярната ви поданица! — извика отчаяно Роуз. — Във всички отношения, само не днес и тук! Сир, умолявам ви...

Чарлз ѝ кимна окуражително и целуна връхчетата на пръстите ѝ. После се обърна към свещеника:

— Прочетете ни светите думи от библията, отче. Церемонията ще бъде кратка. Важното е да има валидност пред Всевишния.

Роуз се опита да се изтръгне от ръката на краля, но той я хвана още по-здраво и я отведе при Дефорт, който я стисна за раменете и я постави до себе си.

— Хайде, започнете венчавката — усмихна се любезно кралят.

В гърдите на Роуз се надигна паника. Без да слуша думите на свещеника, тя забарабани с юмруци по гърба на бъдещия си съпруг.

— Сложете край на този фарс! — настоя вбесено тя.

— Вече съм се примирил — гласеше равнодушният отговор.

За да ги надвика, свещеникът повиши глас и Пиърс пусна Роуз да стъпи на пода. Тя беше готова да избяга, но пръстите му стиснаха безмилостно десницата ѝ.

— Защо не възразявате, по дяволите? — изсъска гневно тя.

— Може би защото искам да ви се отплатя за всичко, което ми причинихте — пошепна в ухото ѝ той. После отговори високо и ясно: — Да, искам.

— А вие, Роуз Удбайн... — продължи свещеникът.

— Нямате за какво да ми отмъщавате! Аз съм тази, която пострада несправедливо. Не можете ли да го проумеете?

— Госпожице Удбайн? — попита меко свещеникът.

— Кажете: „Да, искам“ — заповяда Пиърс и в сребърните очи лумнаха пламъци.

Младата жена поклати глава.

— Аз не искам... — Тя изпищя уплашено, защото тежък ботуш настъпи пръстите ѝ. Обърна се наляво и отново извика. Този, който я беше настъпил, беше кралят. Усмивката му беше все така любезна.

— Тя иска — съобщи весело той. — Нали я чухте? Аз я чух съвсем ясно. Хайде, добри ми отче, довършете церемонията.

След минута двамата бяха обявени за мъж и жена. Кралят им представи документите, които беше подготвил, и Роуз подписа всичко, сякаш движена от чужда сила. Чарлз също сложи подписа си.

Бракът беше сключен пред Бога и пред хората. Роуз беше съпруга на Пиърс Дефорт, обвързана с него до края на живота си. Тя гледаше втренчено мъжа си, който все още изглеждаше така, сякаш много му се искаше да я удуши. В тази ситуация никой не беше щастлив, нито младоженецът, нито булката. Само баща ѝ. О, да, той щеше да сияе от радост. Най-после беше постигнал целта си. А тя беше станала съпруга на мъж, когото мразеше.

— Да вдигнем тост! — извика весело кралят. — Пия за най-добрия си приятел, най-смелия воин и умел политик — и за най-красивата жена в кралството ми! Желая ви дълъг живот, силни, здрави синове и дъщери и цялото щастие на света!

Наляха им вино. Роуз погледна краля и изведнъж ѝ се дощя да запрати чашата в засмяното му лице. Ала се овладя и отпи голяма глътка.

— Не ме гледайте така сърдито, скъпа — пошушна в ухото ѝ Чарлз. — Един ден ще ми бъдете благодарна.

Тя се съмняваше в думите му, но не се възпротиви, когато той я целуна по бузата.

Всички присъстващи я поздравиха, но Роуз не чуваше почти нищо, само се усмихваше с отсъстващ вид. След малко Пиърс стисна ръката ѝ.

— А сега ви моля да ни извините. Искам още тази нощ да отведа съпругата си в своя дом. Благодаря на всички, които присъстваха на сватбата ни. Позволете ми да се сбогувам.

— О, Пиърс, а аз мислех, че ще останете тук — отговори смутено кралят.

Роуз погледна бързо единия, после другия. Очевидно Чарлз се боеше, че въпреки женитбата си лорд Дефорт ще се втурне да преследва похитителите на лейди Ан, за да отмъсти за отвлечането ѝ.

А тя беше само пионка в тази игра, подхвърлена от краля на най-добрия му приятел като апетитно кокалче, което да го отклони от свирепите му планове.

— Бих желал да започна брака си в собствения си дом, сир — отговори спокойно Пиърс.

— Мисля, че ще бъде много по-добре да останем тук — възпротиви се Роуз. Струваше й се много по-разумно да продължи да живее в близост до краля. Докато бяха в двора, Пиърс нямаше да посмее да я удуши.

Тихият, заплашителен отговор беше предназначен само за нейните уши.

— Предлагам ти да се съ согласиш с мен. В противен случай ще те съблека пред всички присъстващи дами и ще поканя Чарлз на официална сватбена нощ.

Кръвта се отдръпна от бузите й. Да, той беше способен дори на такава низост — да покани всички тези хора в покоите си.

— Да вървим — заповяда спокойно Пиърс.

Кралят я целуна още веднъж по бузата и тя се сбогува с всички присъстващи. Когато излязоха навън, Дефорт я повлече след себе си по дългите коридори и тя трябваше да тича, за да върви в крак с него.

— Багажът ми... — прошепна задъхано тя.

— Слугата ми ще се погрижи.

Щом излязоха в тъмната нощ, той заповяда на притичалия ратай да доведе коня му. Преди да осъзнае какво става с нея, Роуз се озова на гърба на грамадния Беоульф. Дефорт се метна зад нея и тя потръпна от близостта му. Сега щеше да я отведе в замъка си, далече от Лондон, далече от пристанището и кораба, с който се готвеше да избяга в родината си.

— Моля те! — прошепна отчаяно тя, докато препускаха в мрака.

— Какво искаш?

— Не ме отвеждай оттук!

Мъжът млъкна. Ръцете му я обгърнаха още по-силно. Конят галопираше уверено по тесния път, вятърът биеше в лицата им.

След известно време Пиърс дръпна юздите и слезе от седлото. Наблизо се чу ромонът на поточе. Той поведе коня през гъстия храсталак към брега, за да го напои. През това време Роуз скочи на земята и се огледа страхливо в непознатата гора. Беше готова да избяга

където и да било, само да е далеч от съпруга си. Ала преди да е успяла да се помръдне, мъжът сграбчи ръката ѝ.

— Какво си намислила?

— Ти не ме искаш! — извика отчаяно тя. — Пусни ме да си отида, умолявам те! Ще намеря пътя за Лондон и ще се кача на някой кораб...

— Ти си луда! Никога не бих те пуснал сама в гората посред нощ!

— Но ти...

— Нима не разбираш? — Той поклати невярващо глава. — Ние сме женени, ти си моя съпруга. Затова ще правиш каквото ти казвам, ще отидеш там, където съм и аз.

— Искам да се върна в къщи! Все някак ще ти избягам!

— Но не и тази нощ. — Той я вдигна и я сложи отново на седлото. После се метна зад нея и отново препуснаха в нощта. Роуз не видя почти нищо от стария замък на дедите му, мярна ѝ се само кулата, която стърчеше високо в звездното небе. Минаха по подвижния мост и когато влязоха в двора, от всички страни се втурнаха слуги, за да посрещнат господаря си.

Пиърс ѝ помогна да слезе от седлото и я отведе в голямата зала. Там ги чакаше възрастен мъж с доста изтощен вид.

— Милейди! — поздрави той и се сниши в дълбок поклон. — Най-сърдечно ви поздравявам с добре дошла в новия ви дом. Уверявам ви, че всяко ваше желание ще бъде изпълнено.

— Благодаря, Гарт — отговори нетърпеливо Пиърс. — Денят беше дълъг и уморителен. Лейди Роуз ще се запознае с домакинството утре сутринта. Сега трябва да ни извиниш. — Вместо да поведе учтиво жена си по стълбата, той я повлече след себе си.

Двамата влязоха в разкошно обзаведените господарски покои. Първо беше голямата дневна, след нея спалнята. Леглото беше украсено с висок балдахин със завеси. В камината пращеше буен огън.

Завивката беше отменната, нощницата на новата господарка също беше готова. На черната мечка кожа пред огъня бяха поставени бутилка вино и две чаши. Роуз огледа непознатата обстановка и осъзна по-болезнено от всякога в какво положение се намира. Сама с него. Пленница в замък му. В частните му покои. Негова съпруга. Нямаше как да избяга. Погледът му беше недвусмислено заплашителен. Без да

я изпуска от очи, той отиде до камината и отпи голяма глътка направо от бутилката.

— Негодник! — изсъска ядно тя. — Как можа да допуснеш това?

— Както вече казах, — реших да се примиря с положението си.

— Защото искаш да ме накажеш! — обвини го сърдито тя.

Мъжът вдигна тъмните си вежди.

— А ти заслужила ли си наказание?

— Ти си глупак! — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ще те мразя, докато съм жива. Как можеш да бъдеш толкова сляп и да вярваш, че съм участвала в онзи мръсен заговор? Това не е истина!

Отчаянието в гласа ѝ го накара да наостри уши. Ако наистина беше съучастница на Джеймисън и Джером, значи беше съвършена артистка.

— Каквото и да си направила — отговори меко той, — сега си моя жена. — После пристъпи към нея, но тя се дръпна като опарена и в очите ѝ блесна луд гняв.

— Не се приближавай!

— Само не си въобразявай, че можеш да ме командваш, Роуз. Аз правя само онова, което ми харесва. Богатият ти баща успя да те продаде и сега ми принадлежиш по закон. Ти си лейди Дефорт. И ще те докосвам, колкото си искам.

— Не! — изплака тя.

Мъжът протегна ръка и тя се обърна към вратата, търсейки път за бягство. Той успя да улови пръстите ѝ, а с другата си ръка метна бутилката в камината. Виното се разля с тихо съскане. Пиърс дръпна жена си към себе си, усети мекото ѝ тяло под копринената рокля и възбудата му нарасна. По дяволите! Каква беше тази жена, че постоянно будеше в тялото му горещо желание да я има?

— Не! — Тя се отбраняваше с всички сили, но не можеше да се освободи от желязната му прегръдка. Накрая разбра, че е безполезно да се бори, отпусна ръце и го погледна втренчено.

— Преди час бяхме венчани.

— Ти... не бива да правиш това.

— Кое?

— Да бъдеш с мен... като съпруг със съпругата си. — Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Аз те мразя, а ти се отвращаваш от мен.

Обвиняваш ме в страшни неща и аз те презирам за недоверието ти. Защо мислиш, че бих...

— Велики Боже! — изгърмя разярено той. После стисна лицето й между двете си ръце и тя го погледна смаяно. — Не знам какво мисля или изпитвам в този момент. Ти ми причини толкова зло...

— Аз съм ти причинила зло? — повтори слисано тя и затърси думи, с които да изрази чувствата си. Той намекваше за общата им нощ, за съня й. За кошмара. — Ти си свикнал с тези неща. За теб случилото се е без значение, но за мен е катастрофа.

— Наистина ли? Та ти ме прелъсти. Спях си най-спокойно и изведнъж усетих замайващата топлина на тялото ти. Ти ме изтръгна от мъглата на сънищата...

— Не говори глупости! — прекъсна го ядно тя. — Не съм те прелъстила. По-скоро бих прелъстила цяло пигмейско племе!

Мъжът се засмя и поклати глава.

— Ти попадна в много лошо положение, милейди. Вместо за маймуна се омъжи за мен, а сега няма да имаш възможност да прелъстваш пигмеите.

— Моля те, пусни ме да си отида у дома!

— Ти си в своя дом, мила моя.

— Но аз не мога да бъда твоя жена.

— Въпреки това си.

— Ти не ме искаш.

— Тук се лъжеш. Когато те докоснах, в тялото ми пламна огън, който ме отнесе на небето. Ти ме прелъсти по всички правила на изкуството. Сега твърдиш, че нямаш нищо общо със случилото се, и играеш ролята на оскърбената невинност. Не знам какво да мисля или да вярвам. Понякога съм луд от гняв и съм готов да ти извия красивото вратле. А в следващия миг те желая отчаяно.

— Пусни ме да си отида! — прошепна умолително тя.

Странният израз в очите му, тази неочаквана искреност й се сториха непоносими. Освен това и в нейното тяло започнаха да се разливат горещи вълни.

— Аз не ти причиних болка, Роуз — продължи настойчиво Пиърс. — И сега няма да го направя. Повярвай, ти също ще ме желаш.

— Не! Тогава бях под влиянието на опиата!

Той отпусна бавно ръце, отстъпи назад и видът на жената срещу него увеличи още повече желанието му. Тези примамливи гърди — той усещаше копrienената им мекота под ръката си и копнееше да ги помилва отново. Припомни си и извивката на хълбоците ѝ, добре оформените дълги крака...

Замисленото му лице я уплаши.

— След като не възрази срещу този брак, трябва да докажеш почтеността си и да ми позволиш да имам отделна стая. Не разбираш ли, че сме женени само на хартия?

Мъжът смръщи чело и прокара пръсти по брадичката си, сякаш обмисляше сериозно тази възможност. След малко отговори тихо:

— Не, не мога. Съжалявам.

— Но ние не можем да се понасяме!

— Това е тъжно, но какво да се прави? — Той пристъпи към нея и улови китката ѝ. — Не се опитвай да ме удариш. — В гласа му имаше недвусмислено предупреждение.

— Да знаеш с какво удоволствие бих те убила! — изфуча тя.

— Съмнявам се, че ще успееш. Освен това не вярвам, че си толкова нещастна, макар че се преструваш много умело. Устните ти се отвориха за целувките ми, тялото ти се събуди под ласките ми. А как сладко ме обгръщаха краката ти...

— Всичко беше заради опиата! — опита се да протестира тя.

— Не е виновен опиатът.

— Ще се отбранявам с всички сили! — обеща твърдо тя.

— Не вярвам. Всъщност, това няма значение. Сега сме мъж и жена. — Той я притисна към гърдите си, зарови пръсти в косата ѝ, изви главата ѝ назад. Страстната му целувка задуши протестите ѝ. Езикът му се втурна в сладките дълбини на устата ѝ. Без да обръща внимание на юмручетата, които барабаняха по гърдите му, той продължи да я целува, докато и двамата останаха без дъх и съпротивата ѝ угасна. Едва тогава се отдръпна и я погледна изпитателно. — Онази нощ не те принудих да спиш с мен.

— Нали ти казах, че за всичко беше виновен опиатът! — прошепна отчаяно тя.

— О, не. Мисля, че в теб тлее огънят на страстта. Аз съм в състояние да го изровя от пепелта и да го разпаля с ласки и ще го направя, колкото и да се отвращаваш от мен. Впрочем, имам идея.

— И каква е тя?

Той я пусна, отиде до камината, после отново се върна при нея.

— Хайде да опитаме. Само така можем да разберем наистина ли е виновен опиятът или е имало и нещо друго.

Роуз го погледна стреснато. Застанала наред стаята, обгърната от мекото сияние на огъня, тя изглеждаше неземно красива. Пиърс отново усети мощните вълни на възбудата.

Златната светлина очертаваше съвършената ѝ фигура, запалваше червени искри в косата ѝ, разпиляна като огнена лава по крехките рамене. Красивата буржоазка... Наистина ли нямаше вина за капана, в който го бяха примамили? Всъщност, какво значение имаше това сега? Гърлото му пресъхна, слабините му пареха болезнено и скоро в съзнанието му остана само една мисъл — да я има. Дали беше страст или гняв, или и двете заедно — а може би и много повече...

Той пристъпи отново към Роуз и макар че можеше да избяга, тя не се помръдна. Сърцето ѝ биеше като безумно. Пиърс застана пред нея, без да я докосва, и зачака. Ароматът на тялото ѝ беше сладък като цветето, на което беше наречена. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха в завладяващ ритъм. Смарагдовите ѝ очи изразяваха всички противоречиви чувства, които бушуваха в нея, и издържаха на погледа му, без да трепнат.

— Само във виното ли беше магията? — попита тихо той. — Или и някъде другаде? Сега ще установим къде е истината. — Той я привлече отново към себе си, тя извика тихо и тялото ѝ се скова. — Сега си моя жена, Роуз Удбайн — прошепна в ухото ѝ той. — Винаги си искала да бъдеш господарка на собствената си съдба, но тази нощ господарят ще бъде аз. Кълна ти се, че ще направя всичко, на което съм способен, за да те видя щастлива.

Той я грабна нетърпеливо в прегръдката си и я понесе към сватбеното легло.

СЕДМА ГЛАВА

Пиърс усети отново странната сребърна магия. Каква беше тази сила, която предизвикваше у него толкова горещ копнеж, че изтласкваше на заден план всички разумни мисли? Той не знаеше, но и не искаше да се занимава с тези въпроси. Положи я внимателно на леглото и легна върху нея. Не знаеше дали тя си спомня първата им нощ, но очевидно нямаше желание да повтори онази буря на чувствата. Решена да се съпротивлява, тя се извиваше под него и се опитваше да се освободи от тежестта на тялото му. Тези възбуждащи движения засилиха още повече желанието му.

— Роуз! — Той преплете пръстите си с нейните и притисна ръцете ѝ от двете страни на възглавницата.

Погледите им се срещнаха. В очите на Роуз имаше гняв и още нещо, което тя се стараеше да скрие. Неловкост или страх?

Пиърс се настани удобно върху хълбоците ѝ, приведе се към лицето ѝ и вкуси отново сладостта на устните ѝ. Преди тя да е успяла да се извърне, той затвори устата ѝ с целувка, не страстна и настойчива, а нежна и изкусителна. След малко се надигна и прочете на лицето ѝ друг страх. Тя си спомняше.

— Защо се бориш с мен? — попита дрезгаво той.

— Това не е истински брак.

— Напротив. Кралят сам те отведе пред олтара. Какво си мислеше? Че ще се омъжиш за мен, а после ще тръгнеш по своя път?

— Ти все още обичаш лейди Ан.

Мъжът въздъхна измъчено. Наистина беше забравил Ан. Макар че Роуз се бореше като тигрица, близостта и сладкият аромат на тялото ѝ бяха прогонили всички мисли за бившата му любовница. Ан! Тя беше загубена за него. Сега беше съпруга на Джеймисън, кралят одобряваше женитбата им и щеше да се погрижи да я запази.

Да върви по дяволите кралят! Пиърс трябваше да се подчини на повелята на честта и да намери бегълците. Трябваше да чуе от устата на Ан, че е приела съдбата си и желае да остане жена на лорд Брайънт.

По-късно. Не тази нощ. Той обичаше Ан, но сега не можеше да предприеме нищо, за да я намери. Освен това сам беше женен.

— Тихо — прошепна властно Пиърс и стисна до болка крехките пръсти на момичето.

Роуз преглътна мъчително.

— Знаеш, че бракът ни е законен — пошепна нещастно тя. — Въпреки това ще отидеш да търсиш Ан и Джеймисън. Той е подготвен за тази среща, а ти си бесен от гняв и ще забравиш всяка предпазливост. Той е коварен и подъл. Сигурно ще намери начин да те убие. И тогава...

— Тогава ще станеш богата вдовица.

— Или ти ще го убиеш и кралят ще бъде принуден да те осъди на смърт чрез обесване. Вероятно ще се съобрази с високото ти положение и ще повика най-добрия си палач, за да ти отсече главата безболезнено.

— Каквото и да стане, ти ще бъдеш богата вдовица.

— А ти продължаваш да обичаш Ан, както и преди!

Проклети жени! Неразгадаеми създания! Особено тази малка свободолюбивка от колониите! Пиърс се изправи, отиде до камината и се облегна на перваза. Раменете му се опънаха. Той се взря в пламъците, после несъзнателно помилва мрамора. Омагьосан от нежната, въздушна красота на Ан, той бе взел твърдо решение да я направи своя съпруга. А сега беше женен за едно диво зверче. Диво, но толкова възхитително...

— Да бъда проклет — заяви той с тих, овладян глас, — ако се чувствам обвързан с този фарс и не спя с жената, която ми натрапиха.

Когато се върна при леглото, Роуз се надигна насреща му, готова за бягство. Пиърс изруга ядно, захвърли наметката си и издърпа ризата през главата си. Никога не беше помислял, че първата му брачна нощ ще протече по този начин. А сега щеше да принуди милата си съпруга да изпълни брачните си задължения.

Имаше намерение да бъде мил и внимателен с нея, но преди да я вземе в обятията си, тя се хвърли към другата страна на леглото.

— Ако ме изнасилиш, ще си платиш за това скъпо и прескъпо! — заплаши го тя. Какъв заповеднически тон! Като истинска херцогиня.

Вбесен, мъжът забрави добрите си намерения.

— Вече си платих, скъпа. И сега стоката е моя. Като дъщеря на търговец ти би трябвало да разбираш от тези неща.

Роуз побледня и Дефорт веднага съжали за грубите си думи. Ала нямаше как да ги върне обратно.

— Дано те хвърлят в най-черната дупка на ада! — изсъска гневно тя. Скочи от леглото и се втурна към вратата, без да помисли къде би могла да избяга.

Пиърс я настигна само след няколко секунди, грабна я на ръце и я хвърли грубо на леглото. Тя изпищя, но веднага скочи на крака, докато той сваляше ботушите и панталона си. После застана широко разкрячен пред леглото и тя устреми поглед в голото му тяло. Кръвта нахлу в лицето ѝ и тя се сви на кълбо. Ако не ѝ беше препречил пътя, щеше да направи още един опит за бягство. Мъжът легна върху нея, стисна бедрата ѝ между краката си, без да обръща внимание на протестите ѝ. В очите ѝ заблестяха гневни сълзи и тя заудря с юмруци по гърдите му.

— Стига...

Без да чува отчаяните ѝ протести, той сграбчи китките ѝ и отново ги притисна във възглавницата.

— Стой мирно!

Роуз го погледна втренчено и след известно време той пусна ръцете ѝ и обхвана лицето ѝ с две ръце. Бавно и изкусително устните му се плъзнаха от устата към шията ѝ, за да намерят мястото, където биеше пулсът. Тя извика задавено и отново се опита да се изплъзне.

— Недей — пошепна тихо той и улови ръцете ѝ. Роуз потръпна и сведе клепачи. — Искам да ми кажеш какво си спомняш. Сигурен съм, че помниш първата ни нощ. Вярно е, тя беше измама — но и сладка магия.

— Може би за теб... — прошепна нещастно тя.

— За теб също, мила моя.

— Много си суетен!

— Наистина ли?

— Чувствах се ужасно!

— Този път няма да те боли — обеща твърдо той.

Тя го погледна изненадано, учудена, че той помнеше болката ѝ, докато тя се бе опитвала да я забрави. Без да бърза, Пиърс развърза

шнуровете на корсета ѝ, макар че тя се опитваше да отблъсне ръцете му.

След като разголи раменете ѝ, той задърпа нетърпеливо ленения корсет.

— Не мога да разбера защо жените носят всички тези дрехи — изръмжа сърдито той.

— Можеш да си спестиш усилията.

— О, не, искам да им се насладя докрай — отговори той и дръпна с все сила копринения шнур.

Най-после свали корсета ѝ и се изправи, за да я разсъблече. Роуз се възползва от този миг, за да се измъкне изпод него и да скочи от леглото. Ала се спъна в собствените си поли и полетя към пода.

Пиърс се наведе над ръба и я загледа като омагьосан. Тя лежеше на мекия килим, леко замаяна, и се опитваше да си поеме дъх. Усети погледа му и се опита да се изправи, но остана пленница на копринените си фусты. Той се надигна на лакти, за да се наслади докрай на безсмисленото ѝ упорство. След малко хвана ръцете ѝ, издърпа я на леглото и свали фустите ѝ. Видът на голото ѝ тяло ускори биенето на сърцето му. Тази жена беше прекрасна, безупречна от главата до петите, с кожа като коприна и съвършено оформени гърди, стройна като тополка, но изкусително закръглена точно където трябваше... Разрошената червенокестенява коса подчертаваше съвършената красота на бледото лице. Той видя как силно биеше сърцето ѝ и прочете в очите ѝ, че е готова отново да побегне, ако ръцете ѝ не бяха в неговите.

— Къде би отишла, ако реша да те пусна? — попита тихо той. — Никъде няма да ти дадат убежище. — Тя отвори уста, но не можа да каже нито дума. Той я прегърна и усети вълнението на младите гърди. Сърцето ѝ биеше като безумно. Пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му и тази лека милувка запали огън в кръвта му.

— Няма да ти причиня болка — обеща повторно той. — Ще бъда много мил и внимателен.

Положи я отново на леглото и тя затвори очи. Мъжът притисна устни в меката извивка на шията ѝ и започна да милва твърдите гърди. След малко взе едното зърно в устата си и езикът му заигра с коравото връхче. Роуз простена задавено. Ръката му се плъзгаше по тялото ѝ, устните продължаваха да милват гърдите, раменете и лицето ѝ. Тя

престана да се брани, но остана пасивна въпреки дразнещите милувки. Ръката му се плъзна по корема и краката ѝ, описа възбуждащи кръгове около мекия тъмнокафяв триъгълник между бедрата и пръстите му се заровиха в къдравите косъмчета — отначало бавно и предпазливо, после все по-интимно. Той си проправи път навътре и когато усети влажната топлина, достатъчно ясен отговор на устремната му милувка, в слабините му се надигна диво желание.

Той продължи възбуждащите нежности, макар че Роуз се съпротивляваше отчаяно, но когато отново намери устните ѝ, те се отвориха от само себе си. Пиърс вдигна глава и тя отвори очи. Първият ѝ жест беше да блъсне ръката му, да се отърси от сладката омая, но той мушна коляно между бедрата ѝ и се усмихна изкусително.

— Не мърдай!

Устата му се отдели от лицето ѝ, езикът му остави пареща следа между гърдите, мина през вдлъбнатинката на пъпа и се спусна решително към най-интимното ѝ място. Роуз извика и се надигна насреща му.

— Не мърдай! — помоли тихо той и на устните му изгря тържествуваща усмивка. Залюляна от първите вълни на насладата, тя се мяташе безпомощно на всички страни и той обхвана здраво хълбоците ѝ, за да се наслади на трепетите ѝ. След малко се надигна, погледна изпитателно лицето ѝ и най-сетне проникна бавно и предпазливо в примамливата горещина между бедрата ѝ. Тя го прие с готовност, краката ѝ се разтвориха от само себе си. Пиърс потрепери с цялото си тяло и застина неподвижен, за да се наслади на топлата, влажна утроба.

Желанието му лумна с нова сила и той започна да се движи. Замъглените очи на Роуз не издържах на настойчивия му поглед. Тя понечи да обърне глава настрана, но той ѝ попречи, като притисна устни върху нейните. Ръцете им се преплетоха и ритъмът се ускори. Тя спря да диша, хълбоците ѝ се вдигаха и спускаха все по-бързо, от гърлото ѝ се изтръгваха тихи стонове. Реакцията ѝ разпали още повече огъня на страстта му. Той стисна здраво зъби, отметна глава назад и се опита да овладее напора на желанието си. Искаше да я вземе със себе си, когато достигнеше върха на насладата.

Най-после усети как треперещото ѝ тяло се опъна като струна и горещината на утробата ѝ го обгърна като меден нектар. Това беше

раят, чистият екстаз, който премина от нейното тяло в неговото. Той я обхвана здраво с двете си ръце, докато тялото му се разтърсваше от пристъпите на насладата. После се плъзна бавно настрана, дълбоко учуден от магията, която беше изживял.

Очевидно младата му жена беше развълнувана от други чувства. Тя му обърна гръб и се сви на кълбо. Мъжът смръщи чело, подпря се на лакът и се вгледа в потръпващия ѝ гръб.

— Сигурен съм, че не ти причиних болка — пошепна смутено той.

Тя поклати глава, но не каза нито дума.

— Какво ти става, за Бога? — Той я хвана за раменете, обърна я към себе си и видя сълзите в очите ѝ.

Гласът ѝ прозвуча потиснато:

— Мисля, че изпълних достатъчно добре съпружеските си задължения. Сега ще ме освободиш ли? Бъди любезен и ми дай отделна стая. Чух, че разделените спални са нещо обичайно при уредените бракове.

Пиърс я гледаше изумено. Той бе успял да събуди чувствеността ѝ, да я доведе най-малко веднъж до върха на насладата, да я накара да осъзнае, че е жена. Не се съмняваше в реакцията ѝ. А тя продължаваше да го мрази и се гневеше, че я е накарал да изпита физическо удоволствие, вместо просто да го изтърпи с хладно достойнство.

— Тази нощ ще останеш тук. — Той се изтегна до нея и сложи ръка на кръста ѝ. Усети ухаещата ѝ коса под брадичката си и се засмя. Тялото ѝ се скова и тя се опита да отблъсне ръката му, но разбра, че няма да успее, и се предаде.

— Обещавах ли да ми дадеш отделна стая?

— Ако си мила с мен и ме направиш щастлив, ще бъда готов на някои компромиси.

— Бих желала да изпратиш хората си да разберат какво се е случило с Мери Кейт. Много се тревожа за нея. Казаха ми, че са я откарали на борда на някакъв кораб, който отплавал към колониите. Ако е вярно...

Пиърс въздъхна уморено.

— Кралят ми каза същото. Моите кораби също кръстосват Атлантика и ще помоля капитаните да съберат сведения. Мисля, че

камериерката ти е добре. Сигурно скоро ще пристигне при баща ти във Вирджиния.

— Ще направиш ли това за мен? — Тя се обърна към него и го погледна умолително. Сърцето му се сви от болка. Гордата, своенравна, смела Роуз Удбайн, това диво зверче, което постоянно късаше нервите му... Тя обичаше искрено прислужницата си и това го трогна.

— Да, обещавам да направя всичко, за да я открия.

— Благодаря ти — прошепна тя.

— А сега се опитай да поспиш.

Тя му обърна гръб и той я привлече към себе си.

Роуз затвори очи, но сънят не идваше.

— Ти продължаваш да обичаш лейди Ан...

— И какво от това? — попита сънено той.

— Не разбирам как можеш да се любиш с мен...

Тя беше права. Никога не беше изневерявал на Ан. Нито докато живееше в двора с многобройните му изкушения, нито докато пътуваше с краля. Отказваше дори на приятелите си, които го канеха да се позабавляват с най-красивите градски проститутки. Досега не се беше съмнявал в любовта си към Ан.

Трябваше обаче да признае, че никога не бе изпитвал такава невероятна наслада като тази нощ с Роуз. Никога не беше желал Ан с такава сила, както сега желаше малката червенокоса вещица, която беше станала негова жена. По и никога нямаше да и позволи да узнае какво въздействие упражняваше върху него — и то не само върху сетивата, но и върху душата му.

— Сега няма да говорим за това — отвърна сърдито той.

— Но аз...

— Тихо! Ти си моята красива херцогиня, моята утешителна печалба за загубата на Ан. Препоръчвам ти да не поставяш на изпитание търпението ми, скъпа. Ако ме раздразниш още малко, ще се изкуша да упражня отново съпружеските си права.

Роуз млъкна уплашено и се постара да остане неподвижна. Само сърцето ѝ биеше като лудо.

Само да можеше най-после да заспи! В тялото му отново се надигна буря, която не му даваше покой. След малко дълбокото ѝ, равномерно дишане му подсказа, че съпругата му е заспала.

Ароматът на косата ѝ го удари в носа, топлата, коприненомека кожа, която се триеше в гърдите му, събуди отново желанието да я има. Как бе успяла да го омагьоса с красотата си? Дали страстта му щеше някога да угасне?

Той помилва косата ѝ, докосна меката буза и усети влагата на сълзите ѝ. Дръзката, упорита Роуз бе заспала с разплакани очи.

Той я притисна нежно до себе си и долепи устни до рамото ѝ. Никога нямаше да признае пред себе си, че е започнал да се влюбва в нея.

ОСМА ГЛАВА

Замъкът Дефорт, семейното имение на Пиърс беше обляно от слънчева светлина. Бе построен скоро след пристигането на Уилям, нормандския завоевател, в Англия и представляваше грамада от камъни и пръст, достатъчно яка, за да обезкуражи англосаксонците, които се бяха изпокрили по горите след битката при Хейстингс. Господарите на замъка бяха извършили редица промени. След като опасността от неприятелски нападения отмина, в дебелите стени бяха избити прозорци. Семейството се възползва от богатството си, за да обзаведе дома си с удобни и красиви мебели. Елегантни гоблени красяха студените стени, персийски килими покриваха подовете, пъстри стъклени прозорци придаваха особен блясък на дъбовите и махагонови мебели.

Дефортви бяха преживели кървавото господство на последните Плантагенети, Тюдорите, та чак до времето на Стюартите, и бяха успели да запазят голяма част от земите си. Дори когато Кромуел стана лорд-протектор, а бащата на Пиърс трябваше да плати с главата си за верността към краля, именията и къщите на семейството останаха недокоснати. Ако бяха посмели да прогонят красивата и добра майка на Пиърс от дома ѝ, народът щеше да въстане. Кромуел беше достатъчно умен, за да си затвори очите — надарен с онзи остър ум, който беше осигурил на буржоазията господството над цяла Англия. Той остави лейди Дефорт на мира. Тя продължи да управлява семейното имущество и да пише редовно на сина си, който последва Чарлз II в Шотландия, а после и на континента, за да го информира за събитията в Англия.

Едва при триумфалното завръщане на краля и възкачването му на трона Пиърс узна за болестта на майка си. Като че ли беше чакала само завръщането му. Тя излезе насреща му в голямата зала на замъка и падна в ръцете му. През нощта получи силен пристъп на треска и му заяви, че вече може да умре на спокойствие и да отнесе на небето при баща му радостната вест за завръщането на сина им. Той я притисна отчаяно до гърдите си и я държа така, докато тя престана да диша.

Вероятно Пиърс и Чарлз се разбираха толкова добре и защото бяха загубили най-милите хора на сърцето си. Това беше направило връзката им още по-здрава.

Кралят ми е истински приятел, каза си иронично Пиърс. Затова ме принуди да се оженя...

Вече бяха минали няколко дни, откакто беше съпруг на Роуз Удбайн, и чувствата му бяха по-объркани от всякога. В момента стоеше до прозореца на кабинета си и се взираше замислено в далечината. Предпочиташе да стои тук, вместо в частните си покои. В тази стая се пазеха всички документи за имущественото му състояние, за сделките, които правеше, зададените под аренда земи и броя на добитъка, за добивите и корабите. Винаги когато търсеше убежище, идваше да седне зад огромното писалище от дъбово дърво. Когато беше уморен, вдигаше крака на плота, отпускаше се назад в креслото и затваряше очи. Чекмеджетата бяха пълни с прибори за писане и благородни питиета от цял свят. До стената имаше диван с тапицерия от златен брокат, подарък от принц Орански, девера на Чарлз. Някои от картините бяха излезли под четката на Ван Дайк и бяха подарени от Чарлз I на баща му.

Пиърс огледа замислено любимата си стая, после се обърна бавно към мъжа, който току-що беше влязъл.

Джефри Дараунт — на ръст почти колкото него, с тъмни очи и кафява коса — беше роден в Брюге и беше служил като наемник в различни армии. Той дължеше живота си на Пиърс, който по време на една битка беше пронизал със сабята си неприятеля, който тъкмо се готвеше да му пререже гърлото.

По-късно Пиърс доведе интелигентния, честен до мозъка на костите си мъж в Англия и го направи своя дясна ръка.

— Капитанът на „Лейди Феър“ е потеглил на запад — съобщи Джефри. — Скоро след като напуснал Лондонското пристанище, настигнал „Янси“. Екипажът потвърдил, че прислужницата на вашата съпруга наистина се намира на борда и е на път към Вирджиния. Морето било много бурно и той не посмял да я вземе със себе си. Чаках на пристанището и когато получих тази вест, побързах да ви я предам.

— Носиш ми добри вести — засмя се Пиърс. — Джеймисън Брайнът е подъл негодник. — Той говореше открито пред Джефри,

защото приятелят му познаваше благородническия кръг, в който се движеше. — Да не говорим за Джером! Понасях го само заради Ан. Но сега...

— Камериерката е жива и здрава. Сигурен съм, че Джером няма да стори нищо лошо на собствената си сестра.

Пиърс не беше толкова уверен в братската обич на Джером. Знаеше, че момъкът е жаден за пари и власт и гори от нетърпение да получи семейните имения. Той беше готов да посегне на живота ѝ, макар да знаеше, че ще му се наложи да отстъпи част от наследството на съпруга.

— Какво друго откри? — попита глухо той.

Джефри поклати глава.

— Засега най-полезното сведение е онова, което получихте вие, милорд, в малката кръчма южно оттук. Гостилничарят спомена за трима ездачи, които набързо поискали храна за из път и после препуснали в посока към Ламанша.

— Все пак нямаме представа накъде са отишли. — Пиърс скръсти ръце на гърба си и отново се загледа през високия прозорец. Никога не се насищаше да наблюдава меко закръглените хълмове, зелените ливади и гори, безкрайните поля с пшеница и далечната линия на хоризонта. Имението му беше само на един час път от Лондон, а до Ламанша се пътуваше много часове.

Изведнъж Пиърс видя непозната фигура в дълга наметка с качулка да препуска към гората. Ездачът спря коня и хвърли бърз поглед през рамо. Ездач ли? По дяволите, това е жена ми, каза си той, ядосан и едновременно с това развеселен.

— Прощавай, Джефри, ще се върна след малко.

Той изскочи навън, спусна се по каменната стълба и се втурна към оборите. Махна с ръка на притичалия коняр и каза:

— Ще се справя сам, приятелю. — После откачи сбруята на Беоулф от обичайното ѝ място на стената. — Херцогинята ли излезе преди малко?

— Да, милорд, каза, че иска да разгледа земите ви.

Земите! По-скоро се е интересувала от корабите, които ще отплават към колониите.

— Прощавайте, ако съм направил някоя глупост, милорд — продължи страхливо момъкът.

— Не, не бива да се обвиняваш — усмихна се Пиърс. Защо я подцених, прокле се наум той. За да не губи време, той не оседла коня си, а само му метна юздата и го възседна. Жребецът усети нетърпението на господаря си и препусна в галоп към портата.

Преднината на Роуз беше значителна, но той имаше предимство, защото познаваше терена, а и тя не знаеше, че е преследвана. Много скоро Беоулф прекоси полето и навлезе в гората. Гъстите храсталаци го принудиха да намали скоростта. Отчупените клони му сочеха пътя, поет от жена му. Той продължи под хладните тъмозелени сенки и най-после я откри. Беше спряла на една полянка, за да се ориентира.

Когато чу тропота на конските копита, Роуз изпадна в паника. Без да погледне назад, тя смушка кобилата си и полетя в галоп.

— Своенравна малка глупачка! — промърмори с усмивка Пиърс и се втурна да я преследва. Едрият жребец настигна без усилие малката кобила.

— Ще се убиеш! — изкрещя Пиърс и препусна редом с нея. Тя се извърна и го погледна със страх. В същия момент уплашената кобила се втурна право напред, без да обръща внимание на огромните дървета, които препречваха пътя ѝ. Роуз беше най-добрата ездачка, която беше виждал някога, но в тази ситуация не можеше да стори почти нищо, за да обуздае полудялото животно.

— По дяволите! — изрева той, грабна я с две ръце и я изтегли на гърба на жребеца си. Кобилата продължи бесния си галоп, но Беоулф спря послушно. Всичко щеше да бъде наред, ако Роуз не се отбраняваше с всичка сила срещу прегръдката му. Двамата полетяха към земята и Пиърс се приземи по гръб на твърдата земя. Роуз падна върху него.

— Какво правиш? — изпъшка обвиняващо тя.

Мъжът я погледна изумено.

— Позволих си да ти спася живота.

— Ако не се беше втурнал да ме преследваш...

— А ти защо се опита да се измъкнеш тайно?

— Исках само да се поразходя. — Това беше лъжа и двамата го знаеха. Бузите ѝ пламтяха тъмnochервени.

Пиърс изкриви подигравателно устни.

— Какво възнамеряваше да направиш?

Тя се опита да се изправи, но ръцете му я притискаха безмилостно.

— Исках да разгледам околността.

Без да я пуска, Пиърс се изправи бавно и предпазливо. Имаше чувството, че половината му кости са изпочупени. Изпитваше ужасни болки в гърба, но Роуз не биваше да го узнае. Ако не внимаваше, тя щеше отново да го нарече стар мъж. Едва бе успял да се изправи, когато чу някакъв звън. Тя се възползва от помощта му, скочи и инстинктивно се отдръпна назад. Той направи няколко крачки към нея и лицето му помрачня.

— Какъв е този шум, скъпа?

— Нищо няма!

Той разгърна наметката ѝ и видя, че е облечена в проста памучна рокля. Звънът идваше изпод полата. Пиърс посегна и измъкна малка кесия. Роуз извика сърдито и се опита да му я отнеме, макар да знаеше, че не е достатъчно силна да го стори.

Мъжът се засмя, вдигна кесията към ухото си и я разклати.

— Господи, колко много пари!

Тя се изчерви още повече, но издържа на погледа му.

— Парите са мои.

— Може би. А може би не.

— Аз съм богата. Много богата.

— Може би. А може би не. Баща ти ми дължи голяма зестра. Всъщност, това няма значение. Накъде се беше запътила? Към Лондон ли? За да се качиш на борда на първия кораб, който ще отплава към Новия свят?

Кръвта отново нахлу в бузите ѝ и издаде истината. Пиърс се опита да овладее гнева и още повече страха си. Може би техният брак не беше сключен на небето, но Роуз беше негова жена. Само за няколко дни бе успяла да го завладее с магията си.

Като си представи какви опасности я дебнеха в Лондон, как щеше да се скита из улиците сама, без придружители — една толкова красива млада лейди с кесия, пълна със злато. Направо му прилоша.

— Знаеш ли, би трябвало да те напердаша, докато посинееш, а после да те затворя в най-високата кула.

Тя се разтрепери, но не отстъпи нито крачка.

— И защo? Ти обикаляш земите си, а аз не мога, така ли? Може би наистина не съм имала друга цел, освен да пообиколя наоколо.

— С кесия, пълна със златни монети?

— Определих ги за бедните. Ето че отново ме обвини несправедливо! — Той я погледна и се възхити на артистичния ѝ талант. — Свали ме грубо от коня, а сега ме обвиняваш в нечестни намерения и...

— Трябваше да те сваля! — прекъсна я сърдито той.

— Ти просто отказваш да приемеш, че яздя по-добре от теб!

— Също толкова малко вярвам във великодушния ти план да раздадеш тези пари на бедните.

— Как си позволяваш? Аз съм наистина великодушна.

— Сериозно? — Той улови ръката ѝ и посочи към изхода на гората. — Тогава ела с мен.

— Къде искаш да ме отведеш?

— Качи се на коня и ще разбереш.

— Къде отиваме? — попита недоверчиво тя.

Пиърс я вдигна на седлото и се метна зад нея. Посегна към юздата и неволно помилва хълбоците ѝ.

— Аз си имам кон — възпротиви се Роуз. — Бедната кобилка е толкова уплашена...

— Надявам се да намери пътя към къщи.

— Къде ме водиш?

— Ще ти помогна да разпределиш парите между бедните.

— Но аз... — започна Роуз и бързо млъкна.

Пиърс се ухили триумфално. Вероятно в кесията бяха всичките пари, с които жена му разполагаше. Тя не беше излъгала, когато каза, че е много богата. Но ако нямаше тези пари, нямаше да има с какво да си плати пътуването до Америка.

Той препусна бързо през гората и скоро двамата пристигнаха в малко село, което принадлежеше към земите му. В средата на селото се издигаше дървена черква. Торфените огньовете пред къщите разпространяваха отвратителна миризма. Между схлупените къщи се разхождаха крави, кози и кокошки. Преждевременно състарени мъже и жени работеха и наглеждаха мръсните си парцаливи деца. От църквата излезе млад свещеник, облечен целият в черно с изключение на бялата якичка.

— Милорд Дефорт! — извика той и се усмихна любезно. — Каква чест? Какво ви води при нас?

— Искам да се запознаете с жена ми, отец Флагърти — отговори Пиърс, без да слиза от коня си. — Представям ви лейди Роуз Дефорт. Тя пожела да направи подарък на тези добри хора — обясни той, вдигна торбичката и я хвърли в ръцете на свещеника.

Роуз едва не извика. Това бяха всичките ѝ пари!

Отец Флагърти отвори кесията и онова, което видя, отне дъха му. Когато отново вдигна глава към Роуз, очите му бяха пълни със сълзи на благодарност и тя изпита дълбок срам. Какво от това, че беше загубила златото си — видът на тези бедни хора я накара да разбере, че парите ще послужат за благородна цел. Може би трябваше да благодари на Пиърс, макар че той го беше направил само за да ѝ попречи да избяга.

— Благодаря ви, милейди! — промълви трогнато отец Флагърти и се поклони дълбоко. — Много мило от ваша страна, че сте подтикнали херцога към тази благородна постъпка...

— Парите принадлежат на жена ми, отче — прекъсна го нетърпеливо Пиърс.

— Тогава още веднъж ви изказвам най-искрената си благодарност, милейди. Ще моля Всемогъщия да ви закриля.

Роуз много искаше да се скрие зад гърба на мъжа си.

— О, моля ви, отче... Давам ви тези пари от цялото си сърце. Използвайте ги за доброто на тези бедни хора.

— Заповядайте в дома ми, милорд, милейди, и споделете скромния ми хляб...

— За съжаление нямаме никакво време, отче. Чака ме много работа. Сбогом, добри хора! — Пиърс обърна рязко жребеца си и препусна обратно към замъка. — Щастлива ли си сега, мила моя? — попита предизвикателно той.

Тя се опита да се отдръпне от него, за да не усеща с гърба си мускулестите му гърди. Щастлива! Можеше да му отговори, че по цели нощи лежи будна, измъчвана от горчиви самообвинения и непознати досега чувства, именно защото се чувстваше толкова абсурдно щастлива.

Роуз не разбираше какво става с нея. Двамата се любеха всяка нощ, но още на разсъмване Пиърс скачаше от леглото и изчезваше. Тя беше убедена, че мъжът ѝ търси лейди Ан. Макар да ѝ желаше само

най-доброто, тя започна да се ядосва. Не можеше да понесе копнежа, който я обземаше при приближаването на нощта, нетърпението, с което чакаше да чуе стъпките му. Той я бе нарекъл утешителна печалба. Сърцето му все още принадлежеше на Ан.

— Парите ми попаднаха в ръцете на добри хора, които се нуждаят от тях — отговори спокойно тя.

— Това ли беше твоето намерение?

— Исках само да изляза на езда и не разбирам защо ми попречи да се поразходя, след като ти прекарваш дните си в...

— В какво? — прекъсна я сърдито той.

— В търсене на друга жена! — изфуча ядно тя и зачака с трепет избухването му. Но Пиърс остана мълчалив и мрачен.

Двамата се върнаха в обора и той насочи Беоулф към обора. Младият ратай се втурна да ги посрещне.

— Милорд, кобилата на милейди се върна сама! Така се уплашихме...

— Милейди е добре — увери го с усмивка Пиърс. — За съжаление тя не познава земите ми и за в бъдеще ще излиза само с мен.

Той скочи от коня и протегна ръце към жена си. Роуз го погледна с безпомощна ярост. Слезе от седлото, обърна му гръб и се запъти към входа на главната кула.

— Роуз! — извика подире ѝ Пиърс, но тя не му обърна внимание и продължи пътя си. Мъжът успя да я настигне едва в залата. — По дяволите...

— Нали съм твоя пленница? — изсъска разярено тя. — Господи, колко си отвратителен! — Тя се нахвърли върху него, готова да му издере очите. Пиърс усети огромно желание да я удари, но се въздържа. Не можеше да се отнесе грубо към жена си в присъствието на Джефри, Гарт и другите слуги, които бяха дотичали в залата, за да видят какво става. А сълзите в очите ѝ затрогнаха сърцето му.

— Стига с тези глупости, Роуз! — заповяда властно той и сграбчи китките ѝ. — Да, ходих да търся Ан. Но също така бях в Лондон и възложих на капитаните си да се осведомят за съдбата на камериерката ти. Днес получих отговор. Мери Кейт е жива и здрава и пътува към Вирджиния.

Роуз го погледна смаяно и отстъпи крачка назад. Забеляза Джефри и другите слуги и се изчерви цялата.

— Лордът наистина получи този отговор, милейди — намеси се Джефри Дараунт и се усмихна. Пиърс се облегна на каменната стена, скръсти ръце пред гърдите си и погледна втренчено младата си жена.

Гарт се покашля, за да привлече вниманието му.

— Ако вече не се нуждаете от нас, милорд...

— Благодаря, Гарт, можеш да си вървиш — отговори спокойно Пиърс, без да изпуска от очи жена си. Слугите побързаха да се оттеглят.

Роуз не смееше да се помръдне от мястото си. Двамата живееха в замъка вече почти седмица. Той прекарваше дните си навън, но вечер се връщаше в леглото ѝ. И всяка нощ беше различна. Два пъти тя се опита да се скара с него, два пъти се престори на заспала и два пъти направи всичко възможно да лежи като мъртва и да не показва чувствата си. Предстоеше им следващата нощ. Все едно какво щеше да бъде поведението ѝ при появяването му — той я желаше и щеше да я има. Дори тревогата за съдбата на Ан не можеше да намали желанието му да се люби с Роуз. След първата нощ бе решил да осъществява съпружеските си задължения редовно, за да види кога ще изчезне магията на привличането ѝ. Нищо такова не стана. Дори напротив, желанието му растеше с всяка нощ.

Тя сведе глава за миг, после отговори на погледа му.

— Наистина ли си изпратил корабите си да търсят Мери Кейт?

— Наистина. Каквото и да мислиш за мен, аз те смятам за своя жена. И ако нещо те тревожи или измъчва, ще се старая да реша проблема. Макар че ти непрекъснато се опитваш да вгорчаваш нощите ни.

Роуз побледня.

— Много съм ти благодарна за Мери Кейт — промълви тихо тя, после рязко му обърна гръб и се втурна нагоре по стълбата.

Пиърс я проследи с поглед и изведнъж усети, че не е сам. Гарт стоеше под арката, която водеше към кухнята.

— Искам да вечерям — уведоми го Пиърс. — Донеси ми храната в кабинета.

— Ако позволите, милорд... — Гарт се покашля многозначително. — Бихте могли да вечеряте горе, на масичката от

черешово дърво, която стои до леглото. Херцогинята винаги вечеря там.

Пиърс забеляза неодобрението в погледа на стария си слуга и се намръщи грозно. Да вървят по дяволите всички! Тези глупаци също бяха попаднали под властта на красивата му съпруга.

— Ще вечерям в кабинета.

— Както желаете, милорд — отговори Гарт и си придаде измъчено изражение.

Пиърс изруга тихо и отиде в любимото си помещение. Отвори едно от чекмеджетата и извади бутилка от най-добрия си карибски ром. Почти не се докосна до гъстата агнешка супа, която му сервира Гарт, но изпи половин бутилка. Беше към полунощ, когато най-последна от масата, излезе в залата и се изкачи по голямата извита стълба.

Какво ли го очакваше тази нощ? Беше вече късно и Роуз сигурно се преструваше, че спи. Когато я докоснеш, тя щеше да стисне здраво зъби и да диша дълбоко и равно. В крайна сметка обаче той щеше да се наслади на безмълвния си триумф, защото, колкото и решително да се бореше тя, той познаваше признаците на насладата по лицето ѝ, чуваше тихите ѝ стонове, усещаше буйните движения на хълбоците ѝ. Тя не искаше да го разбере, но беше по природа чувствена и не можеше да потиска страстта си.

Пиърс беше уморен от тази игра. Влезе с въздишка в спалнята и затвори тежката стара врата зад гърба си. В камината гореше огън. На голяма мечка кожа бяха поставени две кресла с високи облегалки, заобиколени от етажерки с книги. Мъжът свали жакета си, метна го на креслото до вратата и седна на края на леглото, за да изуе ботушите си.

Когато стана, на лицето му се изписа обърканост. Роуз не беше в леглото. В гърдите му пламна гняв и той се огледа. Нима тази малка глупачка беше предприела нов опит за бягство — посред нощ? Сърцето му заби като безумно, но преди гневът да го е овладял, откри къде е жена му — свита на кълбо в едно от креслата пред камината, загърната в халат от тъмносиньо кадифе. Блестящата кестенява коса беше разпиляна по облегалката, книгата, която беше чела, лежеше на пода до креслото.

Невероятно — тя го беше чакала. И по изключение не се преструваше, а наистина спеше. Пиърс коленичи пред нея.

— Роуз! — прошепна меко той и нежно приглади назад разкошните къдрици. — Не бива да спиш тук. Ще се събудиш с ужасни болки в гърба. — Тя се размърда и той стана, за да я вдигне на ръце. При това забеляза, че е гола под халата.

Роуз се беше изкъпала и измила косата си, от кожата ѝ се излъчваше свеж аромат на цветя. Умората на Пиърс отлетя веднага. Нима жена му е имала намерение да го прелъсти?

Когато усети прегръдката му, Роуз отвори очи и го погледна уплашено, после за негово безкрайно учудване уви ръце около шията му. Той я отнесе до леглото и нежно я положи върху завивката. Докато събличаше ризата и панталона си, тя скочи. Отиде при него, прегърна го и халатът се разтвори. Той усети триенето на меката ѝ гърд, притискането на силното младо тяло. Устните ѝ се плъзнаха по рамото му и го накараха да потрепери.

Пиърс не смееше да се помръдне. Стоеше като омагьосан и чакаше. Роуз се надигна на пръсти и върхът на езика ѝ очерта контурите на устата му. Това сякаш го събуди, той я грабна в прегръдката си, целуна я с луда страст и я остави да усети нарастващото му желание. Напорът да я вземе веднага беше много силен, но той се овладя. Трябваше да остане неподвижен и да изчака по-нататъшните ѝ действия.

Устните ѝ се плъзнаха по шията му, пръстите ѝ милваха мускулестите гърди, последвани от изкусителния танц на езика. Тялото му пулсираше от желание. Той свали халата от раменете ѝ и синьото кадифе падна на пода. Помилва гърба ѝ, усети горещия ѝ дъх на гърдите си, разроши копринената коса. Простена задавено. Искаше да ѝ каже, че е най-изкусната прелъстителка, искаше да я притисне до себе си и да я хвърли на леглото, но беше в плен на възбуждащата игра на езика ѝ и не смееше да се помръдне. Тя помилва корема му, после бавно падна на колене. Започна да го гали интимно с ръце и устни, отначало колебливо, после все по-смело.

Лицето ѝ се скри в черните косъмчета между бедрата му. Той беше толкова смаян, че не успя да сдържи задъхания си вик. Топлият ѝ, трептящ език му доставяше невероятна наслада и само след минута той достигна до оргазъм. От гърлото му се изтръгна дрезгава ругатня, той издърпа жена си да стане и я погледна недоверчиво.

Разкривеното му лице я уплаши.

— Исках да те зарадвам — прошепна плахо тя. Тялото ѝ, обляно от оранжевата светлина на огъня, беше като златен пламък в ръцете му.

Тя му беше дала толкова много, но той искаше още и още. Близостта ѝ го изпълни с властно желание, което му вдъхна нови сили. Положи я върху леглото и изведнъж разбра, че няма търпение за дълга предварителна игра. Нещо в него напираше да се потопи дълбоко в нея, да се забрави. Затова разтвори краката ѝ и проникна устремно в очакващата го утроба. Дивият глад заплашваше да надделее, но той го овладя и започна да се движи бавно и равномерно, за да има възможност да наблюдава лицето на Роуз, да следи ускоряващото се дишане, да възприема всички движения на тялото ѝ. Опрян на лакти, той видя как тя потърси погледа му и бързо сведе ресници. После обърна очи към мястото, където телата им се съединяваха, за да се възхити на съвършено оформените ѝ хълбоци. Неспособен да се сдържа повече, той се задвижи в луд ритъм и отметна глава назад. Тя се надигна насреща му и от устните ѝ излезе задавен вик, който премина в тихо хълцане. Докато тялото му се разтърсваше от тръпките на екстаза, той я държеше в обятията си. Стигна втори път до върха на страстта, не с такава експлозия като преди, но със същото разтърсващо усещане.

Без да я изпуска от обятията си, той се вслуша в дишането ѝ, което бавно се успокояваше в нощната тишина. Когато стаята утихна, той се надигна от леглото и отиде до камината, за да запали една свещ.

Роуз се уви в кадифения си халат. Чувстваше се ужасно неловко. Усети погледа на мъжа си, сведе бързо глава и прехапа устни.

Той отиде при нея, вдигна я на ръце, отнесе я пред камината и се отпусна в едно от креслата. Настани я удобно в скута си и вдигна брадичката ѝ към лицето си.

— Прощавай, но любопитството не ми дава мира. Досега се държеше така, сякаш гореше от желание да ми прережеш гърлото, а тази нощ ме отведе в рая. Какво се крие зад тази внезапна промяна?

Той пусна брадичката ѝ, тя обърна глава настрана и се загледа в огъня.

— Ти си наредил да търсят Мери Кейт...

Обляно от трепкащата светлина на свещта, лицето ѝ му изглеждаше по-красиво от всякога. Колко млада беше тази негова натрапена съпруга, колко омайващо красива и изкушаваща... Може би

двамата имаха бъдеще, въпреки всички неблагоприятни обстоятелства около женитбата им.

— Значи си искала да ми благодариш? Тогава ще направя всичко, на което съм способен, за да си осигуря вечната ти благодарност.

Роуз се изчерви и сведе глава.

— Ти не ме разбираш...

Пиърс сложи пръст на устните ѝ.

— Напротив.

— Мери Кейт живее у нас от най-ранното ми детство и означава много за мен. След като ти ме увери, че тя е жива и здрава и пътува към Вирджиния, баща ми вероятно ще пожелае да изрази признателността си, като ти подари един кораб. Но ти си имаш достатъчно.

Пиърс се засмя развеселено, погледна я изпитателно, без да може да разбере дали тя се опитва да го дразни, или говори сериозно.

— Не забравяй, че уважаемият ти баща ми дължи поне един кораб и цял куп пари. Не знам подробностите, но очаквам значителна зестра. Но както и да е — благодарността, която изрази тази нощ, е много по-важна.

— Не се подигравай с мен! Исках само да ти покажа, че умея да ценя усилията ти.

— И успя напълно. — Той помилва нежно меката ѝ буза. — Толкова ли е страшно да се живее с мен?

— Моля те, недей...

— Искам да чуя истината, Роуз.

Тя избегна погледа му и вдигна несигурно рамене.

— След като все още не съм си прерязала вените...

— Господи, какво невероятно обяснение в любов! — провикна се развеселено той.

Роуз пламна от срам, но той не я видя, защото главата ѝ беше облегната на гърдите му. Блестящата кестенява коса скриваше лицето ѝ. След известно време Пиърс стана и я отнесе на леглото. Този път я люби бавно и с много нежност, остави си време, милваше я и я възбуждаше постепенно. Искаше да увеличи желанието ѝ до сладко, непоносимо мъчение. Искаше екстазът да я отнесе в невъзможни досега висини. Искаше да я люби напълно безкористно, без да иска нищо за себе си...

Въпреки това магията го завладя с нова сила. Роуз будеше дивите демони в душата му. Беше неспособен да остане безкористен.

— Кажи името ми! — прошепна настойчиво той.

— Пиърс... — Тя се извиваше като змия под тялото му. — Пиърс, моля те...

Вплел пръсти в нейните, той се сля с нея и задуши сладостния ѝ вик с гореща целувка.

Тази нощ Пиърс Дефорт спа дълбоко и спокойно, притиснат до топлото, коприненомеко тяло на жена си. Смарагдовият огън на очите ѝ го преследваше и в сънищата му, но той не осъзнаваше, че е завладян завинаги.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— За мен това е най-красивото място на света. — Пиърс се облегна на стъблото на един огромен дъб, чийто клони се бяха разпрострели над плиткия горски поток, и се взря във вълните. От двете страни на потока растеше сочна трева. Водата блещукаше сребърносиня и образуваше бели корони от пяна, докато танцуваше по камъните. Само няколко слънчеви лъча проникваха през гъстия листак и разпространяваха магическа зеленозлатна светлина. Макар че замъкът Дефорт се издигаше съвсем наблизо на хълма, Роуз имаше чувството, че се намира на стотици мили от цивилизацията, в някакъв чужд, хладен рай.

Тя седеше на жакета, който Пиърс беше постлал върху кадифено меката трева на брега на потока, обвила с ръце вдигнатите си колене, и се оглеждаше с усмивка. Колко хубаво беше тук, колко спокойно... Когато срещна погледа на мъжа си, сърцето ѝ се стопли. Не бива да се влюбваш в него, повтори си за хиляден път тя. Но това предупреждение дойде твърде късно — също като мълчаливото ѝ отдаване през първата нощ. Беше толкова просто да го обича. Макар да беше нагъл, самоуверен и властен, той беше силна личност и я покори. Но той обичаше друга и тя нямаше право да изпитва по-дълбоки чувства към него, защото те щяха да ѝ донесат само мъка.

В последно време в брака им се бе промъкнала скрита нежност. Роуз вече не се боеше, че съпругът ѝ продължава да я обвинява в съучастничество в онзи отвратителен заговор. Само да можеше да затвори очи и да си въобрази, че миналото е изчезнало! Защото настоящето беше сладко и прекрасно като чистия въздух, който вееше откъм водата.

Не, тя не биваше да забравя, че Пиърс обича друга жена. Какво щеше да стане, когато той откриеше къде е скрита Ан? И какво щеше да стане с любовта и страстта, която промени из основи живота на Роуз? След нощта, когато го беше чакала в креслото пред камината, брачната връзка се задълбочи. Когато денят настъпваше, Пиърс не скачаше от леглото както по-рано, а оставаше при нея, милваше

раменете ѝ, шепнеше замайващи думи в ухото ѝ. Дватама се хранеха заедно, когато му се налагаше да замине за Лондон, винаги я уведомяваше, съобщаваше ѝ кога ще се върне.

Тъй като беше прекарал миналата нощ извън замъка, след завръщането си той изпрати Гарт при нея и я помоли да излязат заедно на езда. И я доведе край потока. Очевидно мъжът ѝ обичаше това тихо кътче. Докато го наблюдаваше, Роуз разбра, че е решил да ѝ открие част от душата си. Гласът му звучеше вгълбено:

— Това е най-хубавото място на света. Докато обикалях европейските царства с Чарлз, непрекъснато се питах дали някога ще се върна тук. Липсваше ми не толкова семейният дом, колкото това идилично местенце.

Разбираше го напълно. Усмивката ѝ беше меланхолична.

— Наистина е хубаво, но все пак не е най-прекрасното място на света...

Той я погледна развеселено.

— И къде е най-прекрасното място на света, скъпа?

— Във Вирджиния.

— В дома на баща ти?

Роуз поклати глава.

— Мястото, за което говоря, прилича на тази гора. Къщата на баща ми се намира на брега на реката, близо до пристана на корабите. Навътре в сушата тече едно бистро поточе, а местността е равна, цялата покрита с разкошна зеленина. През есента листата на дърветата се оцветяват в златножълто и кървавочервено. Водата ромоли тихо и е толкова чиста, че може да се пие. Нямах представа колко е сладка. Знам какво мислят повечето англичани за колониите. Уверени са, че там царят диви, варварски нрави. Но вече не е така.

— Разкажи ми как живееше там — помоли с усмивка Пиърс и седна до нея на жакета.

— Искаш да ти разкажа за дома си? — Тя го погледна колебливо.

— Преди много години, малко след пристигането на първите заселници в Джеймстаун, индианците от племето памунки вдигнали въстание под водачеството на Поухатан. Много заселници били избити. Ала белите напрегнали всичките си сили и принудили индианците да се оттеглят навътре в страната. Те практически са им откраднали земята и това не е редно, но днес много индианци живеят

заедно с белите. В селищата се срещат много руси хора с индианска кръв. В колониите пристигат доста самотни мъже и браковете с индианки не са рядкост.

— Разкажи ми повече за твоя рай. Сигурно е фантастичен, след като рискува всичко, за да избягаш от мен и да се върнеш в родината си.

— Пиърс, аз...

— Няма нищо — прекъсна я с усмивка той. — Продължавай да разказваш.

— Няма много за разказване. Баща ми бил твърдо решен да забогатее. Купил евтино няколко хиляди моргена земя и назначил много работници, като ги примамил с обещанието, че един ден ще им даде собствени участъци. Сега в именията му живеят неколкостотин души и той ги управлява като крал. Разбира се, татко е от търговското съсловие, но се надява скоро да получи благородническа титла. Уверен е, че Чарлз ще го издигне в рицарско звание заради заслугите му. Тогава ще има правото да се нарича сър Ашкрофт Удбайн. Нямам представа дали Чарлз има подобни намерения. Татко ще бъде най-щастливият човек на света, макар че хората във Вирджиния не обръщат внимание на тези неща. Те и без това го наричат „милорд“ и му се покланят дълбоко, където и да се появи. Татко притежава огромни плантации с памук, захарна тръстика и тютюн. Някои го наричат тиран, но в действителност е много добър и великодушен. Освен това вярва в религиозната свобода, за разлика от пуританите в колонията Масачузетс.

Тя помълча малко и продължи замислено:

— Не че татко има интерес към теологията. Той просто не желае да се занимава с религиозни проблеми, затова уважава всички вероизповедания. Повечето високопоставени колонисти са привърженици на англиканската църква.

Пиърс се облегна на лакът и я погледна замислено.

— Представям си как живеете там. Баща ти властва като крал, а ти си принцесата. Сега вече знам защо не беше склонна да се омъжиш за един прост херцог.

— Прекарала съм голяма част от живота си сред обикновени хора. И сред тях имаше много смели, добри, отзивчиви и великодушни

личности. За мен истинското благородство се крие именно в тези качества.

— Браво! Така говори една истинска принцеса — подразни я той.
— Наистина ли Вирджиния ти харесва повече от моето имение?

— Мисля, че ще ми бъде много трудно, ако трябва да направя избор — отговори учтиво тя.

Пиърс се загледа отново към бистрата вода.

— Макар че не ми е приятно, ще призная, че имаш известно право.

— Познаваш ли Вирджиния?

— Все пак притежавам няколко кораба.

— И си пътувал по море?

— Познавам американския бряг, слизал съм чак до островите. А онова, което видях във Вирджиния, ме възхити.

— О! — Тя блъсна лакътя му и той падна по гръб. Надвеси се над него и го погледна с искрящи от гняв очи. — И ме остави да говоря безкрай, макар че познаваш родината ми! Защо се подиграваш с мен?

— Стига, милейди! — Пиърс се надигна и дръпна полата ѝ, за да я привлече в скута си. — Не ти се подигравам, в никакъв случай. Бях любопитен да узная нещо повече за миналото ти. Досега знаех само, че красивата ми млада съпруга е ужасно упорита. Не се бях сетил, че страдаш от носталгия и копнееш за баща си. Спомням си какво беше, когато убиха баща ми. Едва не полудях от болка. Е, изпитваш ли мъка по дома?

— Да, малко — отговори с известна неловкост тя.

Пиърс приглади косата ѝ и я целуна по бузата.

— Вероятно моят поток не е по-красив от твоя. Животът в колониите е различен от нашия и в някои отношения е по-добър. Едно обаче е сигурно: никога през живота си не съм срещал толкова красива жена като теб, Роуз. От очите ти искри зелен огън, в косата ти блести мед, кожата ти е като коприна. Освен това излъчваш невероятна невинност. Все още се питам действителност ли си или сън?

В листата на дърветата шумолеше лек бриз, клоните им се накланяха към водата. Пиърс целуна изпръхналите устни на жена си и се отпусна по гръб на жакета, без да я изпуска от прегръдката си. Развърза шнуровите на корсета ѝ и впи поглед в заруменялото ѝ лице.

— Защо се омъжи за мен? — попита сериозно той.

— Защото кралят ме настъпи — отговори искрено тя и мъжът избухна в смях.

Ръката му се плъзна в деколтето и обхвана гърдата ѝ. Роуз преглътна мъчително, смаяна от силата на чувствата си.

— Посред бял ден е — напомни му с пресекващ глас тя.

— И какво от това? Аз те отвлякох в моето собствено малко царство. Никой не би се осмелил да ме смуцава тук. — Той целуна устните ѝ и продължи: — Каж ми, имаше ли и друга причина — освен настъпването на краля — да се омъжиш за мен?

Беше ѝ трудно да отговори, да прогони топлата вълна, която се разля по тялото ѝ. Пръстите му милваха възбуждащо гърдите ѝ и тя затвори очи.

— Няма друга причина. Ти беше решил, кралят беше решил. Тази сватба се състоя без моето съгласие. — Тя вдигна глава и го погледна настойчиво в очите. — Аз нямам нищо общо с онзи мръсен заговор. Не съм виновна в нищо, кълна ти се. И аз бях жертва, също както и ти.

Тя изглежда невинна като ангел, каза си Пиърс, загледан като омагьосан в красивото ѝ лице. Копринената коса се стелеше по раменете, голите гърди се издигаха и спускаха неравномерно над златния бродат на роклята. Той усети отново властната магия, която се излъчваше от нея. Толкова лесно беше да забрави страшните заплахи, които беше изговорила — обещанието, че той ще си плати за сторената ѝ несправедливост...

Само да знаеше какво мисли и чувства тя, какви тайни са скрити в изкусителните смарагдовозелени дълбини на очите ѝ!

Ароматът на рози се смесваше със свежата миризма на тревата. Пиърс не можа да устои на желанието си и мушна ръка под полата ѝ.

Роуз се разтрепери като в треска.

— Не можем тук...

— Разбира се, че можем — засмя се той.

Тя се надигна и се огледа страхливо на всички посоки. Пиърс я притисна отново върху жакета си и целувката му задуши протестите ѝ. Ръката му се плъзна нагоре, помилва копринените чорапи и остана дълго върху голите бедра. Скоро намери меките кичурчета, покриващи венериния хълм, и проникна навътре. Щом откри центъра на

женствеността ѝ, той започна да я милва с ритмични, възбуждащи движения.

— О, Господи! — прошепна задавено тя. Ранимостта ѝ му подежда невероятно възбуждащо. Пиърс вдигна бързо копирените поли, отвори панталона си и се сля с жена си. През полуспуснатите си клепащи тя отговори доверчиво на погледа му, обви с ръце шията му. Той чуваше ромона на потока, усещаше хладния бриз по сгорещените си бузи, слабите слънчеви лъчи между листата, вдъхваше упойващата миризма на земя. Заобиколен от шумовете на природата, той се любеше с Роуз в жаден, задъхан ритъм и тя го придружи с готовност в сладкия рай на екстаза.

Когато всичко свърши, Пиърс се отдели от нея, затвори панталона си, приглади полите ѝ. Никога преди не беше изпитвал тази сладостна отдаденост. А тя? Дали все още искаше да го види обесен или разчекнат между четири коня? Или най-после се беше променила? Колко му се искаше да знае какво става в главата ѝ! Дори когато му се отдаваше, тя оставаше горда и независима. Вероятно това се дължеше на живота, който беше водила в колониите.

Изведнъж Пиърс чу как някой се покашля дискретно в края на гората. Роуз скочи от мястото си, завърза с треперещи пръсти корсета си, а той побърза да я наметне с жакета си.

— Нали ме убеждаваше, че това кътче земя ти принадлежи — промърмори обвинително тя.

— Това е само Джефри — отговори той, но тревогата ѝ не намаля. Пиърс се надигна, подаде ѝ ръка да стане и забърза към верния си слуга, който чакаше търпеливо до големия си сив кон.

Роуз се уви в жакета и безпокойството ѝ нарасна. Много ѝ се искаше да узнае какво е довело тук Джефри. Лекият ветрец, досега толкова мек и приятен, изведнъж ѝ се стори леденостуден. Двамата мъже разговаряха оживено и тя ги наблюдаваше страхливо. Пиърс смръщи чело, после изруга. Обърна се и се втурна към Беоулф, който беше завързан в другия край на полянката. Едва когато видя кобилата, си спомни за съществуването на жена си.

— Погрижи се за лейди Роуз, Джефри! — извика през рамо той, метна се на коня и препусна към замъка.

Как смееше да се отнася така пренебрежително към нея. Бузите ѝ пламнаха от гняв. Дори не си направи труда да ѝ обясни какво се е

случило.

— Милейди... — проговори учтиво Джефри.

— Мога да се погрижа за себе си. — Тя мина покрай него с високо вдигнати рамене, отиде при кобилата си, но не издържа и се обърна: — Какво се е случило, Джефри?

Мъжът пристъпваше смутено от крак на крак.

— Джефри!

— Не знам дали...

— Не смейте да твърдите, че не знаете за какво се отнася! Нали затова дойдохте!

Мъжът въздъхна и се предаде.

— Не би трябвало да ви го казвам, милейди...

— Но аз трябва да знам! — извика невъздържано тя.

— Преди малко научихме, че лорд и лейди Брайънт са се скрили в близост до Дувър.

Роуз спря да диша. Измамният рай, в който беше живяла през последните дни, се разпиля на късчета. Пиърс беше отишъл да търси Ан. Скоро щеше да я види отново и да си спомни колко я обича. Освен това щеше да се опита да убие Джеймисън.

— О, Господи! — прошепна безсилно тя. — Защо му казахте?

Като видя сълзите в очите ѝ, Джефри изпита безкрайно съчувствие.

— Аз му служа — отговори тихо той. — Не можех да не му кажа.

Роуз се опита да потисне хълцането си.

— Той ще намери бегълците и в гнева си ще забрави всяка предпазливост.

— Аз ще го придружа, милейди, кълна ви се, и ще му помагам с всички сили. Опитайте се да се поставите в неговото положение! Той трябва да се увери, че лейди Ан е добре... — Джефри млъкна уплашено.

О, да, каза си уморено Роуз, той е длъжен да запази честта си. Тя сведе глава и от очите ѝ закапаха сълзи. И тя желаше само доброто на Ан, но изпитваше ужасен страх. Каква ирония! Само преди няколко дни се опитваше да си втълпи, че не е в състояние да понася милувките на Пиърс. А сега беше убедена, че не може да живее без него.

Тя възседна кобилата си, смушка я с пети и препусна в галоп към замъка. Хвърли юздите в ръцете на един млад ратай и се втурна в залата. Гарт излезе да я посрещне, но тя не му обърна никакво внимание и изкачи стълбите на един дъх. Намери Пиърс в спалнята. Мъжът ѝ тъкмо беше облякъл чиста риза и затягаше колана с шпагата. Роуз спря на прага, за да проследи движенията му. Когато Пиърс се обърна към нея, в погледа му имаше мрачна решителност.

— Не отивай! — помоли с пресекващ глас тя.

— Нямам избор.

— Ти си развълнуван... — Тя се поколеба. — Защото още обичаш Ан. Не бива да убиваш нито Джеймисън, нито Джером, не разбираш ли! Ако го направиш, ще те обесят. Дори кралят няма да може да те спаси. Цяла Англия знае колко ги мразиш.

Мъжът ѝ вдигна вежди и се усмихна меланхолично.

— Нали самата ти имаше желание да ме видиш обесен?

— Моля те, Пиърс, недей! — проплака с болка тя.

Той облече дългия си жакет, нахлупи широкополата шапка, затъкна в колана си пистолет и намести сабята на хълбока. Роуз му препречи пътя към вратата, но той застана пред нея и проговори заклинателно:

— Трябва да отида! За Бога, дължа ѝ това!

Коленете ѝ омекнаха и тя се облегна на вратата.

— А може би отиваш в капан... Не знаеш какво те очаква в Дувър... — Тя не беше в състояние да произнесе думите, които пареха в душата ѝ. „Моля те, не отивай, не ме напускай, защото аз започвам да те обичам и искам да прекарам живота си с теб!“

— По дяволите, Роуз! Трябва да изпълня дълга си, не разбираш ли? Махни се от пътя ми.

Не, нямаше смисъл да каже тези думи.

— Не можеш да отидеш там и да ги убиеш хладнокръвно!

— Никога не съм го правил.

— Но и никога не си бил бесен от гняв като сега.

— Нима си въобразяваш, че си в състояние да оцениш правилно душевното ми състояние, Роуз Удбайн?

Роуз Удбайн. Очевидно беше забравил, че тя е негова жена. Роуз се залови за рамката на вратата.

— Тогава върви и убивай! — изсъска ядно тя.

Той я погледна колебливо, протегна ръка и улови брадичката ѝ.

— Роуз — прошепна настойчиво той, — трябва да разбереш...

Нали точно това се опитваше! Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той изпитваше нещо към нея, но не достатъчно, за да не я напусне.

Гневът взе връх и тя блъсна ръката му.

— Хайде, какво чакаш? Иди и убий Джером и Джеймисън или се остави да те намушкат с нож! Отмъсти за всички ни и нека те обесят!

— Върви по дяволите, Роуз!

— Мразя те, мразя те! — прошепна със задавен от сълзи глас тя.

Мъжът се поклони подигравателно.

— Вече си ми го казвала много пъти, милейди. — В следващия миг я грабна в прегръдката си, устните му се впиха в нейните и той я зацелува с дива страст, вкуси солта на сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. После рязко я пусна, затича надолу по стълбата и извика Гарт.

Роуз го проследи със замъглен от сълзи поглед. Изведнъж в ума ѝ изникна смела идея. Не, тя нямаше да го остави да умре. И тя щеше да замине за Дувър.

Ан стоеше на стълбата, която водеше към голямата зала на Хънтингтън Манър. Лицето ѝ беше сиво, тялото ѝ трепереше от ужас. А трябваше да изглежда спокойна и любезна. Джеймисън вече я чакаше. След сватбата тя беше направила всичко, за да понася този отвратителен брак, защото не искаше мъжете да се убиват заради нея. Ако Пиърс разбереше, че бившата му любима търпи адски мъчения, щеше да дойде тук и да убие и съпруга ѝ, и Джером. Нищо, че сега беше женен за Роуз Удбайн.

Макар че честта му заповядваше да потърси Ан, той трябваше да се примири с женитбата си. Ан беше доловила искрите, които прехвърчаха между двамата, макар че те не го осъзнаваха.

Да, Пиърс беше женен. Страшното беше, че Джеймисън продължаваше да се бои от него и Ан го усещаше. Искаше му се да се върне в Лондон, но не смееше. Колкото и да я обожаваше, имаше нужда и от любовницата си. Веднъж беше произнесъл името ѝ насън и Ан не се съмняваше, че тази Бет му е помогнала в организирането на мръсния заговор.

След сватбата той гореше от нетърпение да напуснат Лондон и събра всички пари, които му дължаха. Доведе я в къща, която отговаряше на целите му, защото приличаше на крепост. Охраняваха ги много строго, в къщата живееха най-малко дузина пазачи, а прислугата в Хершиър Хаус беше получила строги указания да следи за появата на Пиърс Дефорт.

Тази сутрин Джеймисън стоеше в залата на своя домакин и се взираше мрачно към морето. По гърба на Ан пролазиха студени тръпки. Съпругът и беше красив мъж, едър и рус, с аристократични черти. Тя трябваше да изпитва нещо към него, поне съчувствие. Опитваше се да бъде мила с него, наистина се опитваше. Когато чу стъпките ѝ, той се обърна. Носеше един от красивите халати на благодетеля си, а в ръка стискаше чаша с уиски.

— О, ето че идва добродетелната ми съпруга! — провикна се той и вдигна чашата за поздрав.

Без да му обръща внимание, Ан отиде до масичката, където бяха наредени бутилките, наля си вода и изпи чашата на един дъх. Едва тогава се обърна към Джеймисън.

— Твърдиш, че ме обичаш. Ако това е вярно, би трябвало да престанеш да ми се присмиваш при всеки удобен случай. Или се стараеш да прикриеш страха си?

— Аз ли изпитвам страх? От теб ли? — попита надменно мъжът.

— Страх те е от Пиърс.

Джеймисън поклати презрително глава.

— Той ще умре. Скоро.

Ан го погледна ужасено, но бързо се овладя.

— Ти никога няма да го убиеш!

— Аз не, но хората ми ще го подмамят в засада. Той ще дойде тук, за да си отмъсти, и тогава... Много съжалявам. Всички знаят, че ме е заплашвал със смърт.

Ръцете ѝ затрепериха и тя се залови за ръба на масата.

— Ти си глупак!

— Този мъж трябва да изчезне от живота ми.

— Той наистина ще дойде тук, Джеймисън. Не можеш ли да разбереш мотивите му? Трябва да ми позволиш да говоря с него. По дяволите, нима не знаеш защо се омъжих за теб?

— Защото те бяха упоили.

— Защото исках да предотвратя проливането на кръв, затова — отговори твърдо тя. Сега наистина изпитваше съчувствие към него, примесено с нещо като привързаност. Той беше положил толкова усилия, за да я завладее... Тя отиде при него, взе чашата от ръката му и я остави на масата. — Не бива да пиеш толкова рано сутрин. Опитай се да ме изслушаш. Аз ще изпратя вест на Пиърс и Роуз и ще си уредя среща с тях.

— Какво ще им кажеш? — Той посегна към ръката ѝ и я стисна с все сила.

— Ще ги уверя, че съм щастлива с теб, ще им пожелаая добър брак и много щастие. След това ще се явим заедно в кралския двор.

— За теб това е много важно, нали?

Ан се поколеба. Да, мястото ѝ в двора означаваше много за нея. То беше част от живота ѝ и тя беше решена да продължи да живее, както досега, въпреки неприятните промени и близостта на Джеймисън.

— Да — потвърди с усмивка тя. Беше сигурна, че може да живее добре с Джеймисън, стига Джером да не е наблизно. — Хайде, поръчай закуската, а аз ще отида да напиша писмото.

Мъжът се взираше замислено в догарящия огън. Изведнъж чу писъка на жена си и се стресна до смърт. Обзет от паника, той се втурна към стълбата и я видя да се търкаля по стъпалата като счупена кукла.

— Ан! — изрева дрезгаво той.

Главата ѝ се удари в последното стъпало, тя се претърколи още веднаж и остана неподвижна. Джеймисън коленичи до нея и повдигна главата ѝ на скута си. Лицето ѝ изстиваше...

— Ан! — изплака отчаяно той. Главата ѝ се отпусна назад и той я притисна до рамото си. Едва тогава видя кръвта, която се стичаше по слепоочието ѝ. Цялото стълбище беше опръскано с кръв.

Той изкрещя отново името ѝ, разтърси я. После я положи на пода, помилва бузите ѝ, впи устни в устата ѝ, потърси признаци на живот. Ала вкуси само кръвта.

Най-после разбра истината. Никога вече нямаше да се наслаждава на брачното си щастие. А Пиърс Дефорт нямаше да намери бившата си любовница жива.

Колко спокойно и красиво беше лицето ѝ в смъртта... Русата ангелска коса беше цялата в кръв.

— Мили Боже! — пошепна безсилно мъжът.

Какво ли щеше да му стори Пиърс, когато пристигнеше тук? Сигурно нямаше да повярва, че случилото се е нещастна случайност, че Ан е паднала сама. Никой нямаше да му повярва.

Дали щяха да го обесят? Не, Пиърс нямаше да позволи това. Щом узнаеше за смъртта на Ан, той щеше да прати закона по дяволите и да си отмъсти жестоко. Смъртта на бесилката беше истинска милост в сравнение с отмъщението на херцог Дефорт.

— О, Ан! — проплака той. — Виж какво стана с нас! Аз те обичах истински, кълна се в Бога!

Нов ужас прогони дълбоката му мъка. Дефорт също обичаше Ан, а по време на кървавата гражданска война беше убил много смели мъже, и то въоръжени. Той не се боеше от нищо и от никого.

Нали ме охраняват дузини наемници и слуги, припомни си той. Не, никой не беше в състояние да се справи с Пиърс Дефорт.

Изведнъж Джеймисън Брайънт чу стъпки и се вцепени от ужас. Стражите се бяха провалили, някой тичаше по каменните стъпала към залата. Някой идваше да го убие...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джеймисън Брайънт се взря с празен поглед в бледия мъж, който беше негов приятел и съучастник — до този момент. Несъщата сестра на Джером лежеше мъртва на пода.

Джером беше пуснал в ход интригата, която трябваше да раздели Ан и Дефорт и да я направи съпруга на Джеймисън. Направи го, защото беше жаден за частта от наследството, която щеше да отиде в неговите ръце. Но сега...

Не можейки да повярва на очите си, Джером се вираше в окървавената руса глава на сестра си. След малко се обърна към Джеймисън, който беше коленичил до трупа.

— Майко Божия! — Очите му светеха подозрително. — Какво стана?

— Ан падна по стълбата. Повярвай ми, Джером! Никога не бих й сторил зло. Аз я обичах!

Джером изгледа изпитателно безжизненото лице на сестра си. Въпреки че беше жаден за власт и пари, той не бе помислял нито за миг да причини смъртта ѝ. Само преди минути беше научил, че Пиърс Дефорт е на път към крайбрежието. Вероятно врагът им не знаеше в коя къща са отседнали, но скоро щеше да научи. Старият аристократ, при когото се бяха подслонили, беше добър приятел на починалия лорд Брайънт. В момента той не беше тук, а се намираше на север, близо до шотландската граница, където облекчаваше подаграта си в минералните извори. Джеймисън беше помолил стареца за съдействие, като му беше разказал, че бившият годеник на лейди Брайънт е луд от ревност и злоба и вероятно ще ги преследва.

Джером беше уверен, че къщата е достатъчно здрава, за да ги предпази от Пиърс Дефорт. Разбира се, той щеше да ги намери, но щеше да се натъкне на френските наемници, доведени тук специално за да го убият.

Джеймисън прегърна Ан, залюля я като бебе, зарови лице в косите ѝ. Очевидно не беше на себе си.

— Не исках смъртта ѝ. Аз я обичах. Обичах я повече от всичко...

Велики Боже, каза си Джером, той я прегръща, сякаш е жива! Да не е загубил ума си? Трябва да му попреча.

Опитвайки се да прогони страха си, той направи преценка на ситуацията, в която бяха попаднали. Разбира се, смъртта на Ан беше ужасна случайност. А може би не. Ако не беше сключила този брак, той щеше да наследи цялото ѝ богатство. А сега половината от наследството щеше да отиде в ръцете на Джеймисън. Каква несправедливост... Той беше изцапан с кръвта ѝ. Дали можеше да бъде обвинен в убийство? Тогава щяха да конфискуват имуществото му. Джеймисън — убиец на жена си... Вероятно престъпление от любов. От ревност. Всички знаеха за връзката ѝ с Дефорт.

От друга страна обаче — ако се стигнеше до съдебно разследване, Джеймисън щеше да разкаже всичко за плана на Джером, за отвличането на Ан и компрометирането на Роуз Удбайн. Освен това Джером не биваше да забравя, че Пиърс Дефорт е твърдо решен да си отмъсти. По вените му пълзеше леден страх.

Все пак... решението на проблема беше пред очите му. Най-простото решение. Цялото богатство щеше да падне в неговите ръце, а и нямаше да се страхува от Дефорт, защото той щеше да се люлее на бесилката.

Джером носеше в кончова на ботуша си ловен нож, винаги наострен до блясък. Той обичаше да се движи сред престъпния свят и да общува с главорези и проститутки, а там не се ходеше без оръжие. Помисли още малко и коленичи край Джеймисън.

— Всичко ще бъде добре. Остави сестра ми на пода.

— Ами Дефорт? — промърмори като в транс лордът. — Той ще ме нареже на парчета.

— Глупости. Той изобщо няма да успее да се доближи до теб. Остави я на пода.

Джеймисън целуна отново мъртвата си жена и предпазливо я положи на мраморния под. Когато се наведе над нея, Джером се възползва от удобния случай, извади светкавично ножа от ботуша си и го заби в гърба на нещастния си приятел.

Джеймисън дори не гъкна. Само изхърка задавено и падна върху трупа на Ан. От раната плисна кръв.

— Най-послед се съединихте завинаги, мили мои — прошепна задавено Джером и изтри острието на ножа си в полата на мъртвата си

сестра.

После се изправи и зачака да го обземат угризеня на съвестта, но тези чувства му бяха чужди. Престъплението беше свършено. Скоро щеше да се радва на богатството си и нямаше да го дели с никого. Нямаше от кого да се страхува. Трябваше само да направи така, че Пиърс Дефорт да бъде заварен на местопрестъплението с двата трупа. Цяла Англия знаеше, че херцогът е луд от ревност и гняв и не би се спрял пред нещо, за да намери Джеймисън Брайънт.

Разбира се, констейбълът трябваше да пристигне навреме, за да го завари наведен над двата трупа и да го арестува.

Джером се огледа и смръщи чело. Как да направи сцената по-правдоподобна? А, да, момичето! Малката красавица, която вече беше използвал като марионетка в играта си... Той хвърли последен поглед към прегърнатите трупове и излезе с бързи стъпки от залата.

След като реши да тръгне след Пиърс, Роуз не загуби нито минута в колебания. Тъй като нямаше никакви пари, тя извади няколко скъпоценности от раклата. Облече проста памучна рокля и взе широката тъмнозелена наметка на мъжа си. Нахлупи качулката и се втурна надолу към залата, където чакаше Гарт.

— Какво е това, милейди? Къде отивате?

— Заминавам за Дувър. Пусни ме да мина, Гарт. Тръгвам след съпруга си. — Тъй като прислужникът не се помръдна от мястото си, тя продължи настойчиво: — Моля те! Искам да попреча на онези негодници да го убият. Той е бесен от гняв и това може да го отведе в Нюгейт. Или на бесилката!

— Ами ако с вас се случи нещо лошо, милейди? Той ще ме изгони на улицата. И това на моята възраст!

Решена на всичко, Роуз мина бързо покрай него и изскочи навън. Гарт погледна загрижено след нея, после извика слугинята Сали, която тъкмо отиваше в кухнята.

— Ела тук, добра жено! Назначавам те за управител на къщата. Лейди Роуз тръгна след господаря и се боя, че не ми остава нищо друго, освен да я последвам.

Пиърс пристигна в Дувър преди смрачаване. Пристанището беше пълно с рибари и моряци. Някои седяха на чаша грог, стари песни

изпълваха въздуха с пиянски дисонанси. В тъмните улички чакаха проститутките. От многобройните кръчми долитаха смехове и крясъци.

От тъмните сенки изникваха съмнителни личности. Крадците и убийците упражняваха мръсния си занаят. Денем тук се движеха предимно честни хора, но в мрака...

Местните хора не интересуваха Пиърс. Джефри Дараунт прикриваше гърба му, собствената му сабя и пистолетът бяха на сигурно място в колана му. Двамата препускаха в галоп по мръсните улички, докато стигнаха до последната кръчма. Пиърс махна с ръка на слугата си и двамата слязоха от конете.

Голямото помещение беше задимено. Камината не теглеше добре, а татуираните моряци непрекъснато пълнеха лулите си с тютюн от Новия свят. На подиума се беше изправила пълногърда уличница с катраненочерна коса и пееше една от известните песнички за капитан Джак и „голямата му тояга“. Ейл и ром се лееха без мяра, сервирани от изтощени, изнервени келнерки, които постоянно отблъскваха жадните ръце на пияните мъже.

Пиърс влезе, следван по петите от Джефри, и веднага усети промяна в атмосферата. Пияниците ги забелязаха още с влизането и макар че носеха безлични тъмни наметки с качулки, всички разбраха, че новодошлите не са като обичайните посетители. Двамата намериха място в края на една грубо скована маса и седнаха един срещу друг.

След минута се появи келнерка с кана ейл и се усмихна подканващо.

— Добър вечер, милорди, какво ви води при нас? Не че не сте добре дошли, но хора като вас почти не ни удостояват с честта да ни посетят. — Тя се приведе към Пиърс и продължи с понижен глас: — Може би търсите по-особени жени или забавления, които не можете да си позволите с благородните дами? — Крехкото момиче с луничаво лице и дълга черна коса беше твърде дребно, за да носи тежките кани. — Каквото и да ми платите, милорди, уверявам ви, че няма да съжалявате. Няма да ви искам много, защото сте здрави и имате хубави зъби.

Пиърс извади златна монета от кесията си и я сложи на масата. Очите на момичето засвяткаха жадно.

— Каквото и да пожелаете, милорд, бъдете сигурен, че ще го имате. Ще ви докарам млади момичета или дори момчета. Каквото искате! Аз съм Моли и съм изцяло на вашите услуги.

Той я погледна строго и поклати глава.

— Трябват ми сведения. Преди известно време в този град са се преселили един богат лорд и съпругата му. Вероятно живеят усамотено, но в пристанище като вашето новините се разпространяват бързо. Освен това лордът вероятно е купувал храна и е наел персонал. В къщата им живее един приятел, който със сигурност търси забавленията, които споменахте преди малко.

Момичето гледаше алчно златната монета.

— Какво по-точно искате да знаете, милорд? Ще ви кажа всичко, което искате да чуете.

Пръстите му стиснаха китката ѝ като в клещи.

— Искам да чуя истината! Намери ми човек, който познава лорда и жена му или им е продавал хранителни продукти. Може би някое от момичетата тук познава джентълмена, който обича да се хвали със завоеванията си.

Моли кимна с разбиране.

— Пийнете ейл, докато чакате, милорд. — Той ѝ посочи чашата пред себе си и тя я напълни догоре. — Повярвайте ми, ще намеря хората, които търсите. За да получа тази златна монета, съм готова да изтръгна сведения дори от уличните плъхове! — Пиърс се засмя и ѝ махна с ръка. Проследи я с поглед, докато се провираше между ревящите мъже, после се облегна на стената и отпи голяма глътка ейл. Кръчмата беше отвратителна, но бирата беше добра.

Джефри го погледна с очакване.

— Какво ще правим сега?

— Ще почакаме. — Пиърс вдигна чашата си. — Наздраве, стари приятелю.

После се огледа с безизразно лице и видя, че всички моряци го наблюдават, опитвайки се да преценят шансовете си. Дали щяха да посмеят да го нападнат, за да му отнемат парите, които носеше в кесията си? Те бяха много, но трябваше да имат предвид, че насреща им е богат, могъщ лорд, който пътува само с въоръжена охрана. А и трябваше да се опасяват от жестокото отмъщение на закона, който наказваше безмилостно убийството и ограбването на влиятелните

личности. Каквито и да бяха съображенията им, те стояха на разстояние и чакаха.

След известно време един раздърпан моряк се приближи отстрани и Пиърс се обърна рязко. Сабята му се вряза в брадичката на непознатия, преди той да е успял да вдигне пистолета си.

— Пусни оръжието, момче, или ще ти докажа колко добре умея да пронизвам враговете си.

Пистолетът падна на пода. Мъжът потърка небръснатата си брада. Беше около двадесет и петгодишен, но изглеждаше двойно по-стар. Животът му очевидно не беше лесен.

— Не ми причинявайте зло, милорд — помоли жално той. Огледа се предпазливо, после се приведе и зашепна: — Може би имам интересни сведения за вас. — След това се настани без церемонии до Пиърс и започна да разказва.

Роуз нямаше представа какво точно трябва да предприеме, затова се зарадва, че старият Гарт бе решил да я придружи. Отначало той яздеше след нея, но тя забеляза преследвача си и го подмами в засада. Гарт вдигна предупредително единия си пръст и заяви — разбира се, с необходимия респект, — че е толкова уплашен от внезапното ѝ появяване, та старото му сърце едва не е спряло да бие. Роуз му заповяда да се върне в къщи, но той отказа да се подчини и учтиво обясни, че всяка жена, която пътува нощем сама, е лесна плячка за долната паплач. Роуз въздъхна и се предаде, защото знаеше, че няма да съжалява за отстъпчивостта си.

Тя бе започнала да осъзнава, че е постъпила твърде необмислено, като се е втурнала сама след съпруга си. За разлика от Гарт тя не познаваше крайбрежието. Той я отведе в най-приличната гостилница, където отсядаха благородниците, преди да прекосят Ламанша. Нареди на слугите да приготвят най-добрата стая, докато господарката чака отвън. След това ѝ поръча храна и я покани да влезе.

Роуз се отзова с готовност. Въпреки тревогата си за Пиърс тя умираше от глад. Настани се удобно пред буйния огън в камината и настоя Гарт да заеме място срещу нея, макар че той бе решил да вечеря в кухнята със слугите.

— Как мислите, къде е Пиърс? — попита напрегнато тя.

Старият слуга я погледна нерешително.

— Вероятно е някъде на пристанището, милейди. Там се навъртат съмнителни личности. Може би е решил да подкупи някои от тях, за да узнае къде са бегълците.

— Добре, тогава ще се нахраним и...

— О, не, милейди. Няма да ви дам в ръцете на онези главорези!

— Трябва да отида там, Гарт. Нали искам да намеря Пиърс.

— Той ще дойде тук по-късно, сигурен съм. Тази нощ няма да предприеме нищо. Имайте търпение, милейди.

Роуз въздъхна тежко и сведе глава. Гарт остави агнешкото бутче, което гризеше, и застана пред огъня, за да стопли ръцете си. След минута тя усети присъствие на чужд човек и забеляза на вратата странна фигура — едър мъж със сиво монашеско расо и плетен шнур на кръста. Главата му беше закрыта с качулка.

Той вдигна пръст към устните си и ѝ обърна гръб. След малко влезе гостилничарят. След като хвърли бърз поглед към стария слуга, който стоеше с гръб към него, той подаде на Роуз навит пергамент, който тя побърза да разгърне.

Аз съм приятел, който има да ви каже нещо. Трябва непременно да говоря с вас. Моля ви, ако искате да видите лейди Ан жива, имайте милост към мен! Идете в стаята си, там ще ви потърся.

Роуз скри писмото в чантичката, която висеше на колана ѝ, и погледна към Гарт, който търкаше ръцете си. Той разтри приведения си врат и промърмори уморено:

— Вече съм много стар за такива приключения.

Роуз скочи и сложи ръка на рамото му.

— Прав сте, Гарт. Не биваше да ви уморявам толкова. Идете да си легнете. Аз ще се оттегля в стаята си и ще чакам, както ми препоръчахте.

Мъжът я погледна недоверчиво. Макар че ѝ служеше едва отскоро, той познаваше невероятно силната ѝ воля. Знаеше, че щом си е наумила нещо, никой не може да я отклони от намерението ѝ.

— Най-добре е да легна пред вратата ви, милейди.

— Нима гостилничарят няма свободно легло? — попита невинно тя.

— Разбира се, че има, но аз трябва да ви пазя, милейди. — Решен да остане близо до нея, Гарт изпъна рамене, но Роуз му се усмихна очарователно.

— Нали казахте, че тази гостилница е почтено място? Това означава, че на вратата ми има резе. Освен това аз нося нож в джоба си и няма да се поколебая да го употребя, ако се наложи. Идете си в леглото, Гарт, не искам да спите на студения под. Сигурна съм, че нищо лошо няма да ми се случи.

Мъжът я погледна нещастно и поклати глава.

— Това не ми харесва, милейди. Ако лорд Пиърс узнае, че съм ви позволил да напуснете замъка...

— Нима можехте да ме задържите?

— Трябваше да ви затворя в кулата!

— Нямахте да успеете — отговори развеселено тя. — Затова сега е най-добре да си легнете и да се наспите хубаво. Обещавам ви да се оттегля веднага в стаята си.

— Заклевате ли се?

— Разбира се.

Когато Гарт излезе, Роуз усети угризения на съвестта. Ала след решението си да последва Пиърс тя беше убедена, че и е невъзможно да се държи разумно и да спазва правилата на приличие. Беше длъжна да тръгне по следата, която може би водеше към Ан.

След като изкачи тясната стълба, намери без усилие стаята, която ѝ бяха отредили. Както очакваше, на вратата имаше тежко резе и тя побърза да го спусне. Леглото не изглеждаше особено удобно, но беше достатъчно за претенциите ѝ. Дано само нямаше бълхи. Когато на вратата се почука, тя трепна уплашено.

— Кой е?

— Трябва веднага да говоря с вас, лейди Дефорт! Отворете вратата!

Роуз се огледа колебливо. Ножът беше в джоба ѝ, но за повече сигурност отиде до камината и грабна машата.

— Кой сте вие?

— Приятел. Може би се съмнявате, но това е чистата истина. Отворете вратата, умолявам ви! Животът на лейди Ан е в опасност.

Все още изпълнена с подозрение, тя вдигна резето. След това отскочи назад и стисна машата във вдигнатите си ръце. Облеченият в сиво монах влезе с тихи стъпки и понечи да затвори вратата.

— Не! — извика сърдито Роуз.

— Е, добре. Но не викайте, когато видите лицето ми. Ако верният стар слуга на Пиърс ме види, всичко е загубено.

— Значи познавате Гарт... — започна изненадано тя, но изведнъж дъхът ѝ секна. Мъжът свали качулката от главата си. Джером.

— Негодник! — изсъска ядно тя и размаха машата. — Как смееете да се доближавате до мен? Защо ми показвате лицето си? Защо се преструвате на загрижен за сестра си? Пиърс ще ви убие!

— Да, милейди, аз постъпих зле с вас. Омразата ви е разбираема. Моля ви само да ме изслушате!

Роуз беше готова да го удари с машата по главата, но се сдържа.

— Как ме намерихте?

— Искях да говоря с вас в замъка Дефорт, но разбрах, че Пиърс е на път към Дувър и жена му е решила да го последва. Познавам тази гостилница и бях уверен, че ще отседнете тук.

— Какво искате от мен?

Мъжът скри треперещите си ръце в джобовете и въздъхна.

— Моля ви да намерите Пиърс и да говорите с него. Той трябва да спаси сестра ми. Господи, Роуз, тогава не знаех какво върша! Джеймисън ме тормозеше ден и нощ с любовната си мъка. Той обожаваше Ан, тя му се струваше недостъпна и това събуди съчувствието ми. Разбира се, помогнах му и от егоистични подбуди — той ми предложи пари, за да я отвлечем. Сега обаче имам чувството, че съм получил целувката на Юда. Знаете ли колко ми беше зле, докато наблюдавах ужасните събития! Той е чудовище, Роуз, и се държи жестоко с Ан. Двамата непрекъснато се карат и ме е страх, че един ден ще я убие.

Машата се спусна бавно към пода. Лицето на Джером беше мъртвешки бледо, в светлосивите му очи блестяха сълзи. Коленете ѝ омекнаха. Бедната Ан...

— Но какво мога да направя аз? — прошепна нещастно Роуз.

— Трябва да намерите Пиърс. Аз не смея да се доближа до него, защото сигурно ще ме пониже с мечата си, без да ме изслуша.

— И има всички основания да го стори.

— Вие ще го намерите и ще му кажете какво сте узнали от мен.

— А после?

— Той трябва да спаси Ан от лапите на онзи звяр. Само той може да се справи с Джеймисън. Моля ви, милейди, не ми отказвайте! Аз разруших живота ви и вероятно е твърде късно, за да поправа грешката си. Само Пиърс може да освободи Ан от онзи ад. Не бива да губим време. Джеймисън може да я убие всеки момент. Тя му заяви, че сравнението между бившия ѝ любовник и съпруга ѝ е винаги във вреда на последния, и той беснее от ревност. Щом Пиърс я освободи, аз ще я отведа във Франция. Там имаме роднини. Можем да поискаме развод. Нали ще ми помогнете, Роуз? Ако откажете, Джеймисън ще убие сестра ми.

— А Пиърс ще свърши на бесилката, ако при опита си да спаси Ан убие Джеймисън!

— В никакъв случай. Аз ще бъда там.

— Как мога да ви имам доверие?

— А как можете хладнокръвно да рискувате живота на Ан? Трябва да ми се доверите.

Краката отказваха да я носят. Тя се олюля назад и падна на леглото. Треперещите ѝ пръсти се впиха в дървената рамка.

— Къде е сестра ви?

— Знам къде живеят двамата. — В очите на Джером блестяха сълзи. Очевидно той имаше и някои добри страни. Поне обичаше сестра си.

Ами ако Пиърс загубеше живота си? Тя нямаше да го понесе.

— Опишете ми местоположението на къщата.

Джером се усмихна облекчено, коленичи пред нея и целуна ръката ѝ.

— О, благодаря ви, Роуз! Бог да ви благослови!

Тя издърпа ръката си.

— Ще говоря с мъжа си, но само заради Ан. Вие не заслужавате прошка.

Мъжът сведе глава с добре изиграно примирение и тя не видя подигравателното му хилене.

Пиърс седеше в задимената таверна и слушаше внимателно мъжа, който беше донесъл исканите сведения.

— Една уличница ми разказа за някакъв джентълмен, който преди няколко дни заплатил услугите ѝ с необичайна щедрост. Цяла вечер се хвалил и обяснявал, че най-после го е споходил късметът. Тя го поканила да прекара нощта при нея, но той ѝ казал, че го чакат в една от господарските къщи на края на града. Собственикът ѝ отсъствал и приятелите му живеели там. Лорд с младата си съпруга.

— Каква е тази къща? — попита с привидна незаинтересованост Пиърс.

— Не знам точно как се казва, но сигурно е съвсем наблизо.

Макар че мъжът продължи да говори, Пиърс не чу нищо повече. Погледът му бе привлечен от един новодошъл с широка наметка и дълбоко нахлупена качулка.

Неговата наметка. Никога нямаше да сбърка това зелено.

— Какво става, за Бога? — прошепна невярващо той и изведнъж разбра. Роуз го беше последвала. Надигна се стремително, но бързо се отпусна обратно на пейката.

До този момент съмнителните гости на кръчмата не му бяха създавали грижи. Но ако някой от тези грозни типове зърнеше жена му... Велики Боже, защо това лудо момиче беше тръгнало след него? Той се обърна към Джефри, който още не беше забелязал опасността.

— Дай една златна монета на момчето. Мисля, че намерих още един подходящ човек.

Той стана бързо и заобиколи голямата маса.

Роуз, увита цялата в грамадната наметка, стоеше близо до вратата и зяпаше смаяно певицата, която беше подхванала нова песен за известни части от мъжкото тяло. Когато Пиърс сложи ръка на кръста ѝ, тя отвори уста да изпищи, но той пошепна в ухото ѝ:

— Тихо! Да не искаш да се вдигне врява? Трябва ли да заколя половин дузина мъже, за да опазя честта ти?

— Трябва да говоря с теб — отговори бързо тя и се обърна, за да посрещне гнева му.

Пиърс я погледна и установи, че качулката не скрива достатъчно добре красивото ѝ лице. Ако събудеше интереса на гостите, битката беше неизбежна.

— Не тук, милейди.

— Става въпрос за Ан.

— Първо трябва да те отведе оттук.

Един пиян моряк се блъсна в Роуз и качулката падна от главата ѝ. Косата се разпиля по гърба ѝ в целия си огнен разкош и всички присъстващи видяха безупречното, алабастрово бяло лице.

— Това да не е някоя от новите улици? — попита дрезгав мъжки глас.

— По дяволите! — изруга Пиърс и светкавично я бутна зад гърба си. — Джефри! — Приятелят му вече беше скочил и тичаше към него. За да предупреди мъжете, които бяха наставали и пристъпваха заплашително към него, Пиърс извади дългия си меч.

— Триста дяволи! — изрева един от пияниците. — Това момиче струва цяло състояние!

Мъжът, застанал до него, оголи изпочупените си зъби, втурна се напред и размаха камата си. Очите му святкаха убийствено. Пиърс нямаше друг изход, освен да го пронже с меча си. Другите мъже отстъпиха назад, а от гърлото на Роуз се изтръгна задавен стон. Пада ѝ се, каза си ядно той. Защо трябваше да дойде тук и да предизвика тази касапница?

— Пуснете ни да минем! — заповяда твърдо той. — Иначе подът ще се покрие с мъртвци!

— Той не може да се справи сам с толкова много хора! — изхъри дрезгаво един сивокос моряк. — Нападнете го, момчета! Да го довършим!

За щастие между гостите на кръчмата имаше и разумни хора. Двама-трима извадиха ножовете си, но Пиърс и Джефри се справиха с тях без усилие. Заградили от двете страни Роуз, те напредваха бавно към вратата.

С ъгъла на окото си Пиърс забеляза мъжа, който се готвеше да го нападне отстрани, но преди да е успял да вдигне меча си, Роуз грабна най-близкия стол и го стовари върху главата на натрапника.

Жена ми в никакъв случай не е крехко и нежно цвете, каза си развеселено той. Красива е като роза, но притежава и острите ѝ бодли.

В тила му поя свеж въздух. Бяха стигнали до изхода. Той избута Роуз и Джефри навън, после бързо затвори вратата. Вдигна жена си на гърба на Беоулф, метна се зад нея и пришпори верния си жребец.

Конят знаеше какво се иска от него и препусна в бърз галоп по пустите градски улици. Джефри го следваше по петите.

В една тиха уличка, далече от кръчмата и много по-близо до почтената гостилница, в която беше отседнала Роуз, Пиърс спря коня си. Скочи от седлото, свали жена си на земята и я разтърси с все сила.

— Защо дойде тук, по дяволите?

— Трябваше да те намеря! — прошепна нещастно тя.

— Искаш да ме спреш, нали? Няма да успееш. За малко не те изнасилиха!

Макар че лицето ѝ побледня като платно, тя вирна упорито изящната си брадичка.

— Не съм дошла да те разубеждавам, а за да ти кажа къде е Ан. Трябва да я спасиш от лапите на Джеймисън, колкото се може по-бързо.

Пиърс я погледна слисано.

— Наистина ли знаеш къде е Ан?

— Джером дойде при мен в гостилницата. Каза ми, че съжалява дълбоко за онова, което ми е сторил и че се бои за живота на Ан. Каза ми още, че тя е сравнявала Джеймисън с теб, и то в негова вреда. Той е полудял от ревност и може да я убие.

— Господи! — прошепна задавено Пиърс.

— Трябва да бъдеш много внимателен! — В очите ѝ блестяха сълзи.

— Къде е тя?

— В Хънтингтън Манър.

— Познавам този дом. Веднъж кралят намери убежище там. Ще те прибера на сигурно място и ще отида да взема Ан.

— Имам стая в гостилницата. Гарт е с мен.

Пиърс се усмихна облекчено. Можеше да разчита на верния си слуга.

— Да вървим. — Той я вдигна отново на седлото, качи се зад нея и конят потегли към гостилницата. Джефри застана на пост при конете, докато господарят му отведе жена си в стаята ѝ.

Макар че бързаше, Пиърс я прегърна устремно и когато погледна дълбоко в смарагдовозелените ѝ очи, потъна отново в магията ѝ. Не, това не беше магия. Той я обичаше. През онази нощ тя бе загубила невинността си заради него, но и беше взела сърцето му. Той беше

неин пленник — завинаги. Образът ѝ щеше да го придружава постоянно, каквото и да правеше.

— Трябва да вървя — промълви тихо той.

Тя кимна и отговори на нежната му целувка.

— Върни се при мен, Пиърс, моля те!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътят до Хънтингтън Манър беше около час. По изключение Пиърс не щадеше жребеца си и постоянно го пришпорваше да бърза. Джефри го следваше с усилие.

Когато стигнаха до външната стена, не откриха нито един пост. Пиърс видя светлина в къщичката на портиера, но никой не отговори на вика му, нито на тропането по тежката порта. Той погледна загрижено Джефри и лошото предчувствие, което го придружаваше по целия път, се засили. Откри пролуки между старите камъни на стената и се покатери без усилие на върха, като поръча на Джефри да пази жребеца.

Без да обръща внимание на издрасканите си, окървавени пръсти, той се прехвърли през стената и скочи в двора. Къщата беше загадъчно тиха. Пиърс вдигна резето на портата, повика Джефри да влезе с конете и забърза към тежката дъбова врата. Обзет от нарастваща паника, той вдигна ръка да почука, но това се оказа излишно.

Още след първото побутване вратата се отвори и Пиърс влезе в залата. Видя в дъното високата мраморна арка, която водеше към кухнята, а до нея и широкото стълбище. Извади сабята си и се придвижи предпазливо към стълбата, като махна на Джефри да чака на входа. Щом стигна до стълбата, спря като закован на мястото си и оръжието падна от ръката му. Силите му измениха, тялото му се скова, в сърцето му пролази леден ужас. Не смееше дори да диша. Стоеше неподвижен и се вираше като безпамятен в двамата мъртви на пода. Не! Той не произнесе думата, но тя кънтеше като гръм в сърцето и мозъка му.

Най-после гласът започна да му се подчинява, сковаността го напусна.

— Всемогъщи Боже! — прошепна с пресекващ глас той, вдигна сабята си и я пъкна в ножницата. Коленичи пред мъртвците, издърпа тялото на Джеймисън по-далече от Ан и го разтърси, сякаш очакваше, че обленият в кръв мъж ще се събуди за нов живот.

Ала Джеймисън падна на студения мрамор и светлосивите му очи се втренчиха безизразно в каменния свод. Нямаше съмнение, лорд Брайънт беше мъртъв. Също като Ан.

Неговата красива, сладка, мила Ан... Пиърс я прегърна и сложи главата ѝ в скута си, без да обръща внимание на кръвта, която изцапа наметката му. Той приглади назад русите къдрици, докосна студените бузи. Притисна я до гърдите си и в сърцето му пламна дива ненавист.

— Велики Боже! — прошепна невярващо той. — Какво са ти сторили, Ан? — Смъртта я настигна в разцвета на младостта и красотата ѝ. Трябваше да дойде по-рано, каза си с болка Пиърс, без да си позволявам нито минута почивка. Странно, но нежното ѝ лице изразяваше вътрешен мир. Вече никой не можеше да ѝ стори зло.

В залата отекнаха забързани стъпки. В гласа на Джефри имаше страх:

— Милорд, в двора влязоха конници! Не можах да различа флаговете им в тъмнината, но мисля, че е лорд констейбълът с войниците си. Трябва веднага да се махнем оттук!

— Не мога да я оставя!

— Но тя е мъртва, милорд! — Джефри коленичи до господаря си. — Небесният отец я е прибрал при себе си и вие вече не можете да сторите нищо за нея. Да вървим, милорд! Пиърс не се помръдна и верният слуга продължи настойчиво: — Ще си помислят, че сте убили и двамата. Не помните ли колко заплахи произнесохте срещу Джеймисън Брайънт? Сигурно някой е повикал лорд констейбъла при убитите. Господи, защо не ме чувате, милорд? Трябва да се махнем оттук, защото ще ви арестуват. Дори кралят няма да бъде в състояние да ви спаси. — Той спря за миг, за да намери подходящите думи. — Как ще отмъстите за смъртта на лейди Ан, ако увиснете на бесилката? Как ще намерите убиеца ѝ? Нали истината трябва да излезе на бял свят!

Този последен аргумент убеди Пиърс. Той се надигна бавно и положи Ан на пода. Наистина не можеше да направи нищо за нея. Трябваше да дойде тук по-рано и да обърне града с главата надолу, за да я намери, да я спаси от заплашващата смърт. А той остана с Роуз... Остра болка прониза сърцето му. Роуз, която се бореше с него и невероятно бързо си проправи път в живота и сърцето му, която му обеща, че ще си плати скъпо и прескъпо за онова, което ѝ е сторил...

Тя, именно тя го изпрати тук след срещата си с Джером! И колко умно постъпи! „Върни се при мен, моля те!“ — бяха прощалните й думи. Тъкмо когато беше готов да повярва в невинността й и да признае, че магията се е превърнала в любов, тя го изпрати на явна смърт. Изпрати го в Хънтингтън Манър, където трябваше да се срещне с констейбъла.

— Да вървим, милорд, моля ви! — настоя отново Джефри и Пиърс кимна с отсъстващ вид. Хвърли последен поглед към мъртвата си любима и се изправи.

Едва бяха напуснали къщата, когато шестима конници им препречиха пътя. Пиърс позна един от тях — констейбъл Тайър Харисън, един от най-добрите служители на Чарлз I. Стар, достоен войник с посивяла брада и обрुлено от вятъра лице, но с гордо изправен гръб.

Джефри е прав, каза си той. Не бива да ме арестуват. Нито един човек няма да се усъмни, че именно аз съм извършил двете ужасни убийства. Двама от конниците скочиха от седлата и се втурнаха в къщата, докато Пиърс отстъпи назад и извади меча си.

— Ако се стигне до битка, ще ти дам знак и ще се оттеглиш! — проговори настойчиво той, обърнат към Джефри.

— Никога, кълна се в честта си! Как можете да искате това от мен?

— Ти си човекът, на когото вярвам безусловно. Нали трябва да ме подкрепиш и по-късно? Ще се бием, докато позволява разумът, а когато усетим, че е по-добре да избягаме, ще тръгнем в противоположни посоки. Ще ме чакаш в замъка Дефорт.

Джефри понечи да протестира, но хората на Харисън вече излизаха от къщата.

— Господи, той е убил и жената, милорд! — извика един от войниците. — Красивата лейди Ан лежи на пода, окъпана в собствената си кръв!

— Как можяхте да направите това, Дефорт! — проговори невярващо Харисън.

— Аз съм невинен, милорд — отговори решително Пиърс. — Трябва да ми повярвате. Примамиха ме в капан, за да ми припишат това грозно престъпление.

— Вие заплашвахте да убиете Джеймисън, всички го знаят.

- Да, но никога не бих убил Ан. Аз я обичах.
- Ревността ви е подтикнала към това кърваво дело.
- Бог ми е свидетел, аз нямам нищо общо с това, Харисън!
- Тогава излезте пред краля и докажете невинността си.
- И как ще го направя, ако ме хвърлите в Нюгейт или Тауър? —

Пиърс полагаше огромни усилия да говори спокойно. — Сега ще мина покрай вас и ще си отида в къщи. Няма да нараня никого, но и няма да умра в този двор, защото трябва да остана жив, за да докажа невинността си. Всеки, който се изпречи на пътя ми, ще бъде отстранен безмилостно. Предупреждавам ви, че ценя високо свободата си и няма да се поколебая да пролея кръв, колкото и да съжалявам за това. Милорд, моля ви, не изпращайте хората си срещу мен!

Тайър Харисън го погледна потиснато и поклати глава.

— Не мога да ви пусна да си отидете. Не бъдете глупав, Пиърс! Мой дълг е да ви задържа и вие го знаете. — Той захвърли настрана церемониите и се обърна заклинателно към него: — Добри ми приятелю, ние сме шестима!

— Правото е на моя страна и ще ми вдъхне сила. — Пиърс извади меч си от ножницата. — Щом искате да се биете с мен, чакам ви!

Първият войник се втурна срещу него с изваден меч, но Пиърс го отблъсна умело и го изпрати в другия ъгъл на двора. Следващите двама войници се хвърлиха едновременно върху херцога — смели, но неопитни момци, които бяха обезоръжени без усилия. Докато се биеше, Пиърс проследи с ъгълчето на окоото си, как двама се опитаха да го нападнат в гръб, но бяха отстранени от Джефри.

Без да губи време, той хукна към коня си, метна се на седлото и се обърна към Харисън, който също беше на кон:

— Сърцето не ми позволява да ви убия, стари приятелю! Знаете, че няма да ме спрете.

Беоулф блъсна коня на констейбъла, който загуби равновесие и се свлече на земята. Все пак старият воин успя да стъпи здраво на краката си и отскочи встрани, за да не бъде стъпкан от подплашеното животно.

Без да обръща повече внимание на Харисън, Пиърс мушна сабята си в ножницата, извади пистолета си и стреля във въздуха.

Конете на войниците се подплашиха от гърма и се разбягаха в мрака. Така щеше да спечели малко време.

Беоулф също потропваше нервно с копита и явно нямаше търпение да се отдалечи от това опасно място. Пиърс го укроти с няколко тихи думи и се обърна отново към стария си приятел:

— Аз не съм убил нито Ан, нито Джеймисън, кълна ви се! — после пришпори коня си и даде знак на Джефри.

Двамата изскочиха през отворената порта и мракът ги погълна. После се разделиха и никой не знаеше в каква посока е тръгнал другият.

— Велики Боже, милорд! — извика един от младите войници и с мъка се изправи на крака. — Този човек е същински дявол! Как само умее да върти меча! Всички казват, че бил велик воин, смел боец за делото на краля. Колко е тъжно, че е станал убиец!

— Хм... — Харисън отърси праха от дрехите си, бутна настрана младия войник и влезе в къщата. Щом съзря двата трупа, сърцето му спря да бие. Коленичи предпазливо до лейди Ан и помилва студеното ѝ чело. Тази прекрасна млада жена беше умряла от жестока смърт... Той хвърли бързо поглед към Джеймисън, почеса се по тила и побърза да се върне в двора.

— Ще преследваме ли херцога? — попитаха войниците. — В каква посока ще тръгнем?

— Проклети глупаци! — изрева сърдито Харисън. — Толкова ли ви се иска да опитате меча му? Засега сте живи и здрави, защото той поиска така.

— Но, милорд! — опита се да възрази младият Андерсън. — Той е двоен убиец!

— Готов съм да се закълна в живота си, че лорд Дефорт не е извършил тези убийства!

— Да, но той е заплашвал лорд Брайънт, а и нали получихме нареждане да го заловим?

— Дръжте си устата, млади човече. Познавам добре Пиърс Дефорт. Двамата се сражавахме рамо до рамо в гражданската война. Знам що за човек е и съм уверен, че не е убил Брайънт.

— Откъде можете да знаете?

— Защото през всичките тези години не е убил нито един мъж в гръб, все едно приятел или враг. Дори да е бил бесен от ревност, не би

сторил зло на лейди Ан. Ще го намерим и ще се опитам да му обясня, че трябва да се яви пред краля. Всичко с времето си. А сега идете в къщата и покрийте двата трупа. Макар че завивките вече няма да ги стоплят...

Роуз се разхождаше неспокойно в малката си стая и непрекъснато си представяше какво ставаше сега в Хънтингтън Манър. Пред очите ѝ беше все Пиърс, който прегръщаше страстно лейди Ан и ѝ се кълнеше, че ще я спаси.

А после Джеймисън се нахвърляше върху него и двамата извеждаха мечовете си. Никой не беше в състояние да победи Пиърс, но ако се намесеха и стражите...

Най-после Роуз си забрани да мисли за мъжа си, защото щеше да полудее. Наля си чаша вино, надявайки се, че алкохолът ще успокои нервите ѝ. След известно време се съблече, извади бяла риза от пътната си чанта, облече я и си легна. Ала не можа да заспи. Скоро стана от леглото, изпи още една чаша вино и се заразхожда нервно по стаята.

Само след няколко крачки обаче се отпусна изтощено в креслото пред камината и се загледа с невиждащи очи в пламъците. Сложи глава на облегалката и очите ѝ се затвориха.

Очевидно беше задрямала, защото се стресна от някакъв шум и видя в рамката на вратата мъж, който я наблюдаваше.

— Пиърс! — извика смаяно тя.

— Роуз. — В гласа му звучеше прикрита заплаха. Защо не се приближаваше?

Тя скочи, втурна се към него и обви с ръце врата му.

— Върна се! Надявам се, че не си ранен! — Тя опипа бързо гърдите и гърба му, толкова загрижена за здравето му, че не забеляза сковаността му.

— Не ме ли очакваше?

— Мислех, че... Ан! Намери ли Ан?

— Намерих я.

— И въпреки това се върна? — пошепна плахо тя.

— Въпреки това се върнах — потвърди спокойно той. — Не си очаквала това, нали? Признай!

Тя го гледаше, без да разбира.

— Така е, не го очаквах, но най-силното ми желание беше да се върнеш отново при мен. Кълна ти се. — Какво ли означаваше този студен поглед? Тя отстъпи крачка назад.

— О, Роуз, Роуз... — Той застана пред нея, стисна я за раменете и главата ѝ се отпусна безсилно назад. На лицето му се появи усмивка, но в нея нямаше утеха. Тя беше също така подигравателна като милувката на пръстите, които се плъзгаха по лицето ѝ. Той целуна полуотворените ѝ устни, после изведнъж посегна към деколтето на ризата ѝ и я раздра по дължина.

Роуз изпищя задавено, политна назад и се опита да скрие гърдите си. Пиърс я последва решително, все още с усмивка на лицето. Каква страшна усмивка — студена като смъртта...

— Значи не вярваше, че ще се върна при красивата си, прелъстителна, омагьосваща съпруга? — попита дрезгаво той. — При тази сладка невинност. — Нямаше път за бягство. Той сграбчи китките ѝ и ги стисна в желязна хватка. Роуз се принуди да пусне разкъсаната си риза. — Нали не се срамуваш от мен, скъпа? Покажи ми цялата си красота. Искам да разбера как допуснах да замаеш сетивата ми.

— За какво говориш? — попита слисано тя. Страхът ѝ нарастваше. — Защо разкъса ризата ми?

— Нали ти казах. За да се насладя на красотата ти. Искам да запомня смарагдовия блясък на очите ти, огъня в косата, пълните червени устни. И, разбира се, всичко останало. — Той помилва гърдата ѝ с треперещи пръсти. — Искам да запомня завинаги как се допирам до кожата ти, как притискам устни към шията ти и потъвам в невинността на погледа ти.

Той я бутна към леглото и тя падна на завивката, без да смее да се противи. Беше твърде объркана, за да се брани, но скоро гордостта ѝ се събуди. Какво си позволяваше той? Какво говореше? Какво беше намерил в онази къща?

— Не ме докосвай, Пиърс! Какво става с теб, за Бога?

— Невинна до горчивия край! — Той мушна коляно между бедрата ѝ въпреки отчаяните ѝ опити да го отблъсне. Никога не се беше чувствала толкова безпомощна.

— Престани!

— Но ти искаше да се върна при теб, нали, скъпа ми съпруго? — Тежкото му тяло я притисна безмилостно върху дюшека.

— Пиърс, моля те...

— Нима не си копняла за мен? — Пръстите му се заровиха в косата ѝ. — Нима не ме искаше?

— Не по този начин! — изкрещя невъздържано тя и заблъска с юмруци гърдите му.

— Винаги съм бил нежен с теб.

— Не, Пиърс, недей!

Устните му намериха нейните, а когато тя се отдръпна настрана, той задържа главата ѝ с две ръце. Мушна езика си в устата ѝ, възбуждащ и изкусителен. Целувката продължи цяла вечност — докато сладкият нектар се разля неканен по тялото ѝ, докато дъхът ѝ се ускори и волята ѝ отслабна. Твърде често се беше наслаждавала на милувките му, за да може да му устои...

Притиснала ръце към гърдите му, тя понасяше странната, развихрена страст на целувката му и отчаяно се питаше какво ставаше в този момент в сърцето и мозъка му. Той развърза бързо панталона си, без да отделя устни от нейните. Тя усети пръстите му между бедрата си, а в следващия момент потръпна под силата на тялото му, когато двамата се сляха.

Викът заглъхна в гърлото ѝ. Напразни бяха опитите ѝ да се отдели от него, да избяга от този объркващ любовен акт. Но той я държеше в плен с тежестта си, с устата си, с целувката, която съдържаше някаква странна нежност, после нарастваща страст, сходна с дивия ритъм на бедрата му.

Не, закле се отчаяно Роуз, този огън няма да запали искри в тялото ми, след като той осъществи любовното сливане с такъв гняв и безогледност. Този път няма да се предам...

Устните му се притискаха жадно към нейните, милваха шията и гърдите ѝ, горещият му дъх разпали пламъците. Тя се бореше с всички сили срещу неканените чувства и накрая захълца отчаяно, защото не можеше да му устои.

Нямаше как да прогони сладката магия, а когато стигна върха на насладата, беше готова да умре. Пред очите ѝ танцуваха ослепителни искри. Тялото ѝ се разтърсваше като в треска, а Пиърс извика задавено и падна върху нея.

Още в следващия миг той скочи, сякаш се беше опарил, и оправи панталона си. Стана от леглото, отстъпи крачка назад и втренчи поглед

в голото ѝ тяло. Тя се сви на кълбо, отдръпна се колкото можеше по-назад и го погледна невярващо.

— О, да, скъпа, ще те помня до края на живота си — обеща дрезгаво той. — Ще помня и теб, и предателството ти. До последния си дъх.

Тези думи я отрезвиха. Тя скочи от леглото, уви се в остатъците от ризата си и застана пред него.

— За какво предателство говориш? За Бога, няма ли най-послед да ми кажеш какво е станало? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти ме обвиняваш несправедливо, кълна се в честта си! Защо се държа така? Защо просто не ми каза намерил ли си Ан?

— Да, намерих я — отговори глухо Пиърс и се обърна към вратата.

— И?

Той я погледна през рамо и тя потръпна от злобата в погледа му.

— Нима не знаеш? Намерих я мъртва!

— Мъртва... — повтори беззвучно Роуз. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Да, скъпа, да! Студена, паднала на пода, златната коса залята в кръв!

— Господи, Боже мой! Значи Джеймисън...

— Ти ме изпрати там, където ме чакаше капан. Аз също вярвах, че Джеймисън е виновен. Но бедният идиот лежи мъртъв до съпругата си, коварно пронизан в гърба. Вие сте измислили този план, ти и Джером! Ти ме изпрати в Хънтингтън Манър, за да бъда заловен на местопрестъплението! Ти ли уведоми констейбъла или той?

Роуз го гледаше и клатеше глава като автомат. Зъбите ѝ затракаха. Джеймисън и Ан бяха мъртви. А Пиърс вярваше, че тя е обмислила двойното убийство заедно с Джером, за да обвини в престъплението собствения си съпруг...

Изведнъж от улицата се чу конски тропот. Пиърс се взря в бледото лице на жена си и вдигна вежди.

— Ти си невероятна! Каза ми да се върна при теб, за да бъда заловен тук, ако случайно се измъкна от ръцете на констейбъла.

— Не! — изсъска тя, докато той вадеше меча си. — Ти си глупак!

По стълбата изтрополиха тежки стъпки, вратата се отвори с трясък. Роуз светкавично грабна завивката от леглото, за да покрие

голото си тяло.

На вратата застана млад мъж с изваден меч, следван от петима други.

— Той няма да ви стори зло, милейди, не се бойте! Благодарение на навременното ви съобщение дойдохме тук и ще го обезвредим.

— Съобщение? — Пиърс я погледна унищожително, после изрита с дива сила тежката дъбова врата и мъжете, които се трупаха на прага, нападаха по стълбите. Той стисна безмилостно ръката на Роуз и я изви на гърба. — Сега е моят ред, милейди. Кълна се в Бога, че ще си платиш за предателството!

— Не! — изпищя ужасено тя. — Аз не съм...

Пиърс я блъсна настрана, а мъжете скочиха на крака, за да го нападнат. Те крещяха един през друг, а тежкия метален звън допълваше невъобразимия шум. Без да се тревожи от превъзходството на противника, Пиърс се биеше със спокойна методичност. Той отстъпи към камината, грабна тежкия стол и го запрати към войниците. Те загубиха равновесие и той се възползва от този кратък миг, за да изтича до прозореца. Разтвори завесите и спря за момент, готов да скочи на улицата.

Един от нападателите се втурна към него, за да го пониже в гръб.

— Пиърс! — изкрещя предупредително Роуз. — Зад теб!

Той се обърна светкавично и в последния момент успя да пониже ръката на противника си и да го обезвреди. Погледна изненадано жена си, после се прехвърли през рамката на прозореца и тя чу глухия шум от падането му.

— След него, войници! — прозвуча властна заповед и преследвачите се втурнаха забързано по тясната стълба.

— Не! — извика гневно Роуз. — Не го преследвайте!

Забравила, че е гола под завивката, тя забърза след мъжете по стълбата и излезе навън. Макар че потръпна от хладния нощен въздух и от допира на студената настилка до босите си крака, тя се втурна след мъжете по уличките, които водеха към пристанището.

Пиърс спираше на всеки няколко метра, за да парира ударите на нападателите, нанасяше им рани в раменете и бедрата. Явно се стремеше да не убива никого, само да се отбранява.

Защо не могат да проумеят, че той е невинен? — питаше се отчаяно Роуз. Не виждат ли, че приближават морето? Нима искат да го удавят? Пиърс стоеше на самия бряг, краката му едва намираха опора, но ръцете му се движеха с непроменена сила. Блестящото острие се стрелкаше напред и назад, обляно от лунната светлина.

— Искам справедливост! — изгърмя мощният му глас, сякаш искаше да събуди целия град. В следващия миг той се обърна и се хвърли в черните вълни.

Роуз се втурна към брега и изпищя отчаяно. После безсилно се свлече в пясъка.

След няколко часа ѝ донесоха вестта, че Пиърс е мъртъв. Няколко мъже бяха скочили след него в морето, но не бяха успели да го намерят. Всички се задоволиха с обяснението, че вълните са го погълнали. Никой не искаше да види как могъщият херцог Дефорт ще увисне на бесилката.

Един възрастен мъж отиде при Роуз, загърна я с топлата си наметка, стисна треперещата ѝ ръка и я отведе в гостилницата. Настани я в креслото пред камината, наля в устата ѝ цяла чаша уиски и разтри ръцете и краката ѝ. Роуз се събуди от транса си и тялото ѝ се разтърси от неудържими хълцания.

Не, Пиърс не можеше да бъде мъртъв — не и сега, когато тя беше започнала да го обича. Да го обича истински, повече от живота си. Не, не, аз го мразя, внушаваше си тя, мразя го, защото се усъмни в мен и ме нарече предателка...

Защо не ѝ вярваше? Защо беше стигнал до убеждението, че жена му е участвала в заговора срещу него? Кой дърпаше конците на цялата тази нещастна история? Харисън ѝ разказа, че са му изпратили анонимно послание, в което пишело, че ако лорд Дефорт успее да избяга от Хънтингтън Манър, ще отиде в гостилницата при жена си. Това беше работа на Джером, на никого друго.

— Може би така е най-добре — прошепна съчувствено дружелюбният констейбъл и ѝ наля още уиски.

Не, това беше най-страшното, което можеше да ѝ се случи. Ан беше мъртва, Джеймисън беше мъртъв. А Пиърс...

Ала Джером беше жив и тя се закле, че ще докаже невинността си и ще го обвини в извършването на това тройно престъпление. Това

решение ѝ вдъхна смелост, воля за живот. Тази нощ обаче щеше да даде воля на мъката си.

Сълзи опариха очите ѝ и тя отпи голяма глътка уиски. Кехлибарената течност опари гърлото ѝ, но не беше в състояние да потуши болката в сърцето ѝ.

— Той беше невинен — проговори с мъка тя. — Той обичаше Ан.

Мъжът въздъхна и улови ръцете ѝ.

— Да, милейди, може би е виновен в необузdana страст и прекомерна самоувереност, но не е убил нито лейди Ан, нито лорд Брайънт.

— И аз ще го докажа — обеща тя, удържайки с мъка сълзите си.

— Първо трябва да поспите, милейди — опита се да я успокоят Харисън. Но Роуз остана с часове пред камината, загледана в пламъците. Едва на размъване даде воля на сълзите си и плака, докато заспа от изтощение. Вече не се съмняваше в смъртта на Пиърс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мъжът пропадаше неудържимо в бездънната пропаст. Водата беше ледена и го смрази. Вече не усещаше тялото си — не знаеше дори дали все още е жив.

Потъваше все по-дълбоко в черната бездна, където нито животът, нито смъртта имаха значение, където имаше само мрак, черен, непрогледен мрак...

Не знаеше колко време е минало, когато някой го изтръгна от черната пропаст. Нещо докосна гърдите му, болките и страхът се върнаха. Той се разтрепери с цялото си тяло, мокър до кости в студения нощен въздух. Умората натежа като олово в крайниците му, дробовете му горяха от погълнатата вода и той не можеше да диша. Соленият вкус на морската вода беше отвратителен.

Той усети как в ребрата му се опря тънко острие. Малък нож, един от онези, които използваша рибарите, за да изкормят рибата. Мъжът, който говореше, очевидно вярваше, че Пиърс все още е в безсъзнание.

— Попаднали сме на знатен господин, Джейк. Я му виж дрехите. Панталон от фин плат, риза от чиста коприна...

— Хайде да поискаме откуп за него, Били.

Сега Пиърс отвори внимателно очи. Солта пареше непоносимо и замъгли погледа му. Усещаше силно люлеене. Очевидно се намираще в лодка. Рибарска лодка, която беше излязла в морето посред нощ. С двама съмнителни типове на борда. Сигурно бяха тръгнали да търсят останки от кораби, за да ги ограбят.

— Сигурно е много богат — промърмори мъжът на име Били. Изглежда около петдесетгодишен, прецени Пиърс. След като болката в очите му отслабна, той успя да види лицето на спасителя си. Отдавна небръсната брада, вече посивяла, покриваше лицето на Били. Беше невероятно мършав и приличаше на гладна акула.

— Сигурен съм, че ще вземем голям откуп. — Джейк беше по-млад и изглеждаше още по-изпаднал. Тъмнокос, с бледо лице, гладко избръснат, с грозен белег на лявата буза.

— А може би... — започна нерешително Били.

— Може да е някой предател. Тогава кралят и властите ще платят богато възнаграждение за залавянето му. Как мислиш?

— Първо ще му откраднем парите и ще му свалим ризата, а после ще го хвърлим през борда, преди да е дошъл на себе си. Не можем да го чакаме да се събуди. Изглежда ми много силен и не знам дали ще се справим, ако ни нападне.

— Значи ще го оставим да се удави?

— Точно така. Свали му панталона.

Пиърс събра всичките си сили и безмълвно се обърна към небето за помощ. Щом усети грубите ръце на мъжа, скочи светкавично и заби юмрука си в брадичката на Били.

— Господи Исусе и Дево Марио! — изкрещя мъжът и политна назад.

— Я стига! — отзова се ядно Джейк. — Високоблагородният господин е почти мъртъв! — Той грабна греблото и се хвърли към Пиърс. — Ей сега ще му разбия черепа!

Трябва да действам по-бързо от него, помисли си Дефорт. Тази нощ беше водил достатъчно битки, няколко пъти погледна смъртта в очите и едва не се удави. Оказа се обаче, че все още не е стигнал края на страданията си. Преди греблото да го удари, той се претърколи настрана и удари ръката си в ръба на лодката. Е, поне все още можеше да усеща болка.

— Трябва да го довършим! — изрева Били.

Джейк вдигна греблото, но в същия миг малката лодка се удари в нещо твърдо. Джейк се олюля, греблото излетя от ръката му. Младият мъж размаха ръце и падна в черната като мастило вода. Пиърс направи опит да се изправи. Лодката се беше сблъскала с друга лодка, която очевидно принадлежеше към някакъв кораб. Огромният му корпус се издигаше като мрачна сянка над морето. Чуваше се и заплашителното плющение на платната му.

— Ола! — извика развеселен мъжки глас.

Корабът е испански, разбра Пиърс. Какво търсеше испанецът в английски води?

— Отговорете, англичанино! — заповяда гласът със силен акцент и пред очите на Пиърс изникна продълговато лице с тънки мустачки.

Той се опита да отговори, но главата му забуча болезнено и скоро се върна обратно в нежната прегръдка па черната бездна.

Когато се събуди, седеше на корав стол. В стаята горяха множество свещи. Отвори бавно очи, но въпреки това усети пронизваща болка от светлината.

Намираше се в капитанската каюта, обзаведена с масивни мебели. Насреца му седеше безупречно облечен испанец с бледо лице, кафяви очи и остра брадичка. Дългата му коса беше пригладена назад.

— Най-последно се върнахте в съзнание, англичанино. Кой сте вие?

Пиърс прокара език по пресъхналите си, напукани устни.

— А вие кой сте? И какво търси испански кораб в английски води?

— Нали водим война — отговори бързо испанецът. — И така — кой сте вие?

— Това няма значение.

Испанецът скочи и разтърси глава. Най-последно Пиърс забеляза мъжете, които стояха зад него и очевидно чакаха заповедите му. Капитанът се облегна на писалището си и разгледа внимателно пленника си.

— Облечен сте изискано, но след като не желаете да ми кажете името си, ще ви смятам за главорез, за пират като другите двама...

— ... което би било заблуда.

— Дали ще получа откуп, ако ви предам на англичаните?

— Не.

— Тогава сте пират.

— Какво направихте със стария Били? — попита учтиво Пиърс.

Испанецът се усмихна ледено.

— Вече спи с приятеля си на морското дъно. Въпросът е какво да правя с вас.

— Аз не съм пират.

— Тогава сте мъж с минало, който се пита защо съм дошъл в английски води. Хм...

— Убийте го! — предложи един от хората му. — Сигурен съм, че и той е като другите двама.

— Не, той е различен. — Капитанът вдигна красивото ножче за отваряне на писма и внимателно прокара острието по бузата на Пиърс.

— Той е едър и силен — продължи с усмивка. — Следователно може да печели хляба си на нашия кораб. Завържете ръцете и краката му. Сигурен съм, че когато го освободим, ще заработи с желание. Някой ден непременно ще заговори и ще ни каже кой е. Ако ли не... — Той вдигна рамене. — Нищо не ни струва да го хвърлим на акулите.

Капитанът беше твърде близо до него и жизнеността на Пиърс се събуди. Той вдигна юмрук и го заби с все сила в острата брадичка. Испанецът изруга ядно и от устата и носа му бликна кръв.

— Вържете го! — заповяда сърдито той. — Качете го на голямата мачта и му ударете четиридесет камшика. И нашият бог Исус Христос е бил бичуван с четиридесет удара. Ще научим това протестантско куче коя е правата вяра!

Испанците се хвърлиха върху Пиърс като стадо побеснели глигани. Той се опита да се отбранява, но силите скоро го напуснаха. Беше сигурен, че е счупил една или две ръце по време на битката, но в крайна сметка го надвиха. Положи огромни усилия да се отърси от ръцете, които го влачеха към палубата, но не успя да им попречи да го вържат на мачтата. Свалиха ризата от гърба му и камшикът изплющя победоносно. О, Господи, смъртта щеше да бъде избавление!

Но лорд Пиърс Дефорт не умря. Коженият камшик отброи четиридесет удара и при всяко изплющяване Пиърс виждаше нейното лице, чуваше името й. Роуз... Скоро престана да усеща адската болка. На тридесет и втория удар загуби съзнание и отново се потопи в сладката забрава.

Дни наред той беше на прага на смъртта, идваше на себе си само за минути, усещаше слънчевата светлина, вираше се в мрака. Един от испанците прояви съчувствие към него, заливаше го със студена вода, когато температурата му се покачваше твърде много, и го хранеше с овесена каша. Пред очите му танцуваха ангели в бели одежди. Един от тях беше гол, дойде при него и пошепна името му. Роуз — обвита само с огнената си коса, смарагдовите очи пълни със сълзи...

— Върни се при мен! — пошепна нещастно тя.

Той се върна при нея — а на улицата го чакаха пазителите на закона. О, Роуз...

Ангелското видение изчезна, той потъна в ада и чу смеховете и крясъците на дяволите. След време и те заглъхнаха.

Постепенно миговете на проясняване се удължиха. Усети, че китките и глезените му са стегнати в железни пръстени. Една сутрин се събуди и пред очите му беше ясно. Той беше жив, треската беше преминала.

Много скоро Пиърс разбра, че е попаднал в ада. Отново си припомни Роуз и молбата ѝ да се върне при нея. Роуз която беше изпратила опази злокобна вест на констейбъла...

— Живият плет се развива прекрасно, нали, Роуз? — попита с усмивка кралят.

Беше ѝ трудно да намери учтив отговор. Беше чакала твърде дълго за тази аудиенция при Чарлз, който уж беше неин приятел.

Вече беше започнала да се примирява със случилото се. Прекара безброй безсънни нощи, пълни с бездънно отчаяние. Пиърс беше повярвал, че тя се е съюзила с Джером и го е изпратила в Хънтингтън Манър, за да намери трупове на Ан и Джеймисън. Подозираше я също, че е предупредила констейбъла за идването му в гостилницата и го е помолила да изпрати хората си, за да го арестуват, в случай че не са успели да сторят това в къщата.

Пиърс беше загинал с убеждението, че жена му е предателка. Само ако можеше да го види отново, да изкрещи в лицето му, че го обича и че е бил ужасно несправедлив с нея!

Тя изпитваше луд гняв към мъжа си, мразеше го с цялата сила на сърцето си. След време обаче гневът угасна, остана само болката. Макар че се възмущаваше от слепотата му, тя се бе научила да го обича. Затова и тъгата ѝ не намаляваше.

Беше твърдо решена да спаси честта му, да защити доброто му име. Той не беше извършил убийство и тя щеше да го докаже, все едно колко време и усилия щеше да ѝ струва това.

Кралят се колеба дълго, преди да ѝ даде исканата аудиенция. Очевидно нямаше особено желание да говори за Пиърс Дефорт.

Той знаеше, че очарователната дама не се интересуваше от добре поддържаната му градина, а и той самият не беше кой знае колко заинтересуван от състоянието на живия плет. Двамата се разхождаха бавно и от време на време спираха, за да разгледат новите цветя. Тъмните очи на Чарлз издаваха бдителност.

— Е, какво ще кажете?

— Живият плет е наистина прекрасен, Ваше величество — отговори тихо Роуз. — Освен това съм възхитена от баловете с маски, които организирате, ценя разбирането ви за изкуството и смятам, че Англия трябва да бъде щастлива със своя учен крал. Но що се отнася до проблема, който ме доведе при вас...

Кралят кимна, извърна лице и продължи пътя си по алеята.

— Посетихте ли заупокойната служба за лейди Ан?

Преди седмица Ан беше погребана в Уестминстърското абатство, в близост до кралица Елизабет. Това беше станало по изричното нареждане на Чарлз, който беше поръчал великолепен мраморен саркофаг, украсен с посмъртна маска, която беше запечатала завинаги нежната красота на Ан.

— Да, бях на службата. Както чух, Джеймисън е бил погребан в семейната гробница.

— Точно така. — Чарлз не беше отишъл на погребението на лорд Брайънт. Всички знаеха, че Джеймисън не се ползваше с благоволенieto му.

— Най-после и двамата са погребани, както подобава. Дано Бог бъде милостив към душите им! — Кралят се усмихна и улови ръката на Роуз. — Това слага край на нещастната история с...

— В никакъв случай! — прекъсна го остро Роуз. — Пиърс беше обвинен в двойно убийство...

— Пиърс е мъртъв — напомни ѝ мрачно кралят. В очите му имаше тъга. — Приех ви днес по една-единствена причина, милейди. Трябваше ми време, защото бях заповядал да го търсят. Няма да скрия от вас, че се надявах да е още жив. За съжаление трябва да ви уверя, че сме го загубили завинаги.

Очите ѝ горяха. Беше плакала толкова много през последните седмици, че не вярваше да има още сълзи. Оказа се обаче, че се е лъгала. Все пак трябваше да бъде благодарна на краля, който споделяше мъката ѝ.

— Той е мъртъв, но не е виновен! — проговори твърдо тя.

Чарлз спря и я погледна право в очите.

— Примирете се с фактите! Сигурен съм, че Пиърс не е убил Ан в пристъп на дива ревност. Това е било по-скоро дело на онзи нещастен глупак Джеймисън, а може би не го е направил нарочно. Склонен съм да мисля, че е било нещастна случайност. Пиърс е

намерил Ан мъртва, обляна в кръв, и е пронизал с меча си мъжа ѝ. Не помните ли колко често заплашваше да си отмъсти на Джеймисън?

— Ваше величество, това не е истина! Истинският убиец се нарича Джером. Не се съмнявам във вината му. Той дойде при мен и ме закле да изпратя Пиърс в Хънтингтън Манър, за да спаси Ан от жестокостта на съпруга ѝ. Джером е планирал тази интрига със същото коварство, с което ме омъжи за Пиърс. Кой спечели от всичките тези мъртъвци? Джером! Как можете да твърдите, че Пиърс е убил Джеймисън? Той не е от хората, които пронизват противниците си в гръб.

— О, Роуз... — въздъхна с болка кралят.

— Уверявам ви, че...

— Стига, мила! — Той притисна ръката ѝ и тя млъкна. — Помислете си как случаят ще бъде разследван в съда. Пиърс е заплашвал Джеймисън и е бил чул от десетки хора. Да, Джером наистина е дошъл при вас и е заявил, че Ан търпи жестоки мъчения в брака си. Но после Пиърс се е явил на мястото на престъплението и...

— Пиърс не е убиец!

— И аз самият не го вярвам. За съжаление обаче съпругът ви не е тук и не може да ни каже истината.

— Затова аз ще говоря вместо него. Ваше величество, досега мълчах, защото ме беше страх да не изложа на опасност един от подчинените си. Той беше с Пиърс в онази съдбоносна нощ и е видял, че Ан и Джеймисън са били вече мъртви.

— А, да — промърмори като на себе си Чарлз. — Говорите за момъка, който се е бил с констейбъла, а после е изчезнал.

Роуз смръщи чело и го погледна объркано. Едва сега осъзна, че е подценявала краля. Пиърс беше най-добрият му приятел и двамата се обичаха като братя. Чарлз беше разследвал внимателно случилото се през онази нощ и вероятно беше разбрал, че тя е скрила Джефри, за да го предпази от съд.

— Името му е Дараунт и...

— Познавам Джефри — прекъсна я кралят. — Докато обикалях Европа, той бе един от спътниците ми, също като Пиърс.

— Тогава знаете, че казва истината...

— Разбира се, Роуз. Ако Пиърс беше още жив, щях да го изправа пред съда. Думата му щеше да застане срещу показанията на Джером,

тъгуващия брат, а твърденията на Джефри Дараунт, на един чужденец, щяха да бъдат лесно оборени. Въпреки това щяхме да се опитаме да докажем невинността на Пиърс. Само ако можеше да възкръсне от мъртвите... Ако беше жив, можехме дори да се надяваме, че ще разкрием вината на Джером. За съжаление след Пиърс остана твърде ясна кървава следа. Доказателствата срещу него са много силни.

— Да, вие го виждате така! — прошепна отчаяно Роуз. Всемогъщият трябваше да изпрати светкавица и да пронизва Джером, който живееше на свобода и се радваше на богатството си... Ала добрият Бог не беше особено загрижен за справедливостта.

— Роуз, съжалявам дълбоко за случилото се, но ръцете ми са вързани. По-късно, когато вълнението около скандала утихне, ще се опитам да предприема нещо, за да възстановя доброто име на Пиърс. Той не е осъден и аз няма да позволя никому да конфискува земите и парите му. Приемам, че вие ще се върнете в колониите, но замъкът Дефорт ще си остане ваша собственост. Не можете ли да оставите нещата такива, каквито са?

— Не, Ваше величество! — Роуз пое дълбоко дъх. — Тъй като очаквам дете от Пиърс, той трябва да бъде признат за невинен. Ако продължат да го смятат за убиец, дъщеря му никога няма да си намери достоен съпруг! А ако имам син? Нито един аристократ няма да му подаде ръка. Моля ви, Ваше величество!

— Обещавам ви да направя всичко възможно, но ми трябва време. — Чарлз се приведе и я целуна по челото. — Върнете се в колониите, Роуз, в онази дива страна, която наричате своя родина и която е толкова скъпа на сърцето ви. Когато се роди детето ви, аз ще му стана кръстник и никой няма да посмее да каже лоша дума за наследника на Пиърс. Ще намеря начини и средства да докажа невинността на мъртвия си приятел, но ви моля да имате търпение. Аз се научих да бъда търпелив през всичките тези години, когато обикалях бездомен по европейските кралски дворове, а в Англия вилнееше Кромуел.

Роуз кимна мълчаливо. Трябваше да остави всичко в ръцете на краля. А толкова ѝ се искаше собственоръчно да забие нож в предателското черно сърце на Джером! Но това означаваше да застраши живота на нероденото си дете.

Джером не се посвени да дойде на погребението на Ан и да изиграе умело ролята на тъгуващ брат. Беше привел рамене, от очите му капеха сълзи. Роуз се опита да му поиска сметка, но той се развика и заяви пред опечалените, че тя е съучастница на убиеца. Младата жена се спаси само благодарение на Джефри, който незабавно я уви в наметката си и я отведе в каретата.

Джефри беше чудесен човек, добър приятел, голямата ѝ опора в първите страшни дни след трагедията. Гарт, който след смъртта на господаря си също беше много близо до смъртта, подкрепяше с всички сили своята господарка. Тримата бродеха из замъка като призраци и никой не знаеше как ще живее отгук нататък.

Роуз се събуди първа от летаргията, защото усети промени в тялото си. Сутрин ѝ се гадеше и скоро истината блесна пред очите ѝ. Животът ѝ придоби ново значение. Тя щеше да роди детето на Пиърс. Обзета от твърда решителност, тя се зарече да се отърси завинаги от наивността си и никога повече да не става безводен инструмент в ръцете на подлеци като Джером. Вероятно никога вече нямаше да бъде щастлива, но мисълта за детето ѝ вдъхваше сила. Малкото същество, което растеше под сърцето ѝ, се нуждаеше от силна майка.

Когато разказа на Гарт за бременността си, старият слуга се подмлади с десет години. Очите му засияха, приведеният гръб се изправи, устните му се разтегнаха в щастлива усмивка. За него нямаше по-голяма радост от вестта, че любимият му господар ще има наследник. Беше уверен, че Роуз ще роди син, който ще прилича изцяло на Пиърс. Тя се надяваше на дъщеря и смяташе да я възпита като истинска херцогиня, наследница на голямо богатство, която щеше да упражнява властта си с достойнство и нямаше да позволи никой да я измами...

Всичко това беше далечно бъдеще. Засега трябваше да бъде търпелива и да чака. Чарлз щеше да стане кръстник на детето ѝ и тя разбра, че за него също е важно да докаже невинността на приятеля си. Той щеше да помни обещанието си и да чака подходящия момент. Тя не можеше да иска нищо повече.

Кралят притисна ръката ѝ към устните си.

— О, Роуз, мое малко американско цвете с остри бодли! Не губете кураж! Бъдете уверена, че ще сторя всичко, което е по силите ми, за да възстановя доброто име на Пиърс. За съжаление не мога да

остана по-дълго в очарователната ви компания. Предстои ми дълъг, напрегнат ден. Брат ми Джеймс ме е натоварил с всевъзможни уморителни задължения. Трябваше да му обещаая, че ще държа реч пред членовете на Кралската академия на науките. Испанският посланик иска аудиенция, Едуард Хайд, моят пръв министър, който на всичкото отгоре е тъст на брат ми, помоли да му отдели част от скъпоценното си време. Обещах на съпругата си да обядвам с нея, а лорд Уолтън има горещото желание да ме бие на тенис. При последното състезание с платноходки бях победен от брат си, затова днес ще посетя кралската корабостроителница, за да проверя как върви строежът на нови кораби. О, мила Роуз, в красивите ви очи чета искрен гняв, дето си позволявам да мисля за корабите си! Ала след като самият аз въведох този спорт в Англия, трябва да му отдавам дължимото, нали? Не бива да забравяте, че животът продължава. Такава е човешката природа. Прощавате ли ми, мила?

Роуз преглътна мъчително. Кралят ѝ напомняше твърде много за Пиърс.

— Нали ще останете още малко в двора, скъпа?

Младата жена поклати глава.

— Само тази нощ. Не се чувствам много добре и предпочитам живота в замъка Дефорт. Скоро ще отплавам за Вирджиния. Тъй като Пиърс не е вече с мен, предпочитам да родя детето в дома на баща си.

— Разбирам ви — отговори съчувствено кралят. — Тази нощ обаче ще почивате удобно в херцогските покои. Джефри Дараунт също е тук, нали? — Роуз кимна с усмивка и кралят продължи: — Сигурно ви чака някъде наблизо?

— Разбрахме се да стои до градинската портичка и да се появи, ако имам нужда от него. Той е готов да се закълне, че Пиърс не е извършил убийството в Хънтингтън Манър.

— Добре тогава, изпратете го при мен, милейди.

Роуз го погледна учудено, после направи реверанс.

— Благодаря ви, Ваше величество. — Та забърза към изхода на градината, където Джефри чакаше зад кралските постове. — Странно, но той поиска да ви види...

— Най-после ще мога да се закълна... — започна зарадвано той.

— О, кралят не се съмнява ни най-малко в честността ви. Той е убеден, че Пиърс е невинен. Обеща да ми помогне, но ме помоли да

имам търпение. Давам му една година, не повече. Ако дотогава не предприеме нищо, аз ще взема нещата в свои ръце. — Тя млъкна рязко и сведе глава.

— Какво ще предприемете, милейди?

— Нямам представа — отговори честно тя. — Вероятно ще се опитам да примамя Джером в някакъв капан. — Тя потрепери и бързо сведе глава, за да скрие болката си. Все още не можеше да се примири с мисълта, че Пиърс е умрял с омраза в сърцето.

— Отивам при краля, милейди. Ако имате нужда от мен, ще бъда винаги близо до вас.

Тя му кимна и побърза да се върне в покоите, които беше обитавала при първото си идване в двора. Когато понечи да отвори вратата, чу тихо повикване и видя Гарт да бърза по коридора.

— Ето ви най-после, милейди! Пригответе всичко за довечера и даже бях започнал да се тревожа, че ви няма толкова дълго.

— Какво имаш предвид, Гарт?

— Вие ще се настаните в покоите на починалия си съпруг, милейди. Това е съвсем естествено.

— Прав си, Гарт — прошепна с мъка тя и го последва.

Огънят в камината беше запален и в стаята беше приятно топло. Роуз се огледа, благодари на стария прислужник за усърдието му и заяви, че възнамерява да си почине. Прибра се в спалнята си, отпусна се на голямото легло и се загледа с невиждащ поглед в тавана. Спомените се върнаха и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. Тази нощ щеше да се наплаче до самозабрава — а от утре нататък нямаше да пролее нито сълза. От утре щеше да мисли само за детето си. Тя щеше да възстанови доброто име на Пиърс Дефорт и да отмъсти за смъртта му, все едно как. Преди това обаче трябваше да се върне във Вирджиния, да потуши болката си, да събере нови сили.

Джефри Дараунт не беше виждал отблизо своя крал, откакто се бяха върнали в Англия след възстановяването му на трона. Ала Чарлз притежаваше добра памет. Той улови ръката на мъжа, който коленичи пред него, и бързо му помогна да се изправи.

— Станете, стари приятелю! Миналото е живо в паметта ми и ви уверявам, че никога няма да забравя върнатата ви служба. А сега ми кажете...

— Когато пристигнахме в Хънтингтън Манър, лорд и лейди Брайънт бяха вече мъртви, кълна ви се, Ваше величество!

— Значи вие не сте се отделяли нито за минута от лорд Дефорт?
Джефри се поколеба.

— Той ме помоли да чакам на вратата... но съм абсолютно сигурен, че не е убил никого! Времето беше твърде малко, а и намеренията му бяха други. Дано Всемогъщият...

— Мисля, че ви разбрах — отговори меко кралят. — Аз също вярвам в невинността на Пиърс. Той не би нападнал в гръб и самия дявол.

Джефри го погледна объркано.

— Значи вие също не се съмнявате, че убиецът е друг? Защо тогава...?

— Ще открием истината, но ни трябва време. Искам да чуя от вас всичко, което се случи през онази нощ.

— След като успяхме да се изплъзем от войниците на констейбъла, лорд Дефорт ми заповяда да тръгна в друга посока. Скоро разбрах, че е искал да отиде при лейди Роуз. Аз препуснах право към замъка Дефорт и няколко от мъжете, които трябваше да го арестуват, се опитаха да ме преследват. Желанието ми беше да му осигуря известна преднина. Оказа се обаче, че те са успели да го намерят. Някои хора твърдят, че господарката е повикала пазителите на закона в гостилницата, но това не е вярно.

— Аз също съм убеден в лоялността ѝ, добри ми приятелю. Продължавайте.

— Не бях там и едва по-късно узнах колко смело се е защитавал лордът срещу нападателите си, без да убие нито един от тях. За съжаление те са били твърде много. А после...

— Да? — попита настойчиво Чарлз.

— После се е удавил.

Кралят потърка замислено брадичката си.

— Трупът му не беше открит...

— Нима мислите, че е още жив? — В гласа на Джефри се примесваха неверие и нова надежда и Чарлз си пожела да беше запазил това предположение за себе си.

— Нито дума на лейди Дефорт, разбрахме ли се? Не искам младата дама да изживее ново дълбоко разочарование, ако повярва в

тази възможност. Но кой знае... — Чарлз вдигна рамене. — На този свят стават странни неща. Ако откриете, че лорд Дефорт е жив, и се срещнете с него, трябва да го предупредите да се пази. Засега го считат за беглец, който се е изплъзнал от ръката на закона. Предупредете го също да се пази от коварството на Джером. Кажете му да бъде изключително предпазлив и ако реши да се върне в Англия, да не се показва на публично място. Кажете му и...

— Да, Ваше величество?

Чарлз гледаше замислено пред себе си. Пръстите му милваха кората на плащестата върба.

— Уверете го, че неговият крал го обича и не го е забравил, нито ще го изостави.

— Ще го направя, Ваше величество — обеща развълнувано Джефри, коленичи и целуна ръката на господаря си.

— Станете, приятелю — заповяда с усмивка кралят. — И ми обещавайте, че няма да кажете нито дума на лейди Роуз.

— Нито дума! — Джефри скочи на крака. — Обещавам също, че ще ви служа вярно до края на живота си, сир!

— Ако искате да ми служите, пазете добре лейди Роуз. Сигурен съм, че тя ще ви създава достатъчно работа.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пиърс научи скоро името на капитана. Родриго Суарес де ла Луз. Преди години един английски пират нападнал кораба, на който се намирал бащата на капитана.

Синът не го видял никога вече и сега си отмъщаваше, като кръстосваше пред английските брегове, залавяше богати англичани и ги принуждаваше да работят като роби на кораба му.

За прикритие, той играеше ролята на честен търговец. Търговията му процъфтяваше. Той пренасяше платове и метални изделия от най-добрите европейски занаятчии в Новия свят и носеше от колониите екзотични плодове, ориз, тютюн и памук. Когато срещаше по пътя си чужди кораби, особено английски, той ги заплашваше с оръдията си, завладяваше ги, обираше плячката и ги изгаряше. От пътниците и екипажа изискваше голям откуп — ако изобщо се съгласяваше да ги остави живи.

Пиърс не виждаше почти нищо от живота на борда, защото го държаха под палубата, в задушна малка каюта. Ала когато испанците подпалваха пленените кораби, затворникът усещаше горещината и мириса на дима. Чуваше дори писъците на умиращите, но не можеше да стори нищо, освен да се хвърля като бесен срещу вратата, залостена отвън.

В тази адска дупка бяха затворени трима души. Родриго беше заловил Джей Канби, когато корабът му потънал край Бермудските острови. Другите двама, Шон Дрейк и Джошуа Таунсенд, бяха откупени от похитителите им в едно английско пристанище. Джей, възрастен мъж с обрулено от вятъра лице, понасяше тежката си съдба със стоическо спокойствие. Шон и Джошуа, и двамата силни, здрави момци, бяха отишли на пристанището с намерението да се наемат на някой кораб и сега понасяха трудно факта, че неблагоприятните обстоятелства ги бяха направили затворници на един испанец.

Омразата, която Шон изпитваше към Родриго, граничеше с мания. Пиърс, който отдавна знаеше, че капитанът изпитва дяволско удоволствие да бичува пленниците си, усещаше дълбоко отвращение.

Когато не работеха по вдигането на котвата и обслужването на платната, тримата бяха оковани във вериги. Живееха от коричките хляб, които им хвърляше готвачът. За да удовлетворяват естествените си потребности, имаха на разположение една воняща кофа, която изпразваха само когато можеха да излязат на палубата.

Тежката работа на борда укрепя мускулите на Пиърс, а все по-силната дружба с другарите по страдание му помогна да не загуби разума си.

Само един от пазачите им показваше човешкото си лице — Мануел Васкес, помощник-готвачът. Той беше истинският спасител на Пиърс, защото през онези ужасни първи седмици на борда го миеше и хранеше и успя да го излекува от треската. Сега момъкът правеше всичко възможно затворниците да имат достатъчно хляб, по възможност чист от мухъл, дори веднъж помоли капитана да им позволи да изхвърлят кофата в морето всеки ден. Обясни му, че иначе корабът ще завони и екипажът може да бъде нападнат от лоша болест.

Въпреки кръвожадността си, Родриго беше фанатик на темата чистота. Обръщаше голямо внимание на външния си вид и държеше палубата да бъде абсолютно чиста. Мануел се възползва от това качество, за да спаси живота на пленниците, поне засега. Колко странно... Допреди месец Пиърс беше убеден, че ще умре с меч в ръка. А сега беше затворен в тази тясна каюта, пленник на един озлобен, жаден за отмъщение испанец.

През една особено гореща нощ, докато плаваха покрай бреговете на Бермудите, нещата се обърнаха. Пиърс трябваше да работи цял ден на палубата и когато го доведоха обратно в затвора им, беше напълно изтощен. Шон, Джошуа и Джей продължиха да работят. След малко се чу пронизителен вик и Пиърс разбра, че са забелязали кораб.

След минута пазачите блъснаха Шон в малката каюта. Побеснял от гняв, момъкът скочи и се опита да се нахвърли върху мъчителите си.

— Корабът е английски! — извика отчаяно той. — Видях флага и фигурата на носа. — Той изохка и се отпусна на дъските. — Велики Боже! Прочетох дори името му. „Принцесата на Есекс“! Идва от Лондон.

Пиърс усети как всички нерви по тялото му се опънаха.

— Този кораб е мой — заяви кратко той. През дългите нощи пленниците бяха научили всичко един за друг и знаеха, че спътникът

им е лорд, бил е търсен от закона и в родината го смятат за мъртъв. Пиърс беше премълчал само женитбата си с Роуз и предателството ѝ.

Шон го погледна изненадано.

— Наистина ли е твой?

— Да. Познавам добре капитана и екипажа — отговори Пиърс и удари с юмрук по стената. — Тези кръвопийци ще ги изколят до един.

— Как да го предотвратим? — попита тревожно Шон.

Може би ще успеем, но рискът е голям, каза си Пиърс. Видя как приятелят му се ухили в полумрака и прошепна:

— Могат да ни убият!

— А нима сегашният ни живот струва нещо?

Пиърс не се колебаеше да погледне смъртта в очите, но не искаше да рискува живота на приятелите си.

— Скоро ще доведат Джей и Джошуа — отбеляза спокойно Шон.

— Тогава двамата с теб трябва да бъдем готови... — Пиърс се поколеба. — Убивал ли си човек?

Младият мъж поклати глава.

— Но и никога преди това не са ме отвличали, бичували и заробвали. Кажете ми какво да правя и ще го направя.

— Ще се хвърлиш колкото се може по-бързо върху пазача, който държи Джошуа. Няма да го душиш, трябва само да го стиснеш за врата, за да загуби съзнание. Ще го удариш с веригата и ще я стегнеш около шията му, за да не може да извика. През това време аз ще се погрижа за пазача на Джей.

— Какво ще правим с веригите?

— Един як меч ще ни отърве от тях. Вярвай ми, аз няма да те изоставя — обеща твърдо Пиърс и изпрати безмълвна молитва към небето. Дано успееше да сдържи думата си.

Тази нощ небесният отец беше на негова страна — или държеше да помогне на нещастниците, които се намираха на борда на „Принцесата на Есекс“ и не подозираха каква опасност ги заплашва.

Първото оръдие изгърмя в мига, когато вратата на каютата се отвори. Корабът се разтърси и Пиърс едва успя да запази равновесие. Пръв влезе Джей, следван по петите от Джошуа. Пазачите държаха веригите им. Пиърс напрегна всичките си мускули и се хвърли светкавично напред. Съзнаваше колко много зависи от това изненадващо нападение и знаеше, че няма право да сгреша. Ръцете му

стиснаха шията на мъжа, който блъскаше Джей, и испанецът направи отчаян опит да поеме въздух. Веригата се уви около врата му и викът заглъхна в гърлото му.

— Какво става тук? — попита смаяно другият пазач, но не можа да продължи. Макар че нямаше опит в ръкопашния бой, Шон го атакува бързо и успешно. Само след секунди двамата мъже лежаха в ъгъла на каютата.

— Бунт ли ще вдигаме? — попита недоверчиво Джей. — Ние сме само четирима. Как иде се справим с всички испанци на борда?

Шон се спусна към един от пазачите, грабна мечата му и го подаде на Пиърс.

— Освободи ме, Дефорт, и ще ти служа, докато съм жив.

Пиърс се усмихна с разбиране и размаха мечата. Добре наточеното острие разреже оковите и Шон извика ликуващо. После седна на пода, за да се освободи и от веригите, които стягаха глезените му.

— Кълна се в Бога и всички светии, и аз ще участвам! — извика въодушевено Джей. — Само бъди милостив, Дефорт, и ми позволи да удуша със собствените си ръце няколко от онези папистки свини!

Само за минута Пиърс освободи приятелите си от оковите и Джей направи същото за него, като обясни, че умее да борави отлично с хладно оръжие.

Пиърс се смяташе за смел мъж, но въпреки това затвори очи, когато Джей вдигна мечата. Въздъхна облекчено, когато железата паднаха на пода, и коленичи пред испанците, за да вземе оръжията им. Запази за себе си сабята и един пистолет, подаде на Джей остър нож, Шон взе втория пистолет, а Джошуа грабна кривия ятаган на другия пазач. Тримата погледнаха с очакване водача си. Той трябваше да им заповяда какво да правят сега.

— Докато стрелят с оръдията, ще ги водим тук един по един и ще ги затваряме — обясни той. — Още по-добре ще бъде, ако „Принцесата на Есекс“ отговори на огъня. Капитанът й Хъдсън Бейкър е опитен моряк и умее да се бие.

— Само още нещо, Дефорт — отвърна замислено Шон. — В Англия те смятат за мъртъв. Не се знае как ще реагират хората от екипажа, като те видят, нищо, че корабът е твой. Някой може да се погрижи да те прати завинаги в отвъдното.

Пиърс кимна с глава.

— Аз познавам капитаните си, но не и екипажа. Ако имаме късмет, само капитан Бейкър ще узнае кой съм. Той знае, че трябва да пазя самоличността си в тайна, и няма да ме издаде. Първо обаче трябва да се справим с испанците. Ако преживеем нощта, ще мислим за утрешния ден.

— Някой идва! — извика предупредително Джей. По стълбата изтрополяха забързани стъпки.

— Ортега! — извика някой.

Пиърс махна с ръка на другарите си и излезе в тъмния коридор.

Морякът, който беше дошъл да търси Ортега, не очакваше, че пленниците са се освободили. Пиърс го удари с дръжката на пистолета и едрият, силен мъж рухна на пода.

Без да се бави, Пиърс го завлече в каютата и махна на Шон да го следва. Дватама се промъкнаха безшумно към стълбата. Нощта настъпваше бързо и черните сенки по палубата им осигуряваха прикритие. Мъжете тичаха един през друг по дебелите греди, за да подготвят нов залп с всички оръдия, насочени към английския кораб.

Всичко мина учудващо добре. Пиърс хвърли през борда един нищо неподозиращ моряк, Шон свали в безсъзнание другаря му и още двама пленници бяха свалени в трюма. При второто нападение на палубата излязоха Джей и Джошуа. Четиримата мъже напредваха бавно, но сигурно. Скоро осмина испанци бяха в морето, а още десет бяха затворени в трюма.

Битката с „Принцесата на Есекс“ се ожесточаваше. Англичаните отговаряха на огъня и гюлетата им падаха в опасна близост до испанския кораб. Родриго тичаше като бесен по палубата, размахваше меч си и проклинаше некадърността на хората си. Шон тъкмо беше излязъл зад един топчия, когато капитанът се обърна случайно, видя пленника и застина наред движението си. Очите му блеснаха от гняв.

— Майко Божия! Ти, безсрамно куче! Ей сега ще умреш, още преди следващия залп!

Пиърс забеляза опасността навреме и се хвърли между двамата.

— Бийте се с мен, Родриго! Мъж срещу мъж! Нима ще се биете с момче, което може да ви бъде син?

Капитанът вдигна вежди.

— Нямам скрупули по отношение на това момче. Той е англичанин, нали? Но с удоволствие ще изляза срещу вас, защото

много искам да ви убия със собствената си ръка. На ваше разположение съм, англичанино!

Пиърс, облечен само с риза и панталон, пристъпваше предпазливо по грубите греди на палубата с босите си крака и чакаше първото нападение. То дойде бързо, устремно и силно и това не беше учудващо. Пиърс парира удара също така сръчно, макар че отдавна не се беше упражнявал. Сега беше неговият ред. Той атакува агресивно, изтласка Родриго към капитанската каюта и едва не го прониза. Ала испанецът не се боеше от смъртта и се отбраняваше ожесточено.

Пиърс скочи на стълбите, които водеха към руля, следван по петите от противника си, заобиколи голямата мачта и разреза платната. Ударите на капитана бяха насочени предимно към краката му и острието всеки път минаваше на косъм от тялото му.

Макар че напрягаше всичките си сили, Пиърс не изпускаше от поглед срещата на двата кораба. Англичаните бяха съвсем близо. Испанците закрещяха ликуващо и почнаха да мятат абордажни куки към „Принцесата на Есекс“, но действията им бяха мудни и несръчни. Очевидно чакаха заповедите на капитана, който беше зает с личната си битка.

— Напред! — изкрещя дрезгаво Родриго. — Завладейте най-после това английско корито!

В този момент Шон се метна на релинга и изкрещя на сънародниците си:

— Другарят ми се бие с капитана и скоро ще го надвие! Нападнете испанците, момчета, довършете тези негодници!

Родриго изрева вбесено и се нахвърли отново върху противника, забравил защитата си. Пиърс само вдигна меча си и капитанът се наниза сам на тънкото острие.

Битката не продължи дълго. Половината испанци бяха затворени в трюма, няколко намериха смъртта си на морското дъно. Останалите паднаха в ръцете на английския капитан и екипажа му.

Малко преди края на сражението Пиърс и Шон се оттеглиха в каютата на Родриго.

— Слава Богу, никой не ме видя. — Пиърс поглади замислено отдавна небръсната си брада. — Пък и какво ли можеше да види! Потърси Хъдсън Бейкър и го доведи при мен.

След минута в каютата се втурна Бейкър, нададе задавен вик и го заключи в прегръдката си.

— Гръм и мълния, милорд, а ние повярвахме, че морето ви е погълнало! Никога през живота си не съм бил толкова щастлив, повярвайте. Колко е хубаво да ви видя отново...

Пиърс го прекъсна нетърпеливо:

— Първо ми разкажете какво става в Англия, стари приятелю.

— Ох, милорд... — Бейкър отстъпи назад — дребен мъж с грижливо подрязани мустачки, дълбоки кафяви очи и ъгловата, своенравна брадичка. — Все още ви смятат за убиец. Само хората, които ви познават — а към тях принадлежи и кралят — вярват в невинността ви. Господи, Ваша светлост! Всеки разумен човек знае, че вие не сте извършили онова престъпление!

Пиърс скръсти ръце пред гърдите си.

— Конфискуваха ли имотите ми?

— Не, милорд, сега са собственост на съпругата ви лейди Роуз.

Пиърс се изсмя подигравателно.

— Значи дамата е наследила богатството и титлата ми. Често ли идва в пристанището?

Капитан Бейкър поклати глава.

— Видях я само веднъж, милорд. Най-красивата жена на света! Поговори много любезно с мен и заяви, че скоро ще поеме всичките ви дела в Англия. Каза още, че тъй като баща ѝ е търговец, тя също разбира някои неща и особено се интересува от корабите. Първо обаче трябвало да си отиде за малко във Вирджиния. Изглеждаше толкова бледа и тъжна, милорд.

Тъжна? Пиърс не повярва на ушите си.

— Дали вече е напуснала Англия?

— Преди доста време, милорд. Доколкото знам, сега е при баща си във Вирджиния.

— Много благодаря за сведенията, капитан Бейкър.

— Какво ще правите сега, милорд?

— Първо ще ви помоля да не казвате на никого за срещата ни, стари приятелю.

Бейкър се прекръсти и сложи ръка на сърцето си.

— Кълна се в Бога, че ще мълча!

— Попитайте хората си дали имат желание да участват в едно доста рисковано предприятие. Смятам да завладеея няколко кораба, разбира се, чужди, преди всичко испански. Обещайте на всеки справедлив дял от плячката и свободен живот на красивите острови, които срещаме по пътя си. Трябва ми нова идентичност и мисля, че ще я намеря.

— Рискувате главата си, милорд...

— И без това ще ме обесят, ако ме намерят, преди сам да реша да се покажа.

Бейкър кимна замислено.

— Ще се моля на Бога да ви подкрепя, милорд. Най-добрите ми хора ще застанат под знамето ви. — Той стисна ръка на господаря си и излезе от кабината.

Пиърс се огледа изпитателно. Каютата беше твърде разкошно обзаведена и не отговаряше на вкуса му, но корабът беше бърз и гъвкав, в добро състояние и отлично въоръжен. Той щеше да стане командир на завладения кораб и да го поведе по моретата. На масата беше оставена бутилка с кехлибарен карибски ром. Пиърс извади тапата и отпи голяма глътка. Усети паренето на алкохола в гърлото си и потръпна. Едва сега осъзна в пълна степен, че е жив и свободен. С помощта на тримата си другари беше успял да се справи с целия екипаж. Сега отново щеше да вземе съдбата си в свои ръце.

Имаше много работа, но няма да бърза. Не бива да действа необмислено. Трябва да преценява всяка своя стъпка.

Шон влезе забързано в каютата.

— Оцелелите испанци са се предали на капитан Бейкър. Той ще ги откара в Англия и ще ги изправи пред съда. А Мануел иска да се присъедини към нас.

— Доведи го тук.

Шон излезе и скоро се върна с Мануел. Младият момък вдигна гордо глава. В погледа му нямаше покорство.

— Вие ми дължите живота си, но сега съм ваш слуга.

— Той е испанец! — проговори предупредително Джей, който беше влязъл незабелязано.

Пиърс се взираше замислено в лицето на момъка пред себе си.

— Испанец е, да, но е готов да работи, а това е най-важното.

Джош излезе напред.

— Какво ще правим оттук нататък, Дефорт?

Пиърс скръсти ръце зад гърба си.

— Мисля да посветя известно време на пиратството. — Той се отпусна в разкошното кресло на испанския капитан и продължи: — Разбира се, ще си остана джентълмен. Ще позволявам на пленниците си да се откупят, няма да паля корабите им. Освен това ми трябва обица. Ще ми пробиеш ли ухото, Мануел?

Готвачът го погледна смаяно. Очевидно се беше усъмнил в здравия разум на новия си господар. След малко вдигна рамене.

— Да, винаги когато пожелаете.

Пиърс се ухили и се обърна към Шон.

— Черна превръзка на окото, златна обица, високи черни ботуши... Трябва ми и широкопола шапка с перо, но сигурно ще я намеря сред вещите на Родриго. Ще се превърна в образцов пират!

Шон размени кратък поглед с Джей.

— И за какво е всичко това, Дефорт? Прощавай за дързостта, но докато бяхме затворени заедно в онази дупка, ние те опознахме като честен човек и добър англичанин. Ако сега прибегнеш до тези незаконни средства, как ще докажеш невинността си?

— Трябва да спечеля време. Ще чакам и ще се упражнявам в търпение. Няма да бързам.

— И колко ще продължи това чакане? — осведоми се възбудено Джей.

— То ще свърши, когато узная, че лейди Дефорт, херцогиня Уъртингшиър, е потеглила обратно към Англия. — Пиърс помълча малко и добави решително: — Трябва да я взема със себе си, за да се върнем заедно в Англия. Там ще докажа, че съм невинен, и ще си отмъстя — или ще умра, ако късметът ме изостави. — Той посегна отново към бутилката с ром. — Пия за вас, смели и верни спътници! И за пиратския живот!

Шон взе бутилката от ръката му.

— За пиратския живот!

Бутилката мина през всички и се върна в ръцете на Пиърс.

— Пия и за теб, Роуз! — прошепна беззвучно той. Отдавна не беше пил алкохол и усещаше леко замайване. — Ще ми стоплиш ли вода да се окъпя, Мануел?

— Разбира се! — извика момъкът, зарадван, че може да бъде полезен. — Веднага отивам да приготвя ваната. Ще видите, че ще станете като нов, лорд Дефорт!

Като нов... Да, той беше свободен, здрав физически и душевно, силен като лъв. И щеше да се наслаждава на новия си живот. Трябваше му само време. Всъщност, времето беше единственото, което притежаваше в излишък.

— Само аз съм отговорен, никой друг! — извика сърдито Ашкрофт Удбайн, без да поглежда дъщеря си. Междувременно той беше сър Ашкрофт Удбайн, защото кралят спази обещанието си и издигна лоялния търговец в рицарско звание. Титлата не е променила баща ми, каза си с усмивка Роуз. И не му е нужна, за да управлява малкото си царство.

Ашкрофт се разхождаше напред-назад в големия салон на къщата си и се гневеше срещу нейната и своята съдба, но тя не го слушаше. Очите ѝ не се насищаха на родната обстановка — масичките от черешово дърво, диваните и креслата със скъпоценна дамаска. Къщата на брега на Джеймс Ривър беше по-елегантно обзаведена от замък Дефорт, където мебелите бяха стари и износени. Ашкрофт Удбайн беше купил само най-доброто, което можа да намери. За разлика от достопочтената атмосфера в херцогския палат той беше изпълнил дома си с топла жизненост.

Роуз го наблюдаваше с обич, докато той се вживяваше все повече в гнева си. Зелените му очи блестяха, двойната брадичка трепереше.

— Да, мила дъще, исках непременно да те направя херцогиня! А сега се оказва, че този мъж е бил не само един от най-високопоставените английски аристократи, но и подъл убиец!

Роуз беше повтаряла тези думи стотици пъти, но въздъхна и ги каза още веднъж.

— Той е невинен, татко, аз знам това.

Ашкрофт отиде при нея, отпусна се на коляно и улови ръцете ѝ.

— Милото ми момиче...

Роуз се усмихна измъчено, но не можа да скрие болката си.

— Трябва да ми вярваш, татко. Пиърс е невинен. И аз ще го докажа и на теб, и на краля, и на целия свят!

— Сигурно ще намериш друг мъж, който да те обикне, мила. Трябва ти само време.

— Ти също не си намери друга жена — напомни му меко тя.

Бащата помилва ръцете ѝ.

— Много се радвам, че се върна у дома. Най-добре ще бъде да останеш завинаги тук, детето ми. Къщата ще бъде твоя, земите и корабите също...

— Не мога да остана цял живот в Джеймстаун, татко. Детето ми ще наследи титлата и богатството на Пиърс Дефорт. Длъжна съм да му помогна да получи правото си. Искам да носи име, с което може да се гордее. Трябва да докажа невинността на мъжа си, разбери!

— Да, да, права си — промърмори Ашкрофт. — Засега обаче си при мен. Имаме време, нали?

— Много време — потвърди тихо тя.

Изведнъж очите му засияха.

— Господи, скоро ще стана дядо! Горя от нетърпение да видя внука си. Ще го науча на всичко, което знам за корабите...

— Ами ако се роди момиче, татко?

— Е, аз имам само една дъщеря и тя знае куп полезни неща, нали?

Роуз кимна усмихнато.

— А после ме изпрати в Англия.

— За да се омъжиш за аристократ! — простена нещастно той. — Вината е изцяло моя.

— Не се обвинявай. Аз... — Тя беше готова да му признае, че не е станала жена на херцога само за да задоволи честолубието му, но не посмя. — Не можеше да предвидиш развоя на събитията.

— Все пак сега си лейди Роуз — усмихна се той и видимо се утеши.

Какво ме интересува титлата, каза си с мъка тя. Но щом баща ѝ беше щастлив...

Беше чудесно да заживее отново с него, в любимата си стая, под грижите на Мери Кейт. Камериерката ѝ разказа колко подло са я измамили Джером и Джеймисън.

— Удариха ме по главата и когато дойдох на себе си, бяхме в средата на Атлантика! Какви отвратителни хора!

— Джеймисън е мъртъв — обясни уморено Роуз. — И Ан също.

— Бедничката! — прошепна с мъка Мери Кейт и се прекръсти.

— И Пиърс... — допълни едва чуто младата жена.

— Милото ми момиче! — Мери Кейт я притисна утешително към пищните си гърди. — Загубихте мъжа си, но чакате дете. Трябва да мислите само за него. То ще бъде част от съпруга ви, плът от плътта му. Ще го носите на ръце и ще го обичате. Всичко ще се нареди, само почакайте!

Роуз чакаше търпеливо. Една сутрин излезе на разходка край реката, седна на брега, вгледа се в красивата местност и си спомни как беше разказала на Пиърс за кътчето земя, смятано от нея за много по-красиво от любимото му място в Англия. А после се любиха на зелената трева, под синьото небе... Джефри смути уединението им и от този момент нататък започна трагедията.

Тя се облегна на едно дърво и затвори очи. Сърцето ѝ се свиваше от болка. Как копнееше за Пиърс, за прегръдката му, за целувките и сладката магия на сливането... Тъгата беше непоносима, но тя се принуди да диша спокойно, да преодолее страданието. Заради детето, което растеше в утробата ѝ.

Месеците минаваха без особени събития. Дойде и утрото, когато започнаха болките. Ще мине време, обясни сериозно Мери Кейт. Първото бебе на младите майки идвало бавно. Ашкрофт извика любимия си лекар евреин, който ценеше високо религиозната толерантност на богатия търговец, макар че сега принадлежеше към англиканската църква. Името му беше Ейбрахъм Голам, а способностите му бяха неоспорими.

Когато раждането започна, Ашкрофт заяви, че ще допусне до леглото на дъщеря си само д-р Голам. Лекарят пристигна бързо и очевидно се разтревожи от състоянието на родилката. Тя изглеждаше слаба и уморена. Той познаваше мъката ѝ, защото идваше редовно в дома на Удбайн, но не беше издал никому тревогата си.

Много скоро обаче той разбра, че под крехката външност се крие желязна вътрешна сила.

Щом започнаха болките, Роуз въздъхна облекчено. Дългото чакане свършваше. Вече нямаше да носи постоянно със себе си милото малко същество, което я уморяваше с ритането си. Скоро щеше да го вземе в прегръдката си. Ала радостта ѝ отлетя бързо. Болките бяха повече от страшни и непрекъснато се засилваха.

— Защо бебето не излиза? — попита отчаяно тя.

Ейбрахъм се усмихна и изтри запотеното ѝ лице.

— Не се безпокойте! — отговори окуражително той. — Засега се справяте добре. Скоро ще стане по-трудно.

— Господи! — изплака Роуз и стисна ръката на Мери Кейт, която вдигна безпомощно рамене. И тя не знаеше как се раждат деца.

Последва нов пристъп на болка. Роуз изпищя пронизително и загуби съзнание. След малко се събуди, разтърсена от новите режещи болки, и започна да ругае. Мъжете бяха отвратителни негодници! Как смееха да очакват от жените си да им раждат деца? Камериерката напразно се опитваше да ѝ обясни, че така върви светът. Господарката ѝ беше забравила с какво нетърпение чакаше бебето си.

Денят отмина, дойде нощта, настъпи второто утро. Роуз беше на края на силите си.

— Дойде време да напъвате, милейди — прошепна умолително Ейбрахъм. — Хайде, силно! Помогнете ми, за Бога!

— Вие трябва да ми помагате, не аз на вас! — изкрещя невъздържано Роуз.

— Точно това се опитвам да направя.

— Ако наистина искате да ми помогнете, застреляйте ме! — изплака тя и Мери Кейт се извърна, за да скрие усмивката си. — Господи, това бебе просто не иска да излезе!

— Напротив — възрази докторът. — Ей сега ще свърши.

Роуз изпищя от болка. Главичката на бебето се появи между краката ѝ и тя повярва, че тялото ѝ ще се разкъса.

— Още едно напъване, Роуз! — помоли меко докторът.

И тя се подчини, събра последните си сили. Най-последното страшно мина.

— Какво е бебето? — попита с пресекващ глас тя.

— Момче! — отговори сияещата от радост Мери Кейт и Роуз чу силен детски плач.

Нейният син! Синът на Пиърс...

Камериерката изми бебето и го сложи в ръцете на младата майка. Възхищение изпълни сърцето ѝ. Такова мъничко същество, толкова красиво и свършено!

Сърцето ѝ се напълни с любов. Тя беше родила този скъпоценен живот — едно силно момче. Малките му пръстчета стиснаха нейните,

устичката му беше широко отворена, сякаш протестираше срещу несправедливостта на света, в който беше попаднал. Роуз го прегледа набързо.

— О, Мери Кейт! Всичко му е на мястото!

— Разбира се, мила моя. И е красив като картинка.

— Слава Богу! — прошепна изтощено Роуз. — Толкова съм щастлива... — Тя погледна отново бебето и очите ѝ се напълниха със сълзи. Защо и Пиърс не беше тук, за да види наследника си? Той беше изчезнал завинаги от живота ѝ. Сега тя носеше отговорността за сина им и щеше да пази правата му до последния си дъх.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В таверната на Рутър, разположена наред пристанището на Джеймстаун, се събираха най-различни типове, честни и не толкова честни, предимно моряци. Те се срещаха тук, за да пият по чаша ейл и да си разменят най-новите клюки. Шон и Джей влязоха прегърнати. Олюляваха се, сякаш бяха изпили по няколко чаши ром.

Голямото помещение беше силно задимено от огъня в камината и дузините лули. Рутър държеше на почтеното име на заведението си. Който влизаше тук с нечестни намерения, никога не помисляше да измами гостилничаря или да възбуди недоволството му. Затова и тук се правеха винаги добри сделки.

Джей, който познаваше света по-добре от придружителя си, посочи малката дъсчена маса, където имаше две свободни места, и двамата се настаниха край тримата стари морски вълци. Шон, който се славеше с небрежния си чар, ги накара да се разговорят.

— Какво ново в Англия, приятелю? — обърна се любезно той към един от брадатите моряци. — Отдавна не съм се прибирал у дома. Как е добрият крал Чарлз?

— Добре е — отговори мъжът, наречен Сам, и вдигна каната с ейл. — За Негово величество крал Чарлз II!

— Точно така, да прием за краля! — ухили се добродушно Джей. Огледа масата и челото му помрачня. Каните на другарите му бяха почти празни и той махна на келнерката. — Ей, мис, донесете на момчетата още малко от това хубаво питие, а аз ще платя сметката!

Младата жена извъртя очи. Новодошлите ѝ харесваха. Отдалечи се с изкусително поклащащи се хълбоци, за да налее прясна бира. Приятелят на Сам, стар шотландец на име Дъф, благодари за бирата.

— На кой кораб сте, момчета?

— Във флотата на Дефорт — отговори Джей.

— Аха. Значи сега работите за херцогинята?

Шон хвърли бързо поглед към приятеля си.

— За херцогинята ли?

— Нали казахте, че сте във флотата на Дефорт? — Сивокосият Дъф ги изгледа подозрително.

— Досега сме служили под командата само на един капитан — обясни спокойно Джей. — За нас той е върховният господар, той и първият офицер. Току-що се връщаме от дълго плаване и ако в Англия са станали промени, още не ги знаем.

— Тогава ще ви кажем. Лейди Дефорт пое корабите на покойния си съпруг.

— Значи младата дама се чувства добре — отбеляза с усмивка Джей. — Това ме радва. Бог да благослови херцогинята!

— Казват, че скоро ще се върне в Англия — продължи да разказва шотландецът. — Говорят даже, че щяла да се омъжи повторно. Аз знам, че още другата седмица ще се качи на борда на „Лейди Мей“ и ще поеме курс към Бермудските острови, за да върти сделки със сър Харолд Уесли. Както чувам, тя управлява имуществото на баща си със същото усърдие, с което се грижи и за наследството на херцога, което стана нейна собственост само поради щастливото стечение на обстоятелствата. Всички знаят, че кралят има слабост към красивите жени.

Шон се приведе напред.

— Нима мислите, че кралят трябваше да конфискува имотите на херцог Дефорт? А аз съм убеден, че трябва да го реабилитират. Доколкото знам, той не е убиец. Никога не е пронизвал враговете си в гръб.

— Кой може да знае какво се е случило в действителност? — Сам вдигна рамене. — Доказателствата са срещу него. Кралските войници са го заварили при трупите. Може да е убиец, а може да е и невинен.

— Разбира се, че не е никакъв убиец! — Шон присви очи и понечи да се изправи, но Джей го притисна бързо на стола му.

— Наистина ли херцогинята ще тръгне с „Лейди Мей“? Той също е от корабите на Дефорт, нали?

— Точно така — потвърди Дъф.

— Как се казва капитанът?

— Да не искате да се наемете при него? С кой от корабите на Дефорт дойдохте?

Шон се поколеба и Джей побърза да отговори:

— С „Лейди Уиндзор“. — Този кораб беше влязъл в пристанището същия следобед. — Вероятно нашето корито ще остане известно време на док, защото има нужда от поправки. А на нас ни се иска да си потърсим друга работа. Корабите на Дефорт ми харесват. Работиш здравата, но и ти плащат добре.

— Опитайте на „Лейди Мей“! Капитан Нименс е почтен човек. Стана капитан, когато херцогът се върна с краля от Европа.

Джей стана от мястото си, дръпна Шон за ръкава и хвърли на масата златна монета.

— Преди да си потърсим друга работа, ще идем да се насним — обясни весело той.

— И внимавайте! — провикна се подире им Сам. — В тези води е пълно с пирати! Дръжте барута сух а очите и ушите постоянно отворени. Все едно с кого плавате!

Джей беше вече до вратата, но Шон не бързаше да го последва.

— Пирати, значи? — Сега и приятелят му спря.

Старият шотландец кимна мрачно.

— От няколко месеца насам се разказват страшни истории за един капитан, наречен Убиеца на дракони, който кръстосва моретата. Испанците вече не смеят да излязат от пристанищата си. Оня ден пиратите влезли в Картагена и отвлели една млада дама с дуенята ѝ. Всеки, който чуе името на Убиеца на дракони, се разтреперва от страх.

— Сериозно? Значи испанците треперят? — Устните на Шон се опънаха в доволна усмивка, но Джей заби юмрука си в ребрата му, за да му напомни да не се издава.

Сам вдигна предупредително ръка.

— Човек трябва да внимава много с пиратите, млади момко. Бъдете нащрек! Кей знае, може би убиецът на Дракони се е наситил на испанците и холандците и смята да се нахвърли върху англичаните. Няма кораб, който да е излязъл здрав и читав от битката с него. Както чувам, Чарлз бил готов да прати срещу него цялата кралска флота. Всъщност, той го е заявил преди месеци, но не прави нищо, за да го спре. Вероятно няма да си помръдне пръста, докато Убиецът на дракони краде испанското злато от Новия свят. Казват, че ограбва само капитани, които са известни като големи грабители. Въпреки това бъдете внимателни, момчета! Атлантикът е пълен с опасности!

— Благодаря за предупреждението, приятели — отговори сериозно Шон.

След малко двамата с Джей вече вървяха бързо към устието на реката, където чакаше лодката им. Шон улови греблата и лодката потегли към кораба.

— Отидохме в таверната, за да съберем информация — заговори укорително спътникът му, — а не да снабдяваме другите със сведения.

— Е, научихме достатъчно, пък и аз не издадох нищо.

— Само дето се ухили като котарак, когато онзи старик заговори страхопочтително за Убиеца на дракони. Какво ще си помисли сега?

— Какво ме е грижа? — засмя се Шон. — Нали научихме онова, което ни трябваше.

След половин час се качиха на борда на пиратския кораб, който безсрамно беше хвърлил котва в близост до брега. Джош и Мануел им помогнаха да издърпат лодката. Следван от Джей, Шон забърза към капитанската каюта и почука.

— Влезте! — извика Пиърс, седнал зад писалището. Черната превръзка за окото беше оставена на леглото заедно с шапката и той четеше задълбочено корабния дневник. Пиратският живот беше направил мускулите му още по-силни, а лицето — бронзово. Острите му сребърни очи огледаха изпитателно двамата мъже, които му служеха вярно още от първия ден.

На борда имаше и други моряци от флотата на Дефорт, но те не знаеха кой е в действителност капитанът им. Пленниците на испанския кораб бяха наричали жестокия Родриго „дракона“ и така Пиърс стигна до прякора си „Убиеца на дракони“. Той беше капитанът и разпределяше справедливо плячката и парите от откупите между всички моряци.

Всички на борда знаеха, че капитанът е почтен човек и отличен моряк. Още не бяха загубили нито една битка — и не бяха изпуснали нито един испанец. Моряците бяха станали богати хора, освен това се прославиха с доброто си отношение към пленниците. Една испанска красавица дори се разплака от мъка, когато отново я предадоха в ръцете на баща ѝ.

Силата и непобедимостта на Убиеца на дракони се съчетаваха по странен за онези времена начин с неговата човечност. Пиърс вече беше започнал да се бои, че някой ден тази почтеност ще му изиграе лоша

шега. Затова реши да даде пример и да завърже един беден испански капитан на голямата мачта. Скръстил ръце на гърба си, той ходеше напред-назад по палубата и изброяваше с всички подробности мъченията, на които можел да подложи пленника си. Обясняваше му как ще избодат очите му с нажежени шишове, как ще го бичуват до изнемога, после ще му режат пръстите един по един и ще го хвърлят на акулите, а накрая обезобразеното му тяло ще полети във вълните. Разбира се, испанецът остана жив, но Пиърс беше сигурен, че той ще разкаже във всички пристанища, че Убиецът на дракони е дяволски изобретателен в мъченията на пленниците си.

Тази случка даде повод за нови слухове. Какво ли правеше в действителност Убиецът на дракони? Сигурно изнасилваше пленничките си или избиваше безмилостно екипажите на завладените кораби? Кой можеше да знае истината?

Сега капитанът остави корабния дневник настрана и се приведе напред, стиснал перото между палеца и показалеца.

— Е, какви новини ми носите? Реабилитирали ли са ме най-после?

Джей го погледна тъжно и поклати глава.

— За съжаление не — прошепна той и се покашля неловко.

Учуден от горчивината, която се надигна в гърдите му, Пиърс се облегна назад.

— А аз си мислех, че скъпата ми съпруга — или вдовица — се е опитала да измие позора от името ми, ако не заради мен, то поне заради себе си. Ако не е била в съюз с онзи отвратителен Джером...

— Не можеш да бъдеш сигурен в предателството на жена си, Пиърс — напомни му твърдо Джей.

Шон обаче не беше толкова добре настроен към дамата.

— Междувременно херцогинята е поела ръководството на флотата ти, Дефорт — извика обвиняващо той. — Живее във Вирджиния и води сделките от тази страна на Атлантика.

Пиърс стисна ръка в юмрук с такава сила, че перото се счупи между пръстите му.

— Всички казват, че работи много добре — побърза да допълни Шон.

— Това все пак е утеха — промърмори дрезгаво капитанът. — Как бих могъл да се доближа до нея?

— Сега ще чуеш добрата вест — засмя се Джей. — В понеделник лейди Дефорт напуска Джеймстаун на борда на „Лейди Мей“ с курс към Бермудските острови. Хората говорят за евентуален втори брак...

— Какво? — извика невярващо Пиърс.

— Това е само слух! — намеси се Шон и погледна предупредително приятеля си. Най-добре беше да доразкаже историята сам. — Казаха ни, че ще сключва сделки с някой си сър Харолд Уесли. Вече съм чувал това име. Господинът притежава голяма плантация на един от островите. Ако херцогинята постигне целта си...

— Не ми се вярва — прекъсна го подигравателно Пиърс. Споменът за Роуз го мъчеше ден и нощ, а сега се оказа, че жена му е съвсем близо до него. Как ли щеше да се зарадва на новата им среща! Тази малка вещица дори не се бе опитала да докаже невинността му. Вместо това се беше накичила с титлата му, даваше заповеди на капитаните му, управляваше собствеността му. — Херцогинята няма да пристигне на Бермудските острови, момчета.

В понеделник... Толкова дълго беше чакал този ден. На устните му се появи студена усмивка. Сега щеше да си отмъсти на невярната си съпруга, а за отмъщението имаше нужда от хладнокръвие.

— Това не ми харесва! — повтаряше настойчиво Ашкрофт Удбайн, но дъщеря му не го слушаше.

— Много добре знаеш, че мога да обясня на сър Уесли колко изгодно би било за него да ни повери транспортирането на стоките си. — Сморщила чело, Роуз се беше привела над една сметководна книга. — По всичко личи, че той не е подготвен за постоянно нарастващия обем на товарите си. Корабите на Удбайн и Дефорт могат да го освободят от тази грижа. Нима мислиш, че е по-добре Уесли да изгради своя собствена флота, татко? Още един конкурент ли искаш?

Ашкрофт въздъхна дълбоко. Още от самото начало той бе решил да повери на Роуз част от сделките си. Сега обаче, след като беше станала собственик на корабите на Дефорт, тя ръководеше търговската флота съвсем сама и той изобщо не успяваше да се намеси. Макар че познаваше много добре острия й ум, той беше много загрижен за сигурността ѝ.

— Не искам да плаваш сама, детето ми. Моретата са пълни с пирати.

— Нашите кораби имат достатъчно оръжия. А и в последно време се говори само за Убиеца на дракони, който напада изключително испански кораби. Моля те, татко! Трябва да спечеля сър Уесли, преди да е осуетил плановете ми.

— Щом искаш... — Той прокара пръсти по брадичката си и още веднъж съжали, че се е съгласил на този проект. Знаеше от приятелите си, че сър Уесли притежава доходна плантация на един от Бермудските острови. Онова, което се говореше за собственика, беше направило силно впечатление на Ашкрофт. Сър Уесли беше отличен бизнесмен, забогатял в колониите, ползваше се с благоволенieto на краля, освен това беше млад, красив и очарователен. Грижеше се бащински за младите си братя и сестри и очевидно имаше нужда от жена, която да му помага в управлението на имота.

Ашкрофт искаше да види дъщеря си омъжена повторно, макар че тя щеше да загуби част от престижа си на вдовстваща херцогиня. Утешаваше се единствено с мисълта, че синът ѝ беше неоспоримият херцог Дефорт.

Малкият лорд Пиърс Удбайн Дефорт беше вече на девет месеца и не се отделяше от полите на майка си, макар че крачетата му бяха още неустойчиви. Роуз го наричаше Уди, както всички останали в къщата. Очевидно не ѝ беше приятно да произнася първото му име, като че ли можеше да забрави смъртта на баща му и позора, с който беше покрито името Дефорт.

Добре че херцогът е бил верен привърженик на краля, размишляваше Дефорт. Иначе Чарлз щеше да конфискува цялото му имущество и да го обвини в двойно убийство. Един ден малкият Уди щеше да стане херцог и да разполага със значителна власт. Дядото обожаваше малкото момче и беше много щастлив, че може да живее с него. Толкова по-загрижен беше за дъщеря си.

В първите месеци след раждането на детето Роуз не се интересуваше от нищо, освен от него. За да разсее мрачното ѝ настроение, Ашкрофт я посвети в най-новите си делови планове. Тя живна изведнъж и започна жадно да събира всички сведения, до които можеше да се добере. Ашкрофт разбра твърде късно, че тя щеше да се възползва от знанията си при завръщането си в Англия. Роуз водеше

оживена кореспонденция с един мъж на име Гарт, който живееше в замъка Дефорт. Той държеше в ръцете си юздите на имението и очевидно беше добре запознат с работите на господаря си.

Роуз заяви на баща си, че ще се върне в Англия, когато малкият Уди стане на една година. Ашкрофт се опита да я разубеди, защото искаше тя да живее при него, да вижда усмивката ѝ, блестящите смарагдовозелени очи...

Само ако можеше да ѝ намери съпруг... Първоначално той беше съгласен с пътуването до Бермудските острови. Беше уверен, че красивата му дъщеря ще омае сър Уесли. Ако мъжът наистина беше млад, красив и представителен, както се твърдеше, вероятно и той щеше да ѝ направи добро впечатление. За съжаление Роуз беше съсредоточила цялото си внимание върху сделките, а това беше в състояние да отблъсне всеки мъж.

— Най-добре е да дойда и аз — предложи той. — Мисля, че ще обясня някои неща на сър Уесли по-добре от теб. Все пак аз имам повече опит в морската търговия...

Роуз се облегна назад и вдигна малкия Уди в скута си. Детето веднага хареса интересните предмети на писалището и започна да пипа документите ѝ. Тя ги прибра далече от любопитните му ръчички и му подаде дървената дрънкалка, изработена от баща ѝ, която издаваше невероятни шумове. Със сивосините си очи и тъмнокестенявата, къдрава коса малкият беше красив като картинка. Роуз помилва главичката му и я притисна до гърдите си.

— Не е нужно да идваш и ти, татко. Знам много добре какво трябва да направя.

— Не се съмнявам в теб...

— Знам също, че Харолд Уесли си търси съпруга. Пак ли искаш да ме омъжиш?

Ашкрофт я погледна укорно и изпъна рамене.

— Ти постоянно забравяш, че съм най-милият, най-отзивчивият, най-великодушният баща на света! — заговори сърдито той. — Можех да подпиша брачен договор, без да се съобразявам с чувствата ти. Вместо това...

— Вместо това ме изпрати в Англия, за да омагьосам някой херцог. По някакво странно стечение на обстоятелствата успях да

омотая един в мрежите си. А после го загубих. Преди да си потърся втори съпруг, трябва да уредя работите на първия.

— Глупости! Ти нямаш намерение да се жениш повторно, Роуз.

— Засега не — съгласи се тихо тя. — Трябва да...

— Да, да, знам! Трябва да докажеш невинността на Дефорт! И защо, момичето ми? Кралят не ти пречи да управляваш имуществото му, а моят внук е признат като бъдещият херцог Дефорт. Не се опитвай да разравяш миналото. Хората забравят бързо.

Роуз поклати глава.

— Никога няма да забравят Дефорт, никога. Ако вярваш в това, значи си живял твърде дълго в далечните колонии. Аз съм убедена, че Джером е убил Джеймисън, а може би и бедната лейди Ан. И сега негодникът се наслаждава на богатството си и пилее парите на мъртвата си сестра. Гарт беше възмутен до дън душа. Как мога да оставя убиеца ненаказан?

— А как ще докажеш вината му?

— Още не знам — призна тихо Роуз. — Ще се върна в Англия и ще се опитам да го примамя в капан.

Ашкрофт въздъхна угрижено, но когато малкият Уди протегна ръчички към него, лицето му просветна. Сериозните сивосини очи го погледнаха втренчено.

— Дядо! — Малкият владееше цялото сърце на богатия търговец и това му се беше отдало без усилия. „Дядо“ беше втората дума, която беше научил след „мама“.

Ашкрофт се наведе и вдигна Уди. Притисна го до гърдите си, но момченцето не можеше да стои мирно. Много му се искаше да слезе отново на пода и да продължи с опитите си да ходи. Най-после дядото се предаде и го сложи на килима. Детето се залови за крака му и се изправи. Беше много своенравно, също като баща си.

— Следващата седмица ще отплавам за Бермудските острови — заключи спокойно Роуз. — И то сама. Да предам ли нещо на сър Уесли?

— Не, мила. Искам обаче да знаеш, че тръгваш само защото аз ти разреших! — той въздъхна дълбоко и подаде ръка на внука си. Кога точно беше загубил контрола над дъщеря си?

Мери Кейт стоеше до вратата в красивата спалня на Роуз и наблюдаваше как господарката ѝ играеше с детето си на голямата кожа пред камината. Покоите на Роуз бяха най-добре обзаведените в цялата къща. Ашкрофт не беше пожалил усилия и пари, за да ѝ достави най-красивите стъклени предмети от Италия и най-скъпите завеси за прозорците, които гледаха към реката.

Роуз носеше нощница от мек памук, бебето също беше готово за сън. Двамата се търкаляха през смях на меката кожа и пламъците на огъня огряваха лицата им. Вече беше доста късно, а малкият Уди имаше нужда от сън.

— Стига толкова игра, Роуз — проговори предупредително камериерката. — Трябва да приспя малкия. Докато ви няма, сигурно ще ми създава още повече трудности. Най-добре е да свикне с мен още отсега.

Роуз притисна момченцето до гърдите си и целуна меката му косица.

— Все още се колебая дали е редно да го оставя толкова дълго време сам. Вярно е, че вече може да пие от чашката си и да се храни с лъжичка, но знам, че ще му липсвам.

— Вече не го кърмите толкова често и това е добре, защото апетитът му ще ви изсмуче. Ще отсъствате само няколко дни и това е благоприятен случай да го отбиете окончателно.

— Как ли ще се справя без мен?

— О, аз ще се грижа да не умре от глад — засмя се Мери Кейт. — Младият херцог се справя учудващо добре с чашката за мляко. Скоро ще покани баща ви на чаша уиски. — Роуз избухна в смях и Мери Кейт се зарадва на този изблик на веселост. Младата ѝ господарка беше постоянно тъжна.

— Може би си права — съгласи се замислено Роуз. — Но досега съм го оставяла най-много за час, когато излизах на езда.

— Тогава е крайно време да направите промяна.

— Да, както е време да се върна в Англия. — Роуз стана с детето на ръце. Трябваше да го накърми. Отбиването щеше да започне на следващия ден.

Камериерката изчака малкият да засуче и попита примирително:

— Помните ли вечерта, когато бяхте побесняла от яд срещу онзи жалък лорд Дефорт?

Роуз затвори очи, облегна се назад и се наслади на утешителната топлина, която я обхващаше всеки път, когато Уди сучеше от гърдта ѝ.

— Помня, разбира се.

— А после се влюбихте в него...

— Да.

— Тогава дайте отново шанс на любовта! — посъветва я настойчиво Мери Кейт.

Те не ме разбират, каза си с болка Роуз. Как да дам шанс на нова любов, когато не мога да забравя Пиърс? Пред очите си имаше единствена цел — да възстанови доброто име на съпруга си. Може би след това щеше да заживее нормално, макар и без любов.

— Нека не говорим за бъдещето, Мери Кейт — отговори тихо тя и се прозя изкуствено. — Уди ще спи при мен тази нощ. И не ми възразявай.

Тя облегна глава на креслото и се престори на уморена. Макар че беше привързана към старата си приятелка, предпочиташе да остане сама. Сама с красивите и болезнени спомени...

Утрото дойде твърде бързо. Тя прегърна нежно Уди, поигра си с него и го накърми за последен път. После го предаде в ръцете на Мери Кейт.

— Сигурна съм, че ще понесе добре раздялата — уверяваше я Мери Кейт. — Повече се тревожа за вас. Би трябвало да ви придружа.

— Сега съм вдовица и не се нуждая от компаньонка — отговори с усмивка Роуз. — Татко се опасява, че търговските ми способности ще осуетят плановете му да ме омъжи повторно. Деловите жени отблъскват мъжете дори когато притежават богата зестра.

— Говоря сериозно, Роуз. Не е редно да тръгвате сама...

— Доста отдавна съм вдовица, Мери Кейт. А сър Уесли е известен като свършен джентълмен. Сигурна съм, че в къщата му ще имам достатъчно компаньонки.

— Веднъж вече ни надхитриха — възрази сърдито камериерката.

— Вече съм стара и умна.

— Много сте стара, няма що!

— Затова пък съм безкрайно по-умна! — Роуз помълча малко и добави: — Вече никой няма да ме измами и да ме принуди да сторя нещо против волята си, кълна се в това. Освен това, ако дойдеш с мен,

няма на кого да оставя Уди. — Тя прегърна вярната си прислужница. — Скоро ще се върнем в Англия.

Тя се запъти решително към вратата, но спря наскред път. Ледена тръпка пробяга по гърба й. Сякаш нещо искаше да я задържи в тази стая, да й попречи да отплава в опасното море... Чувството беше толкова страшно, че дъхът й спря, но тя се пребори решително с обзелата я паника. Трябваше да бъде твърда и да осъществи плановете си.

— Какво ви е, Роуз? — извика загрижено Мери Кейт.

— Всичко е наред. Моля те да се грижиш добре за сина ми. — Младата жена се обърна и избяга от стаята.

Пред къщата чакаше каретата, която щеше да я отведе на пристанището. Слънцето грееше, небето беше яносиньо. Нямаше от какво да се страхува. Всичко щеше да мине добре.

Утрото наближаваше ясно и хладно.

Пиърс забърза към носа на кораба си, тласкан от свежия морски вятър, и скоро първите слънчеви лъчи стоплиха лицето му.

Леко разкراчил крака, опрял ръце на хълбоците, той пазеше равновесие върху поклащащите се греди и се вираше на запад. Бялата му риза се вееше от вятъра. Той откри черната точка на хоризонта и очите му се присвиха.

След секунда чу гласа на наблюдателя в коша на мачтата:

— Ето я, капитане! Виждам „Лейди Мей“! Плава право към нас!

— Да, това е тя — повтори тихо Пиърс. Повика веднага Джей, който изпълняваше длъжността първи офицер, и даде заповедите, които трябваше да бъдат предадени на екипажа. — Пригответе се за битка! Ще чакаме да се приближат. После ще дадем залп, но няма да улучим. Ще хвърлим абордажните куки и ще се прехвърлим при Нименс. Не забравяй, че това е един от нашите кораби. Не искаме битка, искаме само „Лейди Мей“.

И лейди Роуз, прибави мислено той.

ЧАСТ ВТОРА ИНТРИГАТА

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Огън! — Първият залп отекна оглушително и Пиърс проследи светкавицата на оръдието, гюллето, което описа висока дъга и падна във водата близо до „Лейди Мей“. Надигна се фонтан от сребърни пръски. Целта не беше улучена — точно според плана.

— Подай ми далекогледа! — извика той на Шон, грабна го от ръцете му и огледа английския кораб, който танцуваше върху разлюляното море. Дъхът му спря. Жена му стоеше до кормилото, редом с капитан Нименс.

Роуз... същата като преди година. Красива и горда както винаги. Кестенявочервената коса блестеше на слънцето. На всичкото отгоре се караше с Нименс — значи и темпераментът ѝ беше останал същият. Вероятно беше решила сама да води битката срещу пиратите.

Типично за Роуз. Винаги готова за бой. Може би изпитваше страх, но не го показваше. Вместо това спореше ожесточено с капитана и със сигурност настояваше да остане на палубата.

— Не ѝ позволявай, капитане! — промърмори полугласно Пиърс.

След малко се усмихна доволно, защото Нименс изпълни желанието му. Жестовите му бяха красноречиви. Умен мъж, каза си Пиърс. Роуз нямаше да изпълни категоричната му заповед, но горещата молба щеше да трогне сърцето ѝ.

Едно от неприятелските гюллета падна само на няколко метра от пиратския кораб и Пиърс бе опръскан от бяла пяна.

— Отговорете на огъня! Дайте още един предупредителен изстрел!

Много добре! Нименс разреши проблема по свой начин и хвана Роуз за ръката. Зелената ѝ пола се развя след нея, когато капитанът я поведе към каютите. Пиърс се засмя тържествуващо. Сега жена му щеше да стои и да чака развоя на събитията в капитанската каюта — точно там, където я искаше той. Оставаше му само да вземе „Лейди Мей“ на абордаж, без да я повреди много.

Англичаните стреляха с всичките си оръдия. Гюллетата им падаха в опасна близост до пиратския кораб и го люлееха

застрашително. Пиърс едва успяваше да пази равновесие.

— Два залпа! — извика той, обърнат към Шон. — От двете страни! А после им дайте знак, че ще превземем кораба с пристъп. — Моряците изпълниха светкавично заповедта и Пиърс умело насочи кораба си право към „Лейди Мей“. В първия момент всички повярваха, че фигурата на галеона ще разсече на две английската палуба, но гъвкавият пиратски кораб мина буквално на сантиметри от носа на англичаните и застана отстрани. — Абордажните куки! — заповяда Пиърс и бързо сложи, на окото си черната превръзка. Никой не биваше да го познае, преди той сам да е решил да се открие.

Пиратският капитан извади меча си и се хвърли към носа. Няколко английски моряци се бяха покатерили по релинга и се биеха ожесточено с пиратите.

Пиърс парира сръчно силния саблен удар и изби оръжието на противника си. Мъжът се отдръпна назад и в очите му блесна смъртен страх. Убиецът на дракони дори не го погледна. Скочи на неприятелската палуба и гръмогласният му вик заглуши шума от битката:

— Слушайте, добри хора, не желая да проливам кръвта ви! Спрете боя! Вече доказахте, че сте смели мъже. Ако продължавате да се съпротивлявате, хората ми ще ви насекат на парченца. Не сме дошли да убиваме или да крадем товарите ви. Ще вземем само онова, което ни принадлежи по право. Чуйте ме добре! Искам да говоря с капитан Нименс. След това ще разберете какво искам от вас и съм сигурен, че ще се разделим в мир.

На палубата се възцари дълбоко мълчание. След малко един от англичаните изкрещя гневно:

— Това е само един проклет от Бога пират, глупаци такива! Не бива да го пускаме при капитан Нименс!

— Няма да сторя зло на капитана ви. Кълна се в честта си! — извика в отговор Пиърс.

Моряците го гледаха недоверчиво и той не можеше да им се сърди. Видът му беше на истински пират: обица със златен череп на лявото ухо, черна превръзка на окото, широка бяла риза и тесни кожени панталони. Пиърс свали широкополата си шапка и се поклони дълбоко.

— Джентълмени! Убиецът на дракони държи на думата си!

Един от матросите понечи да заговори, но Нименс го избута и излезе напред.

— Аз съм капитанът. Вярвам ви, тъй като никога досега не сте нападали английски кораб. Последвайте ме в кабината ми.

— Тя е заета. Заповядайте в моята.

— Няма да му позволим! — намеси се сърдито един от моряците и Шон го заплаши с меча си.

— По-спокойно, хора! — проговори предупредително Пиърс. — Не искам никой да забравя, че англичаните са наши приятели.

— Тук никой не ти е приятел, капитане, никой освен хората, които плават на кораба ти.

— Нименс ще се помири с мен, ще видите — отговори тихо Пиърс.

Мъжът, който беше предизвикал Шон, отстъпи назад и Нименс се прехвърли сръчно през релинга на пиратския кораб. Изправи се пред Пиърс и изведнъж пое шумно въздух.

— Капитане! — извика предупредително един от хората му.

— Всичко е наред, момчета — отговори Нименс, който беше успял да се овладее, удари Пиърс по рамото и тръгна бързо към капитанската каюта. — Велики Боже, неведоми са твоите пътища! — зашепна възбудено той. — Ваша светлост! Значи вие сте Убиецът на дракони? Сигурно Негово величество знае кой сте, след като не направи нито един сериозен опит да ви спре. О, небеса! Всички ви мислят за мъртъв...

— Слава Богу, жив съм, капитане. Мога ли да разчитам на вас?

— Аз съм ваш до гроб, милорд — отговори с достойнство старият капитан.

— Аз не съм убиец, Нименс. Кълна се във всичко свято. Невинен съм.

— Нито за миг не съм се съмнявал в това, сър.

Пиърс хвърли бързо поглед към „Лейди Мей“.

— А екипажът ви? Някои от мъжете ще ме познаят, други обаче са отскоро при вас. Мога ли да разчитам на лоялността им?

— Те са добри момчета и ми вярват, Ваша светлост. Разбира се, трябва първо да узная какви са плановете ви.

— Ще им кажете, че поемам командата на „Лейди Мей“, но само за няколко часа. След това ще ги освободя и ще поговоря лично с тях.

Първо обаче искам да се видя с жена си, Гилърд. Дойдох само заради нея. Ще отида да я видя за малко, след това ще изляза на палубата и ще обясня на хората ви какво възнамерявам да направя. Надявам се, че ще ме подкрепят.

Нименс кимна с готовност. Той познаваше екипажа си и не можеше да си представи, че някой от моряците би предал херцога на Уъртингшиър на властите. Особено след като разберяха, че именно той е Убиецът на дракони, известният пират, създал толкова тревоги на испанците.

— Ще отида да уведомя лейди Роуз...

— Не, благодаря — прекъсна го с усмивка Пиърс. — Предпочитам да я изненадам. Съберете хората на палубата и ме чакайте. Шон и Джей ще ви придружат, за да прикриват гърба ми. Все още не съм сигурен, че хората ви ще запазят мира.

Нименс кимна покорно и последва господаря си на палубата. Изправи се на релинга и уведоми екипажа си, че Убиецът на дракони смята да говори с тях и да им съобщи намеренията си. Все пак те не бяха испанци.

Пиърс прескочи с лекота релинга и забърза към кабината на Нименс. Най-послед мигът на сладкото отмъщение беше дошъл. Всъщност той не искаше нищо друго, освен да прегърне любимата си жена, да усети отново мекото, топло тяло... Той се прокле на ум за слабостта си и изрита ядно вратата на капитанската каюта.

Влезе вътре и спря като закован на прага. Жена му беше станала още по-красива. Зелената рокля подчертаваше смарагдовия блясък на очите ѝ. Бузите от слонова кост бяха леко заруменели, косата беше разпусната по раменете след силното люлеене по вълните. Нищо не беше нарушило класическата красота на лицето ѝ, а талията ѝ беше стройна, както и преди една година. Само гърдите бяха малко по-големи.

В погледа ѝ се примесваха страх и гняв. Все още не го беше познала. Пленница на копринените си фусти, тя лежеше на леглото и се опитваше да се изправи. Изведнъж Пиърс забеляза, че погледът ѝ се отмести към писалището на капитана и сребърното ножче за писма. В следващия момент Роуз скочи, грабна ножчето и го размаха над главата си, готова да прониже натрапника.

Ножче за писма срещу острата му сабя? О, Роуз, усмихна се развеселено Пиърс. Тази малка вещица беше непоправима.

Той влезе в кабината, без да обръща внимание на люлеенето на кораба. Беше свикнал с него през дългите месеци на пиратския живот. Ала Роуз се олюля, а вратата се затръшна зад гърба му.

Най-после бяха сами. Макар че леглото беше в другия край на кабината, той усещаше примамливия аромат на рози.

— Ще ви убия! — изкрещя изведнъж тя. О, сладката, сладката Роуз... — Не ме докосвайте! Ще получите голям откуп, ако...

Това беше достатъчно. Той се изсмя дрезгаво, пристъпи към нея и тя замлъкна като опарена. Очите ѝ бяха втренчени в лъскавото острие.

Най-после щеше да си отмъсти! Зелената рокля, украсена с бели и черни дантели, беше истинско произведение на изкуството. Пиърс мушна острието в корсета и разсече копринените шнулове. Гърдите ѝ изскочиха навън и той ги загледа като омагьосан. По дяволите, някога не бяха толкова пищни. В слабините му нахлу горещо желание и той си пожела да беше истински жесток и безогледен пират. Как му се искаше да разкъса дрехите ѝ, да я изправи гола пред себе си...

Роуз се отдръпна уплашено и притисна ръка до гърдите си. С другата продължаваше да стиска ножчето за писма.

— Ще ви убия! — повтори гневно тя. — Не ме ли чухте? Баща ми ще ви плати цяло състояние, ако ме върнете жива и здрава. Знаете ли коя съм аз? Глух ли сте? Не разбирате ли английски?

Дали знаеше коя е тя? О, да, разбира се! Роуз, безстрашна и упорита както винаги, дръзка и решителна... Тя се хвърли към него и острието на ножчето се насочи право към сърцето му.

В следващия момент от гърлото ѝ се изтръгна тих вик. Пиърс сграбчи китката ѝ, изви я без усилие и оръжието се изплъзна от вкочанените ѝ пръсти. Силен ритник го изпрати в другия край на кабината.

Роуз нямаше намерение да се предаде. Побесняла от гняв, тя се откъсна от него, отскочи назад и преди Пиърс да е успял да я последва, започна да хвърля по него всичко, което попадеше пред очите ѝ — корабния дневник, бутилки, измъкна дори едно чекмедже, за да го строши в главата му. Пиърс успя да избегне устремното нападение и направи няколко крачки към нея, докато острието на сабята му опря в

гърлото ѝ. Никога нямаше да забрави тези блестящи зелени очи! В кабината цареше полумрак и тя все още не го беше познала.

— Хайде, убийте ме, жалки негоднико! — изкрещя задавено тя.

Най-после пиратът прекъсна мълчанието си.

— Повярвайте, мадам, аз зная коя сте. Значи искате да се откупите с парите на Дефорт? Няма да ви позволя. — Той я побутна към леглото и тя отстъпи уплашено.

След като беше чула гласа му, тя трябваше да се досети кой стои пред нея. Изпитателният му поглед обхождаше лицето ѝ, но не намираще признаци, че го е познала. Какво имаше в замайващите зелени очи? Страх? Или дива решителност, противна на всеки разум? Той откъсна превръзката от окоето си и я хвърли на леглото. После се поклони с подигравателна учтивост и свали широкополата кавалерска шапка. В сърцето му имаше само горещ копнеж да я докосне, да впие устни в нежната шия... По дяволите? Дали и той и беше липсвал, както тя на него? Поне малко през тъмните самотни нощи...

— Изглеждаш, като че ли си видяла призрак, Роуз.

— Да, призрак от дълбините на ада! — Очевидно не беше усещала липсата му.

— Точно така. Ей сега ще разбереш, че пред теб стои демон.

Роуз не можеше да повярва на очите си.

— Мислех, че си мъртъв.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам.

— Но как така? Убиецът на дракони...

— Всички повярваха, че смъртта ме е отнесла в ада, но късметът се оказа на моя страна. Един испанец, който имаше сметки за уреждане с англичаните, ме намери в една рибарска лодка и ме взе на борда на кораба си. Ден и нощ ме мъчеха и биеха, за да ми внушат вечна благодарност за спасението. Щом успях да се отърва от капитана и да си възвърна свободата, станах пират, за да грабя испанците.

— Това е английски кораб — възрази разгорещено тя.

— О, да, знам. — Как смееше да се държи така? Това беше негов кораб, не неин! Той се приведе, опря се на резбованата рамка на леглото и посегна да помилва шията ѝ, да вкуси устните ѝ. — Узнах, че си на борда и пожелах да те видя. Освен това корабът е мой.

— Какво искаш? — изсъска ядно тя.

Нищо друго ли нямаше да му каже, след като беше видяла, че мъжът ѝ е жив и здрав? Наистина ли беше участвала в заговора, целящ да го убие? Или беше невинна? Защо не го уверяваше в невинността си? Как му се искаше да я раздруса и да я принуди да му признае истината!

Ала Нименс и моряците чакаха и той трябваше да отложи за малко разговора с жена си.

Видя треперенето ѝ и почти повярва, че очите ѝ се бяха напълнили със сълзи.

— Какво искам ли? — повтори тихо той. Острието на сабята разряза и последните остатъци от корсажа на зелената рокля. — Каквото иска всеки пират. Богата плячка. Кораби с товарите им и заложници. Искам и отмъщение.

Толкова му се искаше да погали меките бузи, да докосне изкусителните голи гърди... Видя тъмночервените зърна и те също му се сториха по-големи отпреди. Сърцето му биеше като лудо, слабините му горяха.

Роуз бутна сабята настрана и застана решително пред него.

— Ти си невероятен глупак, Пиърс Дефорт! Хората, които те предадоха, си живеят спокойно в Англия. Ако беше малко по-умен, щеше веднага да разбереш, че съм невинна!

— Веднъж вече повярвах в невинността ти и заплатих скъпо за глупостта си. — По дяволите, мигът на отмъщението беше настъпил, а той изпитваше само дълбока болка.

Скоро след сватбата той беше стигнал до убеждението, че жена му не е участвала в отвличането на Ан и свързаните с него събития. После обаче намери двата трупа, а при завръщането си в гостилницата беше нападат от кралските войници. Един от тях беше споменал, че жена му е изпратила съобщение на констейбъла. Как би могъл да повярва отново в невинността ѝ?

— Ти просто не искаш да видиш истината — продължи обвинително тя. — Въпреки това ти обещавам да запазя тайната ти. Няма да кажа на никого кой си в действителност.

— Много си великодушна! — Нима жена му мислеше, че той ще вдигне платна и ще продължи да се наслаждава на пиратския живот! Нима не беше разбрала, че е дошъл да ѝ поиска сметка, а после да се разправи с Джером и всички други виновници?

— Пусни ме да се върна при баща ми и...

— Ти да не си полудяла?

— Той ще ти плати добре. Нали току-що каза, че държиш много на богатата плячка?

— Също толкова държа и на отмъщението си. Ти си станала още по-сладка.

Роуз скочи от леглото и затропа с краче.

— Веднага ме пусни! Нямах право...

— Разбира се, че имам право! — Той си беше обещал да не я докосна, но изкушението беше твърде голямо. Близостта на голите ѝ гърди, разрешената копринена коса, която милваше ръцете му...

Надвит от страстта, той я привлече към себе си въпреки ожесточената ѝ съпротива.

— Винаги си била своенравна и дръзка, скъпа моя, но този път силата на волята няма да ти помогне. Може би някой ден ще ти върна свободата — когато се уморя да си отмъщавам. И в никакъв случай за да спечеля големия откуп.

— Копеле!

— Точно така, Роуз. И това копеле ще се отнася с теб, както заслужаваш. Освен това смятам да се върна в Англия и да си разчистя сметките с всички останали предатели. И ще го сторя, обещавам ти.

— Ти си луд! Не можеш да се върнеш в Англия. Ще те обесят!

— Каква разлика има дали ще ме обесят за убийство, което не съм извършил, или ще ме застрелят като човек извън закона? Повярвай ми, отмъщението е сладко и си струва всеки риск. Имаше време, когато само мисълта за отмъщение ме запази жив. Засега обаче ще почака. Имам и друга работа. Не се страхувай, Роуз, ще се върна. — Той я пусна и се обърна слепешком към вратата.

— Жалък негодник! — изсъска вбесено тя. — Нямах право да ме държиш в плен!

Нямаше право ли? Този път Пиърс не можа да се удържи. Върна се при нея, сграбчи я грубо и я хвърли на леглото. Най-последно усети тялото ѝ под своето. Изпита дива омраза, примесена с още по-силно желание. Господи, той продължаваше да я обича! Роуз се бореше с всички сили, риташе, удряше го, избягваше устните му. Железните му ръце я притиснаха безмилостно към леглото.

— Не прекалявай, Роуз! Не дразни лъва!

— По дяволите, ти нямаш право...

— Мамиш се, скъпа. Познавам правата си. — Той помилва бузата ѝ и изведнъж се дръпна като опарен. — Защо забравяш, че още си моя жена?

— Как бих могла да го забравя?

— Само до преди час беше уверена, че си най-богатата вдовица в Англия. Съжалявам, скъпа, но съм още жив.

— Глупак! — прошепна задавено тя. — Негодник!

— И все още твой съпруг. — Той усети треперенето ѝ. Страхуваше ли се от него или трепереше от гняв? А може би имаше и нещо друго. Погледна я и бързо скочи от леглото. Излезе от каютата с дълги крачки и затръшна вратата. Спусна резето и зачака. Роуз непременно щеше да предприеме опит за бягство. В следващия миг юмруците ѝ затропаха по дървото.

— Мразя те, мразя те! — извика през сълзи тя.

По гърба му пробягаха студени тръпки. Сега вече щеше да ѝ плати за предателството. Внезапно отмъщението загуби сладостта си. Отчаяното хълцане на Роуз прониза сърцето му.

По дяволите, та той изобщо не искаше да си отмъсти! Искаше само жена си, бурята на горещата любов. И ощастливяващия мир.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роуз лежеше по гръб и дишаше дълбоко, за да успокои лудото биене на сърцето си. Той беше жив! Щастие то да го види отново прогони гнева ѝ. Искаше да му отговори с хладна ненавист, защото той продължаваше да не ѝ вярва — макар че тя никога не го беше предавала и беше на негова страна. И какво възнамеряваше сега? Тя не можеше да стане отново негова жена, преди да е успяла да го убеди в невинността си.

Но той беше жив! А тя копнееше с цялото си сърце за силните му обятия. Изведнъж вратата се отвори и тя седна в леглото. Пиърс влезе в капитанската каюта и грижливо затвори вратата.

Без превръзката на окото и широкополата шапка той изглеждаше почти като мъжа, с когото беше живяла в замъка Дефорт, с изключение на обруленото от морския вятър лице. А блясъкът на сребърните очи беше станал още по-ярък. Нищо чудно. Беше преживял много битки, различни от онези в защита на крал Чарлз, беше станал жертва на коварна измама и беше живял дълго като затворник на един кръвожаден испанец.

Пиърс седна зад писалището и вдигна обувките си в ботуши крака на гладкия плот. Изглежда пренебрежително жена си и се усмихна толкова студено, че тя усети ледени тръпки.

— Най-после се събрахме отново, Роуз. И този път никой няма да нахлуе в кабината, за да ме арестува.

Опитвайки се да овладее гнева си и с цялото достойнство, което позволяваше разкъсаната ѝ рокля, тя приседна на ръба на леглото.

— Какво направи с капитан Нименс? — И нейният глас беше леден.

Пиърс свали краката си от масата. Отиде при нея и тя побърза да се отдръпне в другия край на леглото. Мъжът се приведе към нея и опря ръцете си от двете ѝ страни на дюшека. Колко близо беше лицето му... Тя усети топлия му дъх, почувства вътрешното му напрежение.

— Наистина ли се тревожиш за добрия капитан, скъпа?

— Какво ще стане с него?

Пиърс се изправи рязко и отиде отново зад писалището. Приличаше ѝ на тигър в клетка. Най-после се настани отново в капитанския стол и скри ръцете си зад гърба.

— Ти забравяш, че този кораб е мой. Преди да... изчезна, Нименс беше мой капитан. Познавам го от години. Може да ти се струва странно, но той се зарадва да ме види жив и здрав.

Тя не се съмняваше. Но как беше реагирал екипажът? Нали беше чула гърма на оръдията, скърцането на абордажните куки, звъна на сабите.

— Какво казаха моряците? Имаше битка...

— Разбира се, аз не им разкрих истинското си лице, преди да поговоря с Нименс. За щастие успях да обясня, че се налага да преговарям с капитана. След като поговорих с моряците, те се подчиниха доброволно и не дадохме нито един мъртъв.

— А сега?

— Заминаваме за Англия.

— Какво? — Роуз скочи, забравила разкъсаната си рокля. Тя не можеше да се върне в Англия, не можеше да остави Уди. — Не, невъзможно!

— Ти май забравяш в какво положение си, скъпа. Ти не вземаш решенията. Този кораб е мой и ще отплава в посоката, която аз определя.

— Ти не разбираш! — извика отчаяно тя и застана пред писалището. — Баща ми...

— Да, да, знам — прекъсна я подигравателно той. — Известният търговец Ашкрофт Удбайн те е изпратил на Бермудските острови, за да хванеш в мрежата си друг нищо неподозиращ кандидат. Сър Уесли се казваше, нали? Наистина, Роуз, баща ти започва да става безсрамен. Нима може да иска от една херцогиня да се омъжи за някакъв си прост „сър“?

Без да мисли, тя го удари през лицето и за миг се наслади на задоволството, което изпита от шума на плесницата, от паренето по кожата си и от червените отпечатъци по бузата му. В следващия миг изпита панически страх. Очите му потъмняха от гняв. Той я грабна и я вдигна високо във въздуха. Тя се отбраняваше отчаяно, но напразно, докато той я носеше неумолимо към леглото.

— Пусни ме, пират такъв! Веднага!

Пиърс наистина я пусна, но тя се приземи в скута му с лицето надолу. Той я намести на коленете си, вдигна копринените ѝ поли и я плесна доста силно по дупето.

— Още при първата ни среща се убедих, че заслужаваш един добър пердах. Само да мога да намеря пътя през тези дяволски фусты...

— Престани! — Тя се изви като змия и захапа бедрото му.

Пиърс изруга ядосано, обърна я към себе си и роклята ѝ се разкъса докрай. Побеснял от гняв, той задърпа корсета ѝ. Грубите му ръце я уплашиха и дързостта ѝ изчезна.

— Пиърс, моля те...

Мъжът я пусна веднага.

— По дяволите, Роуз, престани да ме влудяваш!

Забравила гнева си, тя стана от скута му и се отдръпна в другия край на леглото. Сви се на кълбо и зачака. След малко чу тихия му глас:

— Дълго време бяхме разделени.

— Много дълго.

— Дай ми ръката си.

— Не!

— Ела при мен, Роуз. Ти си все още моя жена.

— Да, но през последните месеци бях твоя вдовица. И след цялото това време ти не намери нищо по-добро, освен да ме обвиняваш, да ми се подиграваш, да злоупотребиш с мен и да обиждаш баща ми. Ако си мислиш, че ще играя по свирката ти, знай, че се лъжеш. Няма да ти позволя да ме докоснеш, кълна се!

— Ти си моя жена — повтори с подрезгавял глас Пиърс.

— Тогава би трябвало да се извиниш и ако го направиш както трябва, може би ще ти простя.

— Ти — да ми простиш? — извика изумено той. — О, Роуз! — добави по-тихо той и се усмихва, но всъщност оголи зъбите си като див звяр. — Мога само да се надявам, че ще ме обезщетиш за всичко, което ми стори — поне отчасти!

— Аз не съм ти сторила нищо! Няма ли най-послед да го проумееш? Ако ме докоснеш само с един пръст, ще се разкреця така, че дори пиратската ти банда ще се втурне да ме освободи от теб.

— Съмнявам се — отговори ухилено Пиърс. — Моите пирати са верни на капитана си и дори ако реша да те удуша и да те хвърля на акулите, никой няма да се намеси.

— А капитан Нименс и екипажът му?

— Всички отвън знаят, че си ми жена.

— Нима можеш да желаеш жена, която те мрази?

Пиърс се приведе към нея и помилва нежно бузата ѝ.

— Наистина ли ме мразиш?

— Какво друго ми остава, след като непрекъснато ме обвиняваш в най-страшни неща?

— Докажи ми, че греша.

— А ти докажи вината ми!

— Върни се при мен, Пиърс! — цитира я той и тя си припомни случилото се през онази ужасна нощ. — Думите ти се запечатаха в паметта ми. Помня какво намерих в Хънтингтън Манър, помня и какво се случи след връщането ми в гостилницата, където беше отседнала...

— Нямах представа, че Ан е мъртва — прекъсна го озлобено тя. — Иначе никога не бих те изпратила там. Откъде можеш да знаеш, че войниците ще те нападнат?

— Да, откъде? Знаеше го, защото си била в съюз с Джером. Нали ми каза, че си се срещнала с него?

— О, колко си подъл! — Сълзите я задавиха. — Как можеш да говориш така и в същото време да очакваш, че ще падна с плач в обятията ти? Никога няма да го направя, никога! Няма да замина с теб за Англия. Този път няма да се поддам на чара ти.

— Нима няма да се вслушаш в гласа на собствената си страст?

Този нежен въпрос я разтърси по-силно от унищожителните обвинения, които беше чула преди малко. Тя беше прекарала твърде много безсънни нощи със спомените и копнежа за нежностите му. И сега го погледна като замаяна, изумена от упойващото въздействие на дълбокия му глас, на пронизващия поглед. Все едно дали изискваше, или я ласкаеше, в крайна сметка той щеше да получи онова, което желаше.

Той не дочака да му подаде ръката си, а просто я дръпна към себе си и преди да разбере какво става с нея. Роуз лежеше в обятията му. Пожарът в сребърните очи разпали кръвта ѝ. Макар че разумът ѝ се съпротивляваше, страстта му събуди чувствеността ѝ.

Не, тя нямаше да се предаде без борба. Изглежда го унищожително и пое дълбоко въздух, за да изпищи — твърде късно. Трескава, гореща, настойчива целувка затвори устата ѝ. Тя се опита да отблъсне езика му, който нахлу без бавене в устата ѝ и заигра с нейния — толкова омайващ и възпламеняващ, че прогони и последните остатъци от разума.

Роуз затвори очи и се наслади на горещината, която се преливаше от неговото тяло в нейното. Тя беше повярвала, че съпругът ѝ е мъртъв и заедно с него беше умряла и част от нея. Но той беше жив и магията се събуди за нов живот. Макар че нямаше опит в плътската любов, тя знаеше, че нито един мъж не е в състояние да събуди в тялото ѝ толкова силно, непреодолимо желание.

Ала когато той вдигна глава, тя отвори очи и се опита да оспори всичко, което изпитваше.

— Не, Пиърс...

Устните му се спуснаха по шията ѝ, намериха лудо биещия пулс, после езикът му закръжи около зърното на гърдата ѝ. Не, о не! Тя стисна здраво зъби и се опита да се пребори с огъня, който пламтеше в утробата ѝ и който мъжът ѝ неумолимо подклаждаше с нежностите си.

Толкова отдавна не го беше усещала близо до себе си и не беше чувала омагьосващия му шепот до гърдите си:

— Мила моя, ти си се променила. — Ако не го спреше, щеше да бъде загубена. — Колко е сладка кожата ти! — Езикът му описваше пламтящи кръгове около наедрялото зърно. — Бях забравил вкуса ти... — Той пое жадно зърното в устата си и го засмука. — О, Боже! — Изведнъж в очите му засвяткаха ледени искри. — Ти миришеш на мляко! — извика невярващо той.

Роуз се изчерви цялата и се опита да се освободи от ръцете му, но той зарови пръсти в косата ѝ и я натисна на леглото.

— Да! — изкрещя сърдито тя. — Разбира се, че мириша на мляко. Така е, когато жената има бебе.

Пиърс я изгледа с присвити очи.

— И от кого е детето?

— О, как смееш! — изфуча разярено тя. — Вече няма да търпя обидите ти. Можеш да ме набиеш, да ме изнасилиш, да ме изхвърлиш през борда! Но те уверявам, че никога вече няма да търпя издевателствата ти!

Пиърс се надигна и разтърси глава.

— Мое дете? — прошепна изумено той.

— На кого другиго би могло да бъде?

— Заклеваш ли се?

Побесняла от гняв, тя се опита да се изтръгне от ръцете му, но не успя.

— Ти не вярваш в нито една моя дума! Пусни ме веднага! Покоро ще скоча в морето, при акулите, но няма да понасям надменността ти!

— Момче ли е или момиче?

— Това не те засяга.

— Момче ли е или момиче? — изгърмя той.

— Имам син.

— Син? — Пиърс беше толкова смаян, че пусна жена си.

Тя скочи на крака и се скри зад писалището.

— Имам син... — Гласът му беше само дрезгав шепот. — И той е жив и здрав?

Сърцето ѝ се стопли, но тя побърза да прогони неканените чувства. Нямахше да му прости, докато не я помолеше за извинение.

Пиърс отново разтърси глава, сякаш не можеше да разбере какво го е сполетяло.

— На колко години е?

— На девет месеца и няколко дни — отговори неохотно тя.

Пиърс стана от леглото и тя се отдръпна нервно към стената, но той сякаш не я забелязваше. Вместо да отиде при нея, отвори едно чекмедже и намери онова, което търсеше. Бутилка с ром. Отпи голяма глътка и промълви като замаян:

— Имам син...

Сигурно беше пресметнал и най-последно беше приел, че детето е негово.

— Затова не мога да дойда с теб в Англия. — Роуз реши да се възползва от благоприятния момент. Може би след тази вест Пиърс щеше да бъде готов на компромиси. — Трябва да се върна в къщи. Той е още малък и не мога да го оставя сам.

— Все пак си го оставила, за да посетиш Бермудските острови — напомни ѝ с остър глас той.

— Смятах да свърша работата си колкото се може по-бързо и да се върна.

— А сър Уесли, грандиозният кандидат за женитба?

— Той не ме интересува. Вече имах съпруг и той ми е напълно достатъчен. За цял живот.

— Така значи?

— Във всеки случай трябва да се върна в къщи, при Уди!

— При кого? — процеди през зъби той.

— При Уди. Така се казва бебето ми.

— Ти си нарекла моя син, бъдещия херцог Уъртингшиър, Уди?
— промълви невярващо той.

Роуз въздъхна театрално и извъртя очи.

— Цялото му име е Пиърс Удбайн Дефорт, но в къщи го наричаме Уди.

— Уди... — повтори бавно и с очевидно отвращение той.

— Сега разбираш ли защо не мога да отида в Англия?

— Домът му е в замъка Дефорт.

— Още от самото начало смятах да го заведа в Англия. Но той е само на девет месеца. Дългото пътуване по море може да се отрази зле на здравето му. Затова реших да изчакам, докато навърши една година. Ако не ми вярваш, попитай Нименс. Вече го провъзгласих за свой капитан, когато потегля за Англия. Повярвай ми най-последно...

— За това ще поговорим по-късно — прекъсна я рязко той.

— Пиърс, моля те...

Без да ѝ обръща внимание, той излезе от кабината с големи крачки и затръшна вратата зад гърба си.

Щом се изкачи на палубата, спря и се загледа към морето. Все още не можеше да повярва в чутото. През дългите дни на пленничеството и пиратския живот не беше помислял дори за миг, че е станал баща. По вените му се разля странна, тръпнеща топлина. Той имаше син! Уди. Какво идиотско име за английски аристократ. След минута на лицето му изгря усмивка. Бъдещият херцог беше само на девет месеца. Може би името беше подходящо за едно бебе.

Шон се втурна забързано към него.

— Какво има, капитане? Поемаме ли към Англия?

— Какво? — Пиърс го погледна, без да разбира.

— Потегляме ли към Англия?

— Не. Аз имам син.

— Какво? — Шон беше напълно объркан.

Пиърс избухна в луд смях и го потупа по рамото.

— Имам син! Трябва да отида да го взема. Ще ида да кажа на Роуз... Не! Шон, слез в капитанската каюта и... — Той млъкна и на лицето му се изписа уплаха. Роуз беше полугола. Никой мъж освен съпругът ѝ нямаше право да я вижда в това състояние. — Попитай Нименс къде е багажът на милейди и ми донеси един от сандъците. Побързай, моля те! Трябва да поговоря пак с нея, а след това ще свикаме екипажа. Хайде, какво чакаш!

— Добре, добре. Искам да ви обърна внимание, че на хоризонта се показаха платна, флагът още не се вижда добре, но би трябвало да се махнем оттук колкото се може по-бързо.

— Разбира се — кимна с отсъстващ вид Пиърс.

След малко Шон се върна, превит под тежестта на един сандък, и Пиърс побърза да го отнесе в капитанската кабина. Когато влезе, видя Роуз с чаша уиски в ръка. Очевидно беше решила да успокои малко бурята в душата си. Когато го видя, тя се усмихна виновно и побърза да остави чашата на писалището.

— Ти да не си започнала да си попийваш тайно? — подразни я той.

— С човек като теб сигурно ще стана истинска пияница!

— Е, тогава си пийни още малко, защото още не си преживяла най-лошото. — Той остави сандъка на пода. — Но първо облечи нещо по-прилично.

Роуз приседна на ръба на леглото и отпи глътка уиски.

— Наистина ли искаш да се покажа на палубата?

Пиърс застана пред нея и скръсти ръце на гърдите си.

— Ако желаш, ще сваля от гърба ти и другите дрехи. Би трябвало да знаеш, че пиратите разбират от тези неща.

— Чувала съм. Мисля, че през последните месеци си изучил из основи това изкуство.

— След като научих за бебето, смятах да почакам, за да мога да те съблека бавно и с удоволствие. Но ако не си в състояние да се справиш сама, ще пожертвам малко време и ще...

— Много ти благодаря. Мога и сама да се преоблека.

— Тогава го направи. Бързо!

— Първо трябва да ми кажеш дали ще се върнем във Вирджиния. Пиърс вдигна вежди.

— Мила моя, ти продължаваш да се правиш, че не разбираш. Аз съм този, който поставя изискванията. Облечи се бързо! — Той ѝ обърна гръб и излезе от каютата.

— Върви по дяволите! — изсъска тя. Кога най-после щеше да узнае дали се връщаха в Джеймстаун?

Тя се разрови в сандъка си и облече скромна рокля от сив памук с тесни черни ширити. Докато свалеше фустите, в главата ѝ започна да се оформя чудесен план. Този път мъжът ѝ не беше спуснал резето отвън. Тя щеше да излезе тайно на палубата и да се скрие в някоя от лодките. И къде щеше да избяга? Безумно дръзко начинание, но не неосъществимо.

Тя се облече и изскочи от кабината. Смая се, когато забеляза, че никой не ѝ обръщаше внимание. Очевидно всички мъже на борда бяха загубили ума си. Те тичаха един през друг, развиваха въжетата, спускаха и вдигаха платната. Мъжът ѝ стоеше на кормилото и крещеше някакви заповеди. Какво ставаше, за Бога?

Сега не биваше да губи време. Тя изтича към кърмата и огледа внимателно въжето, за които бяха вързани лодките. Дали щеше да се справи? Да, можеше да скочи, а после внимателно да спусне въжетата. Това щеше да ѝ струва доста време, но екипажът беше зает и никой нямаше да я види.

Решена на всичко, тя събра полите си и скочи в малката лодка. В същия момент отекна оглушителен гръм и корабът се залюля. Лодката се наклони застрашително.

— Испанецът ни обстрелва, капитане! — извика един от матросите.

Господи, не! Беше се появил трети кораб, точно тук, в необятното море... Проклет испанец! И веднага беше започнал да стреля.

— Огън! — изрева Пиърс.

Когато оръдията на „Лейди Мей“ дадоха залп, лодката се залюля още по-силно. Роуз изхвърча навън и падна във водата. Ударът беше толкова силен, сякаш се беше стоварила върху каменна стена. Тя усети как пропадна в леденостуден мрак. Дробовете ѝ горяха. Зарита отчаяно

с крака, за да се издигне над водата. Искаше да види светлина. По дяволите, къде беше светлината?

Застанал на мостика, Пиърс следеше внимателно маневрите на противника. В началото екипажът му беше видял само флага на Убиеца на дракони, не и английския кораб, който се намираше зад него. Щом го откриха, испанците започнаха да стрелят.

Бихме могли да ги заловим без усилия, каза си мрачно той. Не, сега не беше време за морски битки. Той трябваше да отиде във Вирджиния, да види сина си, да го отведе в Англия.

— Дайте залп и от двата кораба! — изрева той. След минута оръдията изгърмяха и испанският кораб се разтърси из основи.

Точно тогава прозвуча страхлив вик:

— Човек зад борда! Човек зад борда! Господи, капитане, жена зад борда! Лейди Дефорт!

Роуз! Каква лудост беше извършила пак? Дали беше избягала от кабината и сега се опитваше да се отдалечи от кораба? Насред Атлантика! Студен страх го стисна за гърлото.

— Продължавай огъня! — обърна се той към Шон.

Неговата смела Роуз... Нима щеше да я загуби, след като едва я бе намерил отново и бе узнал, че има син? Пиърс се затича покрай релинга, видя водовъртежа, който се беше образувал след падането ѝ, и скочи след нея.

Ледените вълни го приеха в прегръдката си, солената вода опари очите му. Той се огледа търсещо на всички страни, гмурна се дълбоко и остана под водата колкото можеше по-дълго. Издигна се на повърхността, за да поеме въздух, и я видя съвсем близо. Жена му плуваше равномерно и очевидно се опитваше да се отдалечи от кораба.

— Роуз! — изкрещя задавено той.

Тя се обърна и смарагдовозелените очи бяха бурни като развълнуваното море. Изведнъж едно неприятелско гюлле се заби във водата точно между двамата, надигна се огромен фонтан и Пиърс загуби жена си от поглед.

— Роуз! — извика отчаяно той и заплува колкото можеше по-бързо към мястото, където я беше видял за последен път. Стигна до нея в мига, когато лицето ѝ се скри под водата. Потопи се дълбоко и успя да увие ръка около кръста ѝ. Измъкна я на повърхността и вдигна лицето ѝ над водата. Тя се закашля и опита да си поеме дъх.

— Дръж се здраво! — изпъшка той.

Скоро от кораба спуснаха лодка и Шон загреба с всички сили. Той изтегли първо Роуз, после протегна ръка на капитана си. Пиърс се прехвърли през ръба на лодката и коленичи пред жена си.

— Роуз! Роуз! — Той я прегърна и тя се отпусна на гърдите му със затворени очи. Вече не се давеше, дишането ѝ беше почти нормално. Пиърс повтаряше като замаян името ѝ, разтриваше ръцете ѝ, потупваше я по бузите. След известно време очите ѝ се отвориха.

— Велики Боже! — прошепна с болка той. — Какво ти стана? Наистина ли рискува живота си само за да избягаш от мен?

— Не...

— За малко да успееш!

— Не! Скочих в лодката и всичко щеше да бъде наред, ако се беше задоволил само с един плякосан кораб за този ден.

— Говориш глупости! Аз не съм нападнал проклетия испанец. Той откри огън веднага щом ме видя.

— Пада ти се! Защо продължаваш да си играеш на пират?

— Ако не се беше опитала да избягаш...

— Нямаше да го направя, ако ми беше обещал да ме отведеш във Вирджиния, при моето бебе.

Шон се покашля предупредително.

— Може би ще отложите този спор за по-късно, Дефорт. В момента имаме други проблеми.

Това беше вярно. Английският кораб беше застанал отстрана на „Лейди Мей“ и екипажът отвеждаше заложниците на борда.

— Погрижи се за милейди, Шон! — заповяда Пиърс. — Велики Боже! Нямам нито превръзка на окото, нито шапка, нищо!

— Голият пират — промърмори Роуз.

Пиърс я погледна унищожително, после се хвана за едно въже, което висеше наблизко, и се изтегли на релинга. Един от моряците го чакаше със сабята и шапката, Мануел му подаде превръзката. Пиърс беше мокър до кости, но трябваше да носи всички атрибути на Убиеца на дракони.

Гордо изправен, той излезе пред заложниците, десетина испански дами и господата на път към Картагена, както обясни капитанът, възрастен мъж с къдрави сиви мустаци.

— Защо ни нападнахте? — попита ледено Пиърс.

— Реших, че ще имам предимство, ако открия огъня.

Пиърс смяташе да държи поредната си реч и да освободи заложниците, но чу зад гърба си тихо повикване:

— Убиец на дракони!

Роуз стоеше точно зад него. Мократа рокля беше залепнала за тялото ѝ и очертаваше изкусителните му форми.

— Милейди! — процеди през здраво стиснатите си зъби той. — Бъди така любезна и ми разреши да решавам тези дела сам.

— Моля те! — прошепна с мъка тя. — Моля те, освободи тези хора!

Какво си мислеше тя? Нима наистина го смяташе за убиец на невинни хора? Сигурно беше повярвала на слуховете, които хората му нарочно бяха пуснали из пристанищните кръчми. По дяволите, трябваше веднага да сложи край на този фарс. В момента се интересуваше единствено от жена си и сина си. Той се засмя, вдигна сабята си и се поклони със съвършена учтивост.

— Както желаяш, любов моя. — После се обърна към моряците: — Върнете гостите на кораба им.

Старият капитан знаеше английски език. В погледа му блесна безкрайно учудване. Той погледна изпитателно Пиърс, после се отпусна на едно коляно и целуна ръката на Роуз.

— Да ви закрилят Бог и Светата дева, милейди...

— Добре, добре — прекъсна го нетърпеливо Пиърс. — Изчезвайте оттук, преди да съм размислил!

Испанците побързаха да се върнат на кораба си.

— Благодаря ти — прошепна едва чуто Роуз.

— Наистина ли изпитваш благодарност?

Тя кимна безмълвно.

— А достатъчна ли е тя, за да останеш на борда на проклетия пиратски кораб?

Роуз се усмихна и отговори:

— Ти ми спаси живота. Всъщност, за всичко е виновно онова проклето гюлле. Обикновено плувам отлично...

— По-добре ли, отколкото яздиш?

— Знаеш ли, Пиърс... — Тя сведе глава. — Аз бях виновна за сблъсъка с коня ти тогава. Колко време мина от първата ни среща, нали? Виновна, защото не бях достатъчно внимателна, но не съм

направила нищо друго. Нямам нищо общо с отвличането на Ан. Кълна се в живота на сина си, че когато те изпратих в Хънтингтън Манър, сърцето ми се разкъсваше между страха и ревността. Не исках да те загубя. Исках само да предотвратя смъртта на Ан. Джером измами всички ни — теб, мен, дори Джеймисън. Съжалявам дълбоко за всичко, което се случи.

Сърцето му се блъскаше болезнено в гърлото, ръцете му бяха стиснати в юмруци. Толкова дълго беше живял с горчивия гняв в гърдите си. А сега гневът изчезна, сякаш никога не беше съществувал. Роуз не изчака отговора му. Макар че беше мокра до кости, тя се обърна с достойнство и закричи бавно към капитанската кабина. Пиърс се обърна към Шон, който мълчаливо чакаше заповедите му.

— Вдигаме платна към Вирджиния, приятелю — усмихна се капитанът и забърза след жена си.

Намери я пред писалището, трепереща от студ. Грабна едно одеяло от леглото и наметна раменете ѝ.

— Трябва бързо да се преоблечеш! А после помисли каква история ще разкажеш на баща си.

— Връщаме ли се във Вирджиния? — попита глухо тя.

— Къде другаде бихме могли да отидем, Роуз? — въздъхна уморено той.

— Нямам намерение да лъжа баща си.

— Опитай се да разбереш. Не искам да си имам ядове с него.

— Да, разбрах. И какво бих могла да му разкажа?

— Че в открито море си срещнала един от корабите на Дефорт и си узнала за известни проблеми в замъка на херцога. Капитанът ти е казал, че трябва веднага да заминеш за Англия, за да подпишеш документи, които ще осигурят наследството на сина ти. Затова си се върнала в Джеймстаун да вземеш бебето. Ще му кажеш още, че ще останеш само една нощ в дома му, а на следващата сутрин ще отплаваш през Атлантика с капитан Нименс. Ще ни трябват запаси за дългото пътуване, но се надявам, че баща ти ще те снабди с всичко необходимо.

Мина известно време, преди Роуз да отговори.

— Не може ли просто да му кажа истината?

— Не! — отговори бързо Пиърс. — Не мога да му имам доверие.

— Ако те залови, ще те сметне за Убиеца на дракони и ще те обеси!

— Тогава можеш да очакваш най-лошото, ангеле мой. Докато бях пират, спечелих много приятели и ако ми се случи нещо...

— Какво ще стане тогава?

— Наистина ли искаш да знаеш? — попита с усмивка той.

— Добре, ще се опитам да го предотвратя. Никой няма да узнае кой си в действителност.

Пиърс гледаше втренчено красивото ѝ лице и изведнъж разбра, че повече не може да крие чувствата си.

— Знаеше ли, че съм се влюбил в теб?

Роуз го погледна изумено. Той я обичаше? Защо тогава не ѝ вярваше? Дали най-сетне беше успяла да смекчи сърцето му с признанието си?

— Аз те обичам отдавна — прошепна тя и се опита да се пребори с хълцането, което се надигна в гърлото ѝ. — Когато ми съобщиха, че си мъртъв, щях да полудея. — Сълзите потекоха по бузите ѝ, макар че тя се опитваше да ги спре. — Как можа да повярваш, че съм извършила всички онези ужасни неща и съм се съюзила с Джером и Джеймисън? Трябва да ме молиш за извинение, длъжен си ми...

— О, Роуз! — Той я грабна в обятията си и потърси устните ѝ.

Топлина и любов, нарастваща страст, горещо желание... Роуз отговори с любов на целувката му и си пожела този миг да не свършва никога. После поиска още и още...

— Милорд! — Някой затропа нетърпеливо по вратата. — Милорд! Наближаваме пристанището!

Пиърс се откъсна насила от прегръдката на жена си.

— По-късно ще имаме повече време — обеща дрезгаво той и излезе от каютата.

Роуз побърза да смени мократа си рокля и зачака връщането му с лудо биещо сърце. Той се появи едва когато корабът беше влязъл в пристанището.

— Трябва да бъдем много предпазливи, Роуз.

— Още не си ме помолил за извинение.

— Престани да ми създаваш проблеми! — изфуча ядно той. — Ще се разделим само за една нощ. После ще имаме достатъчно време

един за друг.

Той я хвана за ръка и я изведе от каютата. Капитан Нименс я чакаше с грейнало от радост лице.

— Това е истинско чудо, нали, милейди?

— Наистина е чудо — потвърди едва чуто тя.

— Капитане, сега съм само един прост матрос на вашия кораб — обясни с усмивка Пиърс. — Ще отведете ли жена ми при баща й?

— С най-голямо удоволствие! — Нименс се поклони дълбоко, подаде ръка на Роуз и двамата излязоха на палубата, следвани от Пиърс.

На кея чакаше Ашкрофт Удбайн. Очевидно някой го беше информирал за връщането на „Лейди Мей“. На челото му се бяха изписали дълбоки бръчки. Като го видя, Роуз се откъсна от Нименс и се спусна по стълбичката. Знаеше, че мъжът й я наблюдава, и се усмихваше със злобно задоволство. Нека и той се поизмъчи малко, докато разбере какво е разказала на баща си. Макар да беше прещастлива от възкръсването му, Роуз не можеше да му прости, че я бе посрещнал с обвинения. Тя щеше да прекара още една самотна нощ в дома на баща си, а той щеше да се напие с приятелите си в някой кръчма и вероятно да потърси други удоволствия. Трябваше да попречи на забавлението му.

Баща й я посрещна с облекчена усмивка и веднага я засипа с въпроси.

— Какво стана, детето ми? Добре ли си? Как са момчетата от екипажа? Откакто съобщиха за пристигането на кораба, не мога да си намеря място от тревога. Представях си най-ужасните неща. Нищо ти няма, нали?

— Добре съм, татко. По пътя срещнахме един от корабите на Дефорт, чийто капитан носеше известие за мен. Трябва да се върна веднага в Англия, за да се погрижа за наследството на Уди, иначе може да загубим всичко. За съжаление не мога да отделя време за сделките на Бермудските острови.

Ашкрофт Удбайн поклати глава.

— Това не е важно, стига само да си добре... Наистина ли трябва да заминеш за Англия? Тази идея не ми се нрави особено. — Погледът му обхождаше моряците, които слизаха на сушата. — Кой е онзи едър момък!

Роуз се обърна бързо и видя Пиърс, застанал до стълбичката, да разговаря с младия моряк, който се наричаше Шон. Изведнъж я осени чудесна идея. Въпросът на баща ѝ ѝ подсказа как трябва да постъпи.

— За кого говориш? — попита тя достатъчно високо, за да я чуе и Пиърс. — Онзи с трескавите очи? О, това е само един беден затворник, когото ни продадоха. Доколкото разбрах, трябва да служи седем години на капитан Нименс, така ще може да избегне Нюгейт.

— Престъпник! — извика смаяно Ашкрофт.

Роуз кимна пренебрежително.

— Момчето не е сторило нищо лошо, татко. Откраднало е малко хляб, за да се нахрани. Тъй като капитан Нименс се грижи добре за екипажа си, няма защо да се опасява, че пак ще започне да краде.

Баща ѝ беше състрадателен човек, колкото и да се опитваше да го скрие, и сега поклати мрачно глава.

— Седем години принудителен труд! Само защото е откраднал парче хляб, за да утоли глада си!

— Не го съжالياвай, татко. Не е много приятен характер...

— Как се казва?

— Форд, Питър Форд — отговори бързо Роуз. — Мисля, че е най-добре да го отведем в къщи. Там ще може да свърши някоя работа. — Тя понижи глас. — И няма да бъде в тежест на Нименс. Капитанът беше принуден да обиколи всички кърчми, защото го беше страх, че Питър Форд отново ще се напие до безсъзнание.

— Нима ще отплуваш към Англия с такъв човек на борда? Сигурна ли си, че е безобиден? — попита загрижено Ашкрофт.

Как мога да съм сигурна, усмихна се вътрешно Роуз.

— О, не се безпокой, татко. Той не е зъл. Капитанът го харесва и се опитва да го направи почтен човек. Сигурна съм, че Питър Форд ще се поправи и ще стане отличен моряк.

— Е, добре, мила, тогава ще помогнем на Нименс да спи спокойно. — Той се обърна към Пиърс: — Хей, млади момко! Ела тук да те видя! Изнеси багажа на дъщеря ми и го подреди в каретата, която чака в уличката. Аз ще съобщя на капитан Нименс, че тази вечер ще останеш в къщата ми и ще си спечелиш хляба с честен труд. Не се бой, няма да те оставя да умреш от глад. Може да получиш дори някоя златна монета. Ще си я запазиш за времето, когато си възвърнеш свободата. Най-добре е да отида веднага при Нименс и да...

— Не, татко, аз ще свърша тази работа — прекъсна го развеселено Роуз. Тя погледна Пиърс, който безмълвно мъкнеше тежките сандъци с вещите ѝ, и се втурна към Нименс, който стоеше до Шон. О, как щеше да се наслади на тази нощ! Усмихна се сияещо на двамата мъже и обясни: — Капитане, трябваше да измисля набързо прикритие за съпруга си, защото татко се интересува от него. Обясних му, че новият моряк е затворник, който е откраднал хляб и сега трябва да работи седем години. Татко реши да се възползва от услугите му и го покани да дойде у нас.

— Не бива така, милейди... — започна укорително Нименс.

— Нали трябваше да измисля нещо! — защити се невинно тя. — О, татко ме чака! Не се бойте, утре ще тръгнем навреме!

Тя последва Пиърс, който се беше превил под тежестта на втория сандък. Ашкрофт я чакаше при каретата и тя пошепна с медено гласче в ухото на мъжа си:

— Сигурно ти е трудно да играеш ролята на слуга, скъпи? Много съжалявам, но не успях да го предотвратя! Какво можех да кажа на баща си? Нали ми заповяда да скрия кой си в действителност.

Сребърните очи святкаха гневно.

— За мен е детска игра да пренеса проклетите ти сандъци.

— Може би, но у дома те чака още много работа.

— Каквото и да измислиш, аз ще ти го върна стократно, да си знаеш.

Ашкрофт се обърна и извика загрижено:

— Роуз, къде си?

— Тук съм, татко, идвам! — Тя се приведе към Пиърс и попита предизвикателно: — Заплаха ли е това или обещание?

— Приеми го, както искаш. Във всеки случай скоро няма да те заплашвам, а ще приведа в изпълнение обещанието си.

— Съгласна съм. Но тази нощ господарката съм аз! — Тя избухна в ликуващ смях и забърза към баща си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато каретата спря пред къщата, Роуз беше в отлично настроение. Какво приятно разнообразие. Пиърс щеше да бъде неин покорен слуга, макар и само за една нощ. Тя можеше да прави с него всичко, което ѝ хрумнеше, защото в дома на баща ѝ ръцете му бяха вързани. Предстоеше ѝ дълга нощ. Най-после щеше да се почувства като господарка и да си разчисти сметките с наглия си съпруг.

Още щом пристигнаха, тя му заповяда да отиде в обора и да почисти боксовете. Разбира се, не се унижи да му предава заповедите си лично, а ги изпрати по главния коняр. След като свърши тази работа, Пиърс трябваше да излъска сбруите и да ги намаже с мазнина. Ашкрофт искаше да го подслони в една от таванските стаички, но Роуз се възпротиви и му заяви, че сламата в плевнята е достатъчна, за което главният коняр получи съответните заповеди.

След тежката работа един млад и здрав мъж като „Питър Форд“ със сигурност щеше да огладнее здравата. В малкото царство на Ашкрофт Удбайн всички ядяха до насита, защото господарят беше щедър, а готвачката на име Люси си разбираше от занаята. Тя беше много мила с бедните и потиснатите и щом чу, че Питър е затворник, осъден на принудителен труд, и то само защото е откраднал малко хляб, обеща да му даде най-доброто, което предлагаше кухнята ѝ.

Роуз се ядоса на усърдието ѝ и реши, че му е измислила твърде симпатично прикритие. Трябваше да го представи за крадец на коне. За съжаление вече беше късно да променя историята му. Решена да се наслади на тържеството си, тя се промъкна покрай беседката, която беше в близост до кухнята, и надникна през един прозорец. Пиърс тъкмо беше донесъл вода за Люси и тя му говореше оживено:

— Тази вечер ще ни трябва повече вода, млади момко, защото Нейна светлост херцогинята се върна неочаквано и със сигурност ще иска да се окъпе. Слугите в къщата ще се погрижат за всичко. Моля ви само да внесете големите ведра. Не мога да разбера защо ви карат да работите, след като слънцето отдавна е залязло!

— Не е чак толкова лошо — отговори Пиърс и остави тежките ведре в ъгъла. — Обичам да работя.

— Иначе господарят и дъщеря му са много добри — въздъхна дебелата готвачка и наду розовите си бузи. Очевидно беше харесала новодошлия и се радваше на силното му тяло. Бялата риза беше отворена до гърдите и разкриваше къдравите черни косъмчета, които го правеха още по-мъжествен. Тъй като беше съвсем различен от слугите и ратаите, с които Люси общуваше, тя се радваше, че може да прекара повече време с него. — Не се плашете, млади човече. Свършете всичко, което са ви възложили, а аз ще ви нагостя с чудесни свински котлети и моя специален зеленчук.

Пиърс свали шапка, благодари ѝ учтиво и се засмя с осъзнатия си чар. Роуз прехапа устни и реши да му развали радостта от свинските котлети.

Тя го изчака да излезе и отиде в кухнята. В чинията, оставена до печката, бяха натрупани кокали и хрущяли. Вероятно Люси ги беше оставила, за да свари супа. Роуз намери и таблата, която някоя от прислужничките щеше да отнесе в обора, където работеше Пиърс, и побърза да размени чиниите. Люси се върна скоро и господарката се хвърли на шията ѝ.

— О, Люси, толкова много ще ми липсваш! — извика тя и я завъртя в кръг, за да не види момичето, което тъкмо отнасяше таблата. — В Англия не е лошо, но никой не може да готви като теб.

Люси се засмя доволно и отговори на прегръдката ѝ. Роуз се сбогува сърдечно с нея и я остави сама. Мина доста време, преди готвачката да открие свинските котлети, оставени до печката. Тя се намръщи недоволено и се приготви да се скара на прислужничката, която беше разменила чиниите.

Когато беше сигурна, че Пиърс се е справил с възложените му задачи, Роуз отиде при главния коняр.

— Слушай, Рандолф, някои от конете имат спешна нужда от почистване. Най-добре е да накараш младия затворник да свърши веднага тази работа.

— О, милейди, вие го затрупахте със задачи!

— Надявам се, че умее да се оправя с конете. Най-добре да започне с Блейз. — Този кон беше висок метър и шестдесет висок и упорит като магаре.

Застанала на сигурно разстояние, Роуз проследи как изведоха Блейз от бокса и поръчаха на „затворника“ да го почисти. За да не избухне в луд смях, тя притисна ръка до устата си. Жребецът танцуваше неспокойно и често вдигаше предните си крака във въздуха. Пиърс го ругаеше ядно, но успя да го укроти. Въпреки това почистването на Блейз и особено на краката му бяха мъчение, което нямаше да бъде забравено скоро. След като Пиърс почисти още две кобили и три товарни коня, Роуз мина покрай него, без да го удостои с поглед и разгледа боксовете, следвана от Рандолф.

— Да, първите пет са много добре почистени, но се боя, че Блейз трябва да бъде изчеткан още веднъж. Краката му не ми изглеждат много чисти.

— Вече е късно, милейди. Блейз може спокойно да почака до утре.

— Не, в никакъв случай — отговори със сладка усмивка тя. Този път остана наблизко, докато Блейз беше изведен отново от бокса и Пиърс, който тъкмо почистваше другия край на обора, беше повикан да повтори четкането. Роуз спря пред него и се наслади на гневното му лице.

— Налага се да повторите операцията, Питър. Баща ми е горещ привърженик на чистотата, а вие бяхте доста небрежен с този ценен жребец.

Пиърс потръпна като от удар, после обаче се поклони дълбоко и посегна към четката. Погледна бързо след отдалечаващия се коняр и изфуча разярено:

— Крайно време е да сложиш край на тази игра, херцогиньо!

Тя го погледна съчувствено и отговори съвсем тихо:

— Очевидно си забравил най-важното, скъпи. Днес аз съм тази, която поставя изискванията.

Очите му се присвиха заплашително.

— Само тази нощ!

Май беше отишла твърде далеч. Може би, но просто не можеше другояче. Тя се обърна и повика главния коняр.

— Питър е чудесен работник и е много бърз, Рандолф. Щом свърши с Блейз, може да се нахрани, а после ще прекопае градината зад обора.

— Тази вечер ли, милейди?

Тя го погледна невинно.

— Разбира се, че тази вечер! Поръчала съм на градинаря да засади специални цветя и се надявам да израснат, докато ме няма.

— Но бедният човечец ще трябва да работи цяла нощ, милейди!

— Вероятно си прав — съгласи се с въздишка тя. — Ела с мен, искам да ти покажа къде да направи лехите.

Когато се върнаха, жребецът беше почистен идеално и главният коняр изпрати „Питър“ да вечеря.

За да увенчае триумфа си, Роуз застана до вратата на обора и чу потракването на капака, с който беше покрита таблата. Много добре — сега мъжът ѝ щеше да се навечеря със сочни „свински котлети“. Рандолф отиде при нея и тя му благодари за подкрепата. После забърза към къщи.

Пиърс се беше настанил на една грубо скована пейка и я проследи с мрачен поглед. После посвети вниманието си на костите и хрущялите.

— Скоро ще дойде и твоят ред, любов моя, обещавам ти — изръмжа той. Е, може би трябваше да ѝ признае правото на това сладко отмъщение, нали беше само за една нощ. Той беше твърдо убеден в предателството ѝ и не помисляше, че Джером, онзи всеизвестен подлец, беше способен на всичко и сигурно сам беше изпратил вестта на констейбъла — може би от името на Роуз.

Нито за миг не беше помислил, че жена му го обича искрено, че е лоялна към него и се е опитвала да го предпази. Мили Боже, дай ни още един шанс, помоли се безмълвно той.

След малко погледна към къщата, където живееше синът му. И тя искаше от него да търпи цяла нощ? Знаеше, че е безумие, но трябваше да види своя син и наследник.

Роуз отдавна не се наслаждаваше на отмъщението си така, както ѝ се искаше. Дори щастieto, че отново може да държи Уди в прегръдката си, не можеше да прогони грижите ѝ. Боеше се, че Мери Кейт може да излезе от къщата, да познае херцога и да се разбъбри.

Ако баща ѝ узнаеше, можеше да отведе Пиърс пред съда, макар че тя се беше постарала да го увери в невинността му. Не, тя щеше да успее да го предотврати. Лошото беше, ако се намесеха и други хора.

Бе проумяла, че не може да се доверява на всеки, но едва след като животът ѝ даде няколко болезнени урока.

И не на последно място ѝ тежеше предстоящата раздяла с баща ѝ. Англия беше толкова далече...

Докато Пиърс се трудеше на полето, тя седеше при баща си и се опитваше да води разговор.

— Мисля, че беше твърде взискателна към бедния затворник, дъще — укори я меко Ашкрофт. — Няма ли все пак да го подслониш в таванската стаичка? Момъкът заслужава по-добро легло. Утре тръгвате на дълъг път и трябва да се наспи хубаво.

Роуз махна пренебрежително с ръка.

— Не се грижи за него, татко. Главният коняр му намери място за спане в плевнята. Сигурно вече е свършил работата си и спи дълбоко. — Тя се поколеба и прибави съвсем тихо: — Знаеш ли, иска ми се да се поразходя към реката.

Роуз не знаеше кога ще се върне отново в родината си. Искаше ѝ се да види за последен път пълната луна, която се отразяваше във водата, да усети по бузите си свежия нощен вятър. Някога беше заявила на мъжа си, че това е най-красивото място на земята. Може би трябваше да го вземе със себе си.

Беше очаквала, че баща ѝ ще се възпротиви на тази нощна разходка, но той отговори просто:

— Добре, мила. — Той остана на мястото си, докато стъпките ѝ заглъхнаха. После скочи и се запъти с бързи крачки към обора.

Пиърс беше прекопал лехите край обора и сега седеше на края му и оглеждаше околността. На устните му играеше усмивка. Жена му беше невероятна. Как ѝ хрумна да го представи за затворник! Умът и беше наистина забележителен. Смешното беше, че историята ѝ беше твърде близо до истината.

Пиърс погледна с копнеж към къщата и обходи с изпитателен поглед многобройните прозорци. Преди малко Роуз мина пред един от тях с бебе на ръце. Неговият син...

Изведнъж Пиърс чу шум зад гърба си и се обърна стреснато, вдигнал лопатата, за да се защити. Ашкрофт Удбайн, големият плантатор и търговец, не се уплаши от реакцията му. На лицето му не трепна нито едно мускулче, защото беше уверен, че младият мъж няма да го нападне.

Пиърс пусна лопатата и го измери с бдителен поглед.

— Питър, ами! — промълви като на себе си Ашкрофт.

— Какво има, сър?

— Питър, глупости!

— Сър, аз...

— Затворниците изглеждат съвсем различно, приятелю. Познавам доста хора, които са лежали в затвора, и мога да ви уверя, че нямат и частица от вашата самоувереност.

— Сър, аз бях...

— Стига, млади момко! Причината не е в поведението или начина на изразяване, а в походката, в стойката. Един поглед ми беше достатъчен, за да разбере кой сте. Благородният произход е написан на лицето ви. Очевидно сте прекарвали тежки времена, но както по всичко личи, сте съумели да вземете съдбата си в свои ръце. Вие не сте Питър, а Пиърс. — Той помълча малко и попита замислено: — Да приема ли, че си изчакал „Лейди Мей“ в открито море и си я взел под своя власт?

— Точно така беше — потвърди тихо Пиърс.

— Значи ти си скандално известният Убиец на дракони?

— Никога не съм убивал пленниците си. Трябваше да пусна някои ужасяващи слухове, за да не си създавам допълнителни проблеми. Пиратът трябва да бъде достоверен, нали знаете.

Ашкрофт Удбайн се ухили с разбиране.

— Убиецът на дракони! Как не се сетих по-рано? Като узнах какво се е случило, повярвах във вината ти и не се срамувам да го призная. Сигурно и повечето англичани са мислели като мен. Но Роуз непрекъснато ме уверяваше, че не си убиец. Беше убедена в това, защото те познава.

Пиърс сведе глава и изпита срам. Значи тя го беше защитавала, а той беше полудял да си отмъсти.

— Радвам се, че ѝ вярвате.

— Винаги съм имал доверие в преценката на дъщеря си.

Аз също трябваше да ѝ повярвам, каза си засрамено Пиърс.

— Значи няма да ме предадете, Ашкрофт?

— Да предам собствения си зет? Разбира се, че не! Само че не мога да разбира защо трябва веднага да заминете за Англия. Остани малко тук! Един ден тази империя ще принадлежи на Роуз — и на теб.

— Много съм ти благодарен, но това все пак е английска колония. Ако някой от хората, загрижени за политическата си кариера, се сблъска случайно с мен, сигурно ще се изкуши да метне примката на главата ми. Не, аз трябва да се върна в къщи и да докажа невинността си.

Ашкрофт помълча малко, после кимна замислено.

— Разбирам те.

— И няма да ни спрете?

— Не. В началото исках да те направя свой зет заради благородническата титла, славата ти на добър боец и верен привърженик на краля. Сега се радвам, че направих този избор, защото виждам, че си истински мъж. Няма да ви спра, макар че ще полудея от тревога. Внимавай много за моята Роуз, Пиърс.

— Разбира се. Благодаря ви.

Ашкрофт погледна сърдито към обора.

— Защо трябваше да работиш като роб през целия ден? Дъщеря ми ти е сърдита, нали?

Пиърс въздъхна и вдигна рамене.

— Жени... Понякога им е приятно да покажат силата си.

Ашкрофт избухна в смях.

— Сигурно още не си видял детето си?

Пиърс поклати глава, обзет от странна болка.

— Прекрасно момче — отбеляза гордо дядото. — Прилича и на двама ви. Красив като ангел и игрив като дяволче. — Той се ухили и прибави: — Добре, че не присъстваше на раждането. Роуз ругаше като стар моряк, наричаше ни с невероятни имена и ако беше до нея, сигурно щеше да чуеш страшни неща.

— Вероятно. — Пиърс погледна към къщата с болезнен копнеж.

— Третият прозорец на първия етаж. — Ашкрофт се покашля многозначително. — Под балкона има решетка за рози. Най-добре ще бъде да не ме споменаваш... Във всеки случай намирам, че Роуз се забавлявала достатъчно. Боксовете в обора са безупречно чисти. Освен това имам чувството, че ще се покатериш в стаята на жена си и без моята благословия.

— Ще си призная, че наистина мислих по този въпрос, Ашкрофт — отговори през смях Пиърс.

— Тогава ти желая лека нощ. — Тъстът му подаде ръка. — За мен беше истинска радост да говоря с теб, Пиърс. Ще се видим утре.

— Надявам се. — Пиърс отговори на здравето ръкостискане. — И аз се радвам, че най-после се запознахме.

Удбайн взе лопатата, а Пиърс се затича към решетката за рози, по която можеше да се покатери на балкона. Трябваше да види жена си и детето си.

Когато Роуз се качи в стаята си, бебето вече спеше в люлката. Стаята му беше до спалнята ѝ, а от другата ѝ страна живееха ирландската бавачка Джени и вярната Мери Кейт. Те се грижеха непрестанно за малкия и облекчаваха живота на младата майка.

Роуз беше решила да вземе и двете в Англия. На борда на кораба вече нямаше да има значение, че Мери Кейт щеше да познае съпруга ѝ. След като напуснеха Джеймстаун, вече никой нямаше да може да се обърне към властите, за да го издаде.

Роуз се приведе усмихнато над люлката и целуна бебето по челцето. После влезе в спалнята си. Мери Кейт беше приготвила ваната, над огъня висяха две ведра с вода. Зарадвана, Роуз изля едното ведро във ваната, съблече се, като разхвърля дрехите си по цялата стая, и влезе във водата.

Изведнъж усети, че някои я наблюдава. Обърна се и когато откри Пиърс, едва не изпищя. Часове наред го беше карала да работи като прост ратай. Вярваше, че се е изтощил и отдавна спи в сеното. Вместо това той се беше изтегнал на леглото ѝ, полуприкрит от завесите, и оглеждаше безсрамно голото ѝ тяло.

— Какво правиш тук? — изсъска гневно тя.

Пиърс стана, отиде при нея и коленичи до ваната.

— Нали ти ме повика.

— Не и в стаята си!

— Да, но аз вече изпълних всички очарователни поръчения, които ми постави.

Роуз сведе глава и се почувства ужасно неловко.

— Трябваше да измисля достоверна история за пред татко.

— Да, разбира се — отзова се подигравателно Пиърс.

— Не можеш да останеш тук.

Пръстите му се потопиха във водата.

— А аз си помислих, че мога да ти бъда полезен.

— С какво?

Той отиде до камината и откачи второто ведро.

— Може би водата ти е изстинала.

Роуз прибра коленете си, за да не се опари, и промълви едва чуто:

— Благодаря.

— А гърбът ти...

— Какво?

— Бих могъл да ти изтрия гърба.

— Моля те, не е нужно...

Пиърс коленичи зад нея, взе сапуна и гъбата от водата и вдигна дългата ѝ коса. Ръцете му се плъзнаха бавно и изкусително по голия ѝ гръб и Роуз се разтрепери. Откога не беше изпитвала тези чувства... Чувствеността ѝ се будеше за нов живот.

— Мисля, че за тази вечер си свършил достатъчно работа — прошепна безсилно тя.

— О, аз едва сега започвам.

— Иди да си легнеш...

— Точно това ще направя.

— О, Пиърс, защо дойде тук?

Ръката, който миеше гърба ѝ, спря за миг.

— Трябваше да видя сина си.

— А как влезе?

Този въпрос не получи отговор.

— Ти какво си мислеше? Че ще играя твоята игра, без да мога да видя детето си?

— Утре сутринта щеше да се запознаеш с него.

— Твърде дълго съм чакал, Роуз. Тази вечер загубих търпение.

— Ами ако те намерят тук? Много е опасно. — Тя се обърна към него и се изненада от безгрижната му усмивка.

— Не се боя от опасностите. Какви прекрасни медноцветни къдрици има нашият Уди! И типичните очи на Дефортовци.

— Видял си очите му? Значи си го събудил? — Тя поклати глава и го изгледа сърдито. — Крайно време е да се махнеш от тук! Постъпил си много лекомислено, като си влязъл.

— Стига толкова! — прекъсна я сърдито той. — Всеки мъж, който узнае, че е станал баща, ще поиска да види детето си. Ако не

проумяваш това, значи не си на себе си. Ти си могла да преброиш пръстчетата на ръцете и краката му още когато се е родил. За съжаление тогава аз бях някъде в морето. Трябваше да дойда тази нощ, разбери!

— Ти... ти си го прегърнал? — заекна изумено тя.

— Разбира се.

Каква дързост! Значи Пиърс беше събудил бебето, а после отново го беше сложил в люлката му!

— А той... заплака ли?

Пиърс вдигна рамене.

— Трябва да призная, че в началото не беше особено зарадван да ме види. Все пак лицето ми му е чуждо. Камериерката ти го успокои без усилия, после ме помоли да седна до огъня и да го люлея в ръцете си, докато заспи отново.

Роуз стисна зъби, за да не изкрещи. Този ужасен мъж се справяше с всяка ситуация.

— Значи Мери Кейт те е заварила в детската стая? — По дяволите! Тя беше забравила, че камериерката беше луда по херцог Дефорт още от самото начало.

— Няма за какво да се тревожиш. Тя знае колко е важно да опазя тайната си. Държа се много мило. И, за разлика от теб, разбра веднага, че имам нужда да видя жена си и сина си. — Той се усмихна като хлапак, после скочи на крака, вдигна Роуз от водата и притисна мокрото ѝ тяло до своето. — Толкова ми липсваше, любов моя! — прошепна дрезгаво той и я понесе към леглото. Положи я върху копринената завивка и побърза да свали ризата си, която миришеше на обор.

Намеренията му бяха недвусмислени и Роуз пое дълбоко дъх, за да протестира, но не можа да произнесе нито дума. Сърцето ѝ биеше като безумно.

Той легна до нея и тя потъна в силната му прегръдка.

— Ще се отбраняваш ли?

— Да — излъга тя.

— Даже ако смирено те помоля за извинение?

Роуз се потопи дълбоко в сребърните му очи.

— Ти и смирен? Дали ще съм жива да преживея подобно нещо?

— Тогава се опитай да си го представиш — предложи ухилено той. — Толкова дълго чаках, че вече не издържам. — Гореща целувка затвори устата ѝ и копнежът се превърна в страстно желание.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щеше да бъде различно, ако не беше живяла толкова дълго с мечти и спомени. Колко живи, омайващи сънища — целувките на Пиърс, еротичните ласки на езика му, който се плъзгаше възбуждащо по шията ѝ... Тялото му, което се движеше в настойчив ритъм над нейното, ръцете, които милваха гърдите ѝ, пръстите му между бедрата ѝ...

Днешното не беше сън и действителността надмина всичко, което се беше случвало в сънищата ѝ. Опитен в любовното изкуство, Пиърс намери веднага чувствителната точка между бедрата ѝ и я раздразни първо с ръце, а после и с езика си.

Роуз се опита да протестира, но напразно. Той и без това не обръщаше внимание на възраженията ѝ.

Пиърс беше прав, толкова отдавна не се бяха любили. Отново я обзе познатата магия, възвиси се към небесата и замая главата ѝ с уханье на жасмин. Тя помилва с треперещи ръце силните му рамене, зарови пръсти в косата му и отново повярва, че тялото ѝ се е превърнало в сребърен звезден дъжд. Много скоро щеше да стигне до рая, до сладкия екстаз...

Пиърс нямаше намерение да свърши толкова бързо. Той проникна нетърпеливо в нея и изведнъж спря уплашено, когато тя изписка тихо и притисна лице до гърдите му. Разкаян, мъжът се прокле вътрешно. Трябваше да се сети, че това ѝ е за първи път след раждането.

— Спокойно, мила, спокойно. Няма да ти причиня болка — никога! — зашепна дрезгаво той. Прегърна я нежно и продължи да напредва съвсем бавно. Устата му милваше лицето ѝ. — Ако знаеш как ми липсваше! Нито мъченията, нито тежкия труд — нищо не беше по-страшно от раздялата с теб!

Изпълнена със страст, тя обгърна с две ръце раменете му, вдигна хълбоците си, за да се нагоди към движенията му. Желанието го надви, макар че все още се опитваше да забави експлозията — от страх, че Роуз няма да го придружи по пътя към прекрасния връх. Показа се, че

тревогата му е била напразна. И нейното желание търсеше бързо разтоварване като неговото. Той усети силните тръпки, които разтърсиха тялото ѝ, и въздъхна блажено.

След като всичко свърши, двамата лежаха дълго един до друг, без да говорят. Накрая Пиърс прегърна нежно жена си и положи главата ѝ на рамото си, без да обръща внимание на съпротивата ѝ.

— О, Роуз, отново бях в рая! Толкова дълго трябваше да чакам. — Тя не отговори и той започна да милва красивото тяло, което го правеше най-щастливия мъж на земята. Раждането не я беше променило, само гърдите ѝ бяха станали по-големи, а хълбоците малко по-широки, но все така съвършени. Взрян в корема ѝ, Пиърс откри мънички бели линии, които се спускаха от пъпа към тъмnochервения венерин хълм, и ги докосна предпазливо. Роуз задържа ръката му.

— Какво ти е? Може би не бях достатъчно внимателен... — Той се опря на лакът и се вгледа изпитателно в очите ѝ.

— Не разбираш ли? — Ръцете ѝ милваха раменете и гърба му, опипваха белезите, оставени от кожения испански камшик. Гласът ѝ трепереше. — Смятаха те за мъртъв, а ти си бил жив, в испански плен...

— Това е вярно — прекъсна я нетърпеливо той, стана от леглото и отиде до огъня. Червеникавата светлина на огъня танцуваше по голото му тяло. — Какво по-точно искаш да ми кажеш?

— Ти си успял да си извоюваш свободата и си станал пиратски капитан — Убиецът на дракони. Това е било преди много време. Съмнявам се, че наистина си ме чакал.

Пиърс се обърна към нея и се ухили като хлапак след успешна лудория. Как ѝ се искаше да изтрие усмивката от лицето му с една хубава плесница!

— Невероятно! Ти ревнуваш!

— Не искам да бъда една от многото — отговори хладно тя.

— Ако наистина ревнуваш... — Пиърс пристъпи към прозореца и опря ръце на хълбоците си. — Знай, че нямаш основания за подозрителност. Никакви. Като пиратски капитан съм имал много възможности да се забавлявам, а някои от заложничките ми бяха дори разочаровани, че не се проявих като насилник.

— Нахалник!

— Несправедлива си. Някои от дамите бяха почти старици и бяха готови да се хвърлят на врата на първия срещнат мъж.

— Наистина ли не си докосвал нито една жена през цялото това време? — попита недоверчиво тя.

Пиърс я погледна изпитателно и реши да бъде честен докрай.

— Веднъж го направих. Бях побеснял от гняв, възмущавах се от така нареченото ти предателство и потърсих забрава, за да не полудея. Тя беше млада и красива. Намерих я на улицата. — Той въздъхна и седна на рамката на прозореца, загледан към брега на реката.

— Значи... само веднъж?

— Да.

— Защо?

— Нали ти казах. Бях ожесточен...

— Искях да знам защо си ми изневерил само веднъж!

Да, защо? Този въпрос също заслужаваше искрен отговор.

— Защото не намерих забрава при другата жена. Не бях дори доволен физически. След това се почувствах празен, ограбен.

— Как да ти повярвам? Ти обичаше Ан и въпреки това спеше с мен.

Пиърс вдигна рамене.

— След като съм започнал с признанията, по-добре е да довърша. Да, вярвах, че обичам Ан, но... — Той помълча малко и продължи колебливо: — Пожелах те още в първия миг, когато те видях. Макар че ме хвърли от седлото.

— А ти едва не ме удави!

— Още тогава попаднах под властта ти. Никога не съм познавал жена, която да ме е омагьосала така...

Той се обърна към жена си и тя сведе бързо глава, за да скрие пламналото си лице.

— Все пак! Ти вярваше, че обичаш Ан, и въпреки това спеше с мен. — В гласа ѝ имаше горчиво обвинение.

Пиърс простена театрално и поклати глава.

— Всеки мъж би спал с теб дори ако наистина е влюбен в друга жена! Вярно е, че ние с Ан си подхождахме добре. Тя беше независима, умна, зряла и опитна. Никога не съм оспорвал, че означаваше много за мен. Мисля обаче, че преди да те срещна, не съм знаел какво е любов. Щом се научих да те обичам, остана само ти. —

Той посочи вратата на детската стая. — Това е истината, кълна се в живота на сина ни. Достатъчно ли е?

Роуз прехапа долната си устна и издърпа завивката върху треперещото си тяло. Все още не смееше да повярва в чудото на тази нощ.

— Значи... ти ме обичаш?

— С цялото си сърце.

— И наистина си ми изневерил само веднъж?

— Нали ти казах!

— Добре, тогава ще се наложи и аз да ти отговоря със същата монета, защото досега ти бях непоколебимо вярна. — Тя обърна глава, за да скрие усмивката си. Изневярата на Пиърс я засегна, но не чак толкова. Може би именно срещата с проститутката му беше помогнала да осъзнае, че я обича истински.

Тя се обърна отново към него и изведнъж се стресна до смърт. Той се хвърли като тигър към леглото, стисна я в прегръдките си и зашепна дрезгаво в ухото ѝ:

— Не смей дори да мислиш за това!

— За кое?

— За изневяра — все едно под каква форма.

— И защо не?

— Защото ще те насиня от бой и ще ти откъсна космите на косата един по един! — заплаши той. — А любовникът ти ще падне с пронизано гърло.

— Ти и без това си имаш достатъчно проблеми с двойното убийство...

— Значи още един убит няма да има особено значение.

— Престани да говориш глупости!

Думите ѝ го накараха да се осъзнае. Той стана, върна се до прозореца и отново се вгледа в мрака. Велики Боже, той продължаваше да бъде човек извън закона, далече от родината си, обвинен в убийство. Трябваше тепърва да докаже вината на Джером и собствената си невинност. Толкова много беше изстрадал. Трябваше да се радва, че имаше Роуз и че тя го обичаше въпреки всичко. А той едва не я загуби, вманиачен в омразата и ожесточението си. Слава Богу, че все още имаше жена си и прекрасното им дете!

Той се върна при леглото, улови ръката на Роуз и целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Прости ми, любов моя. Моля те още веднъж, с цялото си смирение.

— Господи, какво чувам? Наистина ли говори великият херцог Дефорт?

— О, да, аз съм, добре ме чуваш. — Той се пъкна под завивката и я прегърна. Тя се сгуши в силните му обятия и се почувства спокойна и защитена. — Знаеш ли, Роуз, безброй пъти съм преживявал случилото се в съзнанието си. Трябваше да ти имам доверие. За съжаление доказателствата бяха срещу теб.

— Знам, Пиърс, знам. Джером беше обмислил плана си много внимателно.

— В началото вероятно е бил в съюз с Джеймисън. Сигурно им е помагал и трети човек. Ще мине време, докато открием цялата истина. И тогава ще си отмъстя.

Леденият глас накара сърцето ѝ да забие по-силно.

— Не бива така, Пиърс! — Тя го погледна закланателно. — Разбирам гнева и омразата ти. Когато погребваха Ан, бях готова да убия Джером, да понижа черното му сърце пред всички опечалени. За щастие Джефри успя да ме удържи, иначе щях да свърша на ешафода. Не искам да се връщаш в Англия с мисълта за убийство!

Пиърс се вираше мрачно в светлия таван.

— Той трябва да умре.

— Да, но със законни средства — възрази твърдо тя и притисна ръката му към бузата си. — Джером ни примами в капан с непочтени средства и мисля, че е най-добре, ако и ние му поставим капан. Гневът и ожесточението няма да помогнат. — Тя целуна мазолестата му длан. — Трябва да измислим нещо!

Пиърс въздъхна дълбоко, после се опря на лакът и я погледна в очите.

— Няма да говорим повече за това. Пътуването през Атлантика е дълго и ще имаме достатъчно време да обсъждаме плановете ти.

Устните му се приближиха до нейните, но тя извърна глава.

— Исках да те попитам за другата жена... — От устата му се изтръгна ядно проклетие и тя продължи величествено: — Херцогините

не прощават лесно, би трябвало да го знаеш. Само като си помисля какво изтърпях заради теб...

— Ти пак ли искаш да ме видиш на колене?

— Да, мисля, че гледката ще ми хареса.

— Е, добре. — Той се надигна и се намести светкавично между коленете ѝ. — Прости ми! — прошепна смирено той, но в гласа му бълбукаше смях.

Устните и ръцете му се заеха да изследват чувствителните места на тялото ѝ, първо гърдите, после корема, вътрешната страна на бедрата. Роуз се опита да му обясни, че това не е истинско извинение, но забрави какво искаше да каже. Защото той я обичаше и никога нямаше да обича друга. И защото сладкото мъчение беше непоносимо. Тя целуваше раменете му, отговаряше с усмивка на погледа му, а когато двамата се сляха, той повтори тихо и настойчиво в ухото ѝ:

— Прости ми!

Това беше достатъчно. Тя му прости с цялото си сърце и не го премълча.

По-късно двамата се отпуснаха един до друг, прегърнаха се нежно и зачакаха дишането им да се успокои.

— Трябва да спим, любов моя — проговори задъхано той. — Утре ще станем рано. Всъщност, новият ден вече настъпва. — Бузата ѝ се притискаше в гърдите му, копринената ѝ коса гъделичкаше брадичката му и той я приглади назад. — О, Роуз, колко те обичам...

Отговор не последва. Пиърс вдигна глава и погледна лицето ѝ. Жена му спеше дълбоко, с нежна усмивка на устните си.

Никога не я беше виждал толкова красива, толкова спокойна. Не бе чула думите му, но той не я събуди. Роуз имаше нужда от почивка, за да събере сили. Предстоеше им дълго пътуване. Пътуване към истината.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роуз никога не беше помисляла, че един ден ще се чувства толкова щастлива и доволна. Тя се наслаждаваше на пътуването по море, на мекото време. Често седеше с часове на палубата, грейше се на топлото слънце и оставяше вятъра да милва нежните ѝ бузи.

Може би небето и морето и друг път са били толкова кобалтовосини, може би слънцето и преди беше разпространявало този ослепителен блясък. Сега обаче всичко ѝ се струваше различно, защото най-после беше отново със съпруга си и се наслаждаваше на любовта му.

Всяка сутрин Пиърс и капитан Нименс заставаха зад кормилото, за да определят посоката на вятъра и морските течения. Двамата се разбираха отлично и това ѝ харесваше. Много по-дълбока беше радостта ѝ, когато наблюдаваше Пиърс и Уди. Никога не си беше представяла, че силният, властен и понякога твърде нетърпелив херцог може да бъде толкова добър баща. Често го намираше в капитанската каюта с бебето на ръце, което не се уморяваше да изследва тялото и лицето му. Обичаше да го подхвърля високо във въздуха и тогава малкият хълцаше от удоволствие. Непрекъснато му дялаше дървени играчки и не се ядосваше ни най-малко, когато момченцето му ги хвърляше в лицето. Ако не го обичаше с цялото си сърце, Роуз непременно щеше да се влюби в него, докато го наблюдаваше как играе със синчето си. А усмивката, с която даряваше малкия си син, беше най-прекрасното нещо на света.

Двамата прекарваха много време насаме, седяха един до друг на слънце, докато Мери Кейт и Джени играеха с бебето. А прекрасните нощи, когато морето блещукаше като черно кадифе и кабината беше осветена само от една свещ, бяха несравними... Обикновено Роуз вече беше в леглото, когато Пиърс се прибираще. Той се събличаше бързо и тя следеше движенията му без стеснение, възхищаваше се на съвършената му фигура. Той лягаше при нея, вземаше я в прегръдките си, притискаше я към разгорещеното си, възбудено тяло и двамата се отдаваха без задръжки на любовната игра.

Нощите им помагаха да се опознаят по-добре. Пиърс разказваше за страшните дни на пленничеството, Роуз описваше отчаянието, което я бе завладяло след вестта за смъртта му. Разказа му как е умолявала краля да очисти името Дефорт от позорното петно и как накрая е решила да се върне в родината си и да събере сили, за да отиде после в Англия и да докаже невинността му.

— Баща ми се държа много добре — въздъхна едно нощ тя, сгушена на гърдите му. — Той е изключителен човек, Пиърс. Впрочем, имам изненада за теб. — Тя се надигна на лакът и потърси очите му. — Представи си, той знаеше кой си! Каза ми го на сбогуване, когато ме целуна. Намигна ми и ме помоли да се грижа добре за мъжа си.

Пиърс се ухили с разбиране и скръсти ръце над главата си.

— И аз имам изненада за теб. Баща ти знаеше отдавна. Онази нощ именно той ме изпрати при теб.

— О, не!

— Да, да!

— Господи! И ти ме накара да повярвам... Ей сега ще ти оскубя косата косъм по косъм, а после ще те насека на парченца!

Пиърс избухна в смях и я грабна в прегръдката си.

— Хайде, направи го! — Дълбокият чувствен глас изпрати сладостни тръпки към утробата ѝ. — Чакам те... — Роуз впи устни в неговите и забрави баща си. До следващото утро.

Много скоро откриха, че един кораб ги следва отдалече. Оказа се, че това беше пиратският кораб на Пиърс с целия екипаж. Най-интересното обаче беше, че на борда му се намираше Ашкрофт Удбайн.

Пиърс не се престори, че не познава тъста си, само проследи със строго лице как Ашкрофт замаха с ръка и помоли да бъде допуснат на борда на „Лейди Мей“.

— Какво си намислил, Ашкрофт?

— Аз съм баща и реших да придружа дъщеря си в Англия. Не забравяй, че си мъртъв! Аз ще пазя Роуз по-добре от теб. Освен това искам да те предупредя, че не можеш да слезеш на сушата току-така.

— Разбира се, че не мога.

— И какво ще сториш? — попита загрижено Роуз.

Пиърс потърка брадичката си.

— Ще се преоблека като монах.

— Страхотно! — извика Ашкрофт Удбайн и избухна в луд смях. Пиърс го изгледа неодобрително.

— Ще се присъединя към свитата на Роуз като брат от манастира Левелин, който се завръща от пътуване в колониите и ще прекара известно време в дома на Дефорт. Монасите от този орден носят широки раса с качулки. Пак ще си оставя брада и никой няма да ме познае.

— Ами ако те погледне в очите? — усъмни се Ашкрофт.

— Не можеш да се преструваш на монах — присъедини се към съмненията му Роуз.

— Мога, разбира се. Ще стоя винаги на заден план.

Въпреки това Роуз умираше от страх. Ашкрофт се премести на „Лейди Мей“, а пиратският кораб се върна във Вирджиния, за да чака следващите заповеди.

Скоро се разбра, че Удбайн е подкупил екипажа на зет си, като е обещал на моряците парчета земя. Той беше видимо горд с постижението си, когато им разказа, че всички пирати са станали колонисти.

Вечерта, когато се прибраха в кабината си, Роуз попита страхливо:

— Защо си решил да се преоблечеш като монах? Мисля, че ще изглеждаш по-добре като слуга. Така ще мога непрекъснато да те пращам да чистиш обора и конете, а и няма да рискуваш да те видят.

— Ще бъда предпазлив — обеща той и я целуна. — Мисля, че е много по-добре да дойда с теб в двора, за да видя със собствените си очи какво е станало по време на отсъствието ми. Повярвай, така няма да ме разпознаят.

Този разговор не можа да прогони тревогата ѝ.

Хубавите дни в открито море приближаваха своя край. Скоро видяха английския бряг. Влязоха в Темза и пристигнаха в Лондон.

Роуз въздъхна облекчено, когато потеглиха първо към замъка Дефорт. Стигнаха в замъка под защитата на нощта. Гарт, Джефри и останалите слуги поздравиха смаяно възкръсналия си господар.

— Не се страхувайте, приятели, аз съм — увери ги с усмивка той.

Мършавият стар Гарт и грамадният, силен като бик Джефри го прегърнаха, сияещи от щастие. Искрената им радост стопли сърцето на

Роуз.

Ашкрофт се почувства веднага като у дома си и си избра най-хубавата стая, подходяща за дядото на бъдещия херцог. Макар че му беше много приятно да гостува в стария, величествен замък, той се тревожеше за сигурността на дъщеря си. Тя знаеше това и му беше дълбоко благодарна.

Когато трябваше да се реши къде ще живее Уди, между Гарт и Мери Кейт се разгоря оживен спор.

— Аз се грижа за малкия лорд от самото му раждане — заяви надменно Мери Кейт. — Затова ще спи при мен.

— Във вашите езически колонии можете да си живеете, както искате, добра жено. Но в Англия малкият Уди е лорд Дефорт и има своя собствена стая. Това е било така от много поколения насам и няма да се промени заради вашите капризи.

— Бебето няма дори година! До стаята на господарите има чудесна детска стая.

— Нима искате малкият да смущава почивката на Негова светлост? — извика възмутено Гарт.

Роуз реши да сложи край на караницата.

— Мисля, че засега Уди ще бъде най-добре настанен в детската стая до нашата спалня, Гарт. Само за няколко месеца, разбрахме ли се? Така Мери Кейт и Джени ще могат да го наглеждат нощем и Негово лордство няма да се буди.

Пиърс обичаше да става нощем, когато малкият плачеше, и да го успокоява, но тя предпочете да не казва това на стария слуга. Гарт се намръщи, но се предаде без възражения. Когато Пиърс се прибра в спалнята, тя му разказа случилото се.

Той се засмя и я увери, че е постъпила по най-добрия начин, като е загладила спора, без да нарани твърде дълбоко чувствата на Гарт. После я погледна сериозно и започна да разказва:

— През последната година Джером е водил твърде бурен живот. Вече е проиграл почти половината от наследството на Ан, макар че то съвсем не беше незначително. При всеки удобен случай хленчи, че сестра му е била убита. И обяснява на всеки, който прояви готовност да го изслуша, какъв отвратителен убиец съм.

Роуз се разтрепери от страх. Толкова ѝ се искаше да се качат на кораба и да потеглят обратно към Вирджиния. Тук, в Англия, крехкото

й щастие заплашваше да се разруши твърде бързо.

Все пак тя съзнаваше, че Пиърс трябва да възстанови доброто си име въпреки всички опасности, които го заплашваха. Искаше й се да забрави миналото, но не можеше. Беше готова да стори всичко, което беше по силите й, за да му помогне.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме.

— Докога?

— Докато кралят те повика в двора. Сигурно ще повика и Джером. Онзи негодник ще приеме поканата, защото вече никой не се съмнява в смъртта ми. Освен това той е уверен, че никой не е в състояние да докаже вината му. Сигурно ще се зарадва да те види отново и ще ти обясни как умело е успял да те заблуди и да те изправи срещу мен.

— Но как ще докажем, че е убиец?

— Още не знам, но ще намеря начин да го изоблича.

— Какво ще правим дотогава?

Той помилва косата й.

— Ще се обичаме.

Роуз се отзова с готовност на желанието му.

Само след седмица Роуз беше поканена да се яви в двора. Чарлз II искаше да види кръщелника си, малкия Дефорт, който беше кръстен в колониите в присъствието на негов представител. Роуз потегли към Лондон, придружена от баща си, Мери Кейт, Гарт и новия си ментор, отец Питър от манастира Левелин.

Пиърс изглеждаше като истински монах, това трябваше да му се признае. Качулката на широката кафява наметка падаше ниско над лицето му, а под нея носеше расо с висока яка. Дълга брада скриваше бузите, брадичката и горната устна. Само очите можеха да го издадат, но те бяха постоянно засенчени от качулката.

Въпреки това Роуз не смееше да диша, докато вървеше, по дългите коридори към кралските покои, следвана от свитата си. Чарлз не беше сам. Кралицата, брат му Джеймс; съпругата на Джеймс, Ан и баща й, Едуард Хайд, бяха насядали около голямата маса.

Кралят стана, за да поздрави Роуз. Целуна я по двете бузи по френски обичай и я огледа обстойно.

— Лейди Дефорт! Радваме се да ви посрещнем с добре дошла, както и да видим бебето. Нали, скъпа? — обърна се той към жена си. Кралицата застана с усмивка до него и хвърли изпълнен с копнеж поглед към наследника на Дефорт.

— Много сладко дете! Толкова е хубаво, че имате син!

— Благодаря на Бога — отговори съвсем тихо Роуз.

След като се възхити на кръщелника си, кралят подаде ръка на баща ѝ.

— О, сър Ашкрофт Удбайн! Чудесно е, че най-последно решихте да ни посетите.

Роуз никога не беше виждала баща си смутен и едва не се разсмя. Лицето му пламтеше, устните му се движеха, без да издадат нито звук. Чарлз се усмихна любезно и погледна към монаха в кафяво расо. Веждите му се повдигнаха въпросително.

— Ваше величество, това е брат Питър от манастира в Левелин — обясни Роуз, надявайки се кралят да не забележи треперенето на гласа ѝ. — Беше гост на баща ми във Вирджиния и попита дали може да ни придружи до Лондон. Доведох го със себе си, защото е много начетен и обича да ми разказва за световната история.

— Аха — промърмори след кратка пауза Чарлз.

Брат Питър се поклони дълбоко.

— Ваше величество...

— Хм... Добре дошъл в двора ми, брат Питър.

Най-последно страшният миг отмина. Чарлз настани Роуз в покоите на Пиърс, свитата ѝ получи стаи другаде. Мери Кейт, която носеше Уди, Гарт и монахът се оттеглиха, докато Роуз и баща ѝ останаха още малко при кралското семейство.

Най-последно Ашкрофт си възвърна дар слово. Разказа на краля колко красива и благоустроена е Вирджиния и го възхити с описанията си. Роуз му беше благодарна, защото не ѝ се налагаше да участва в разговора.

Тя въздъхна облекчено, когато можаха да се оттеглят. Върна се в покоите на Пиърс и дълго седя пред камината. Най-последно реши да си легне. Вероятно беше задрямала, защото когато се събуди, вече не беше сама. Пиърс стоеше пред леглото ѝ, съвсем гол, и бронзовото му тяло блестеше на светлината на огъня.

— В манастира ли те научиха да се вмъкваш незабелязан в стаите на другите хора? — попита строго тя.

— За съжаление монашеският живот не ми понася — отговори с усмивка той.

— Ами ако те намерят тук?

— Никой няма да ме потърси.

— Ти си монах, не забравяй!

— Само през деня. Не и нощем.

Тя отговори на усмивката му. Той беше твърдо решен да остане при нея и всъщност тя нямаше нищо против.

По-късно, когато огънят угасна, тя заспа спокойно в обятията му.

На сутринта беше изчезнал и тя не го видя цялата сутрин. Беше толкова разтревожена, че я заболя глава. Кралят играеше тенис и целият двор го гледаше. Изведнъж Роуз откри Джером. Облечен с най-модни дрехи, копринен панталон до коленете и дълго палто, подплатено с кожи и кадифе. Токите на обувките му бяха украсени с бисери. Когато бледосините му очи срещнаха погледа на Роуз, на лицето му се появи усмивка. Той продължи да я наблюдава, без да обръща внимание на партията тенис между краля и Йоркския херцог.

Преди да изчезне в навалищата, Джером се поклони подигравателно пред Роуз.

Вечерята щеше да се състои в голямата зала. Мери Кейт помагаше на господарката си да се облече. Роуз беше по-нервна от всякога. Цял ден не беше виждала Пиърс.

Тъкмо бяха свършили, когато на вратата застана Гарт и тя попита страхливо:

— Видяхте ли го някъде?

Мъжът поклати глава.

— Тази сутрин го зърнах да говори с едно момиче от кухнята, после излезе. Оттогава не съм го срещал. Не се бойте, той знае какво прави.

— Ако го познаят, ще го хвърлят в затвора! — извика възбудено Роуз.

Мери Кейт и Гарт я погледнаха укорително и вдигнаха ръце към устните си. Роуз пое дълбоко дъх и кимна.

— Добре, добре. Моля ви, Гарт, ако го намерите, елате веднага при мен!

— Разбира се, милейди.

След като камериерката вдигна косата ѝ, Роуз стана и се запъти към вратата. В същия момент Уди се разхленчи и тя се обърна да види какво му е.

— Ако позволявате, милейди... — Гарт се втурна към съседната стая, за да вземе бебето от леглото.

— Вървете, вървете! — Мери Кейт буквално избута господарката си в коридора и се върна при Гарт. — Май вече знаете как да укротявате малките бебета, стари глупчо! — продължи с почти нежен тон тя.

Роуз, която беше спряла на прага, едва не се разсмя с глас. Гарт и Мери Кейт? Май между двамата имаше нещо. Тя забърза към залата, внушавайки се, че трябва да изглежда напълно нормално въпреки тревогата си за Пиърс. Пред залата чакаше баща ѝ и Роуз си припомни първата си вечеря в това огромно помещение. Тогава не я допуснаха да седне на голямата маса, където вечеряха аристократите. Сега беше една от тях. При това отдавна знаеше, че щастието на човека не зависи от общественото му положение. То беше скрито в сърцето...

— Лейди Роуз! — Един млад мъж, който ѝ се стори познат, улови ръката ѝ. Тя го погледна втренчено, опитвайки се да се спомни името му. — Толкова се радвам, че сте отново при нас!

Младежът беше едър, с кестенява коса, която падаше по раменете му на гъсти къдрици.

— След вечерята ще има танци. Надявам се да бъдете така любезна и да ми обещаете първия танц.

— О, аз... — заекна смутено тя и прокара език по пресъхналите си устни.

Баща ѝ побърза да се притече на помощ.

— Лорд Уерби! Каква приятна изненада! Аз съм Ашкрофт Удбайн. За съжаление дъщеря ми е още в траур и не бива да танцува. При други обстоятелства сигурно щеше да изпълни желанието ви с удоволствие.

Младият мъж се поклони учтиво, очевидно приел обяснението на Удбайн.

— Милейди... — Той целуна ръка на Роуз и се оттегли.

— Браво, татко! — изкиска се тихо Роуз. — Къде си се научил да се изразяваш така изискано?

— Позорно е, че станах богат търговец — отговори самодоволно той. — Трябваше да отида в театъра.

Двамата седнаха на трапезата и започнаха да се хранят мълчаливо. Изведнъж хапката заседна в гърлото на Роуз. Пиърс беше влязъл в залата, придружен от друг монах, и вървеше към масата в дъното, далече от любопитните погледи на аристократите. Той се настани удобно и завърза оживен разговор с един млад свещеник. Роуз го гледаше с яд. Тя беше полудяла от тревога, а той се забавляваше!

След вечерята тя се извини на баща си, потърси младия лорд Уерби и му се усмихна изкусително.

— Мисля, че ако ви отделя един танц, това няма да е в противоречие с правилата на приличието, милорд.

Очите на мъжа засияха. Музикантите засвириха тържествено, той сложи ръката на Роуз върху своята и я поведе към центъра на залата. През цялото време, докато танцуваха, тя флиртуваше с него, макар и съвсем дискретно.

При следващия танц бе поканена от краля и нямаше как да му откаже. Той я попита още веднъж как е прекарала месеците във Вирджиния, поздрави я за хубавото бебе, а после очите му станаха сериозни.

— Вече бяхте в покоите ми, милейди, а още не сте ми поискали да очистя от позора името на мъжа ви.

— Затова пък сега ви моля да го сторите, Ваше величество.

— Джером е тук. Играта може да започне.

— Нямам представа какво искате да кажете, Ваше величество.

— Разбира се, че имате — отговори тихо той и изкриви лице в усмивка. — И не танцувайте повече с младия лорд Уерби, мила, защото брат Питър ще смъкне расото от гърба си и ще го удуши. А сега ви моля да ме извините... — Той се поклони и я остави сама.

Роуз го проследи объркано. Кралят знаеше. Или поне се догаждаше. Но щеше да запази тайната.

Тя остави кралското празненство и се прибра в стаята си. Съблече се, приготви се за спане и отиде да види как е синът ѝ. Поговори малко с камериерката си, твърде нервна, за да може да заспи.

В полунощ Мери Кейт се оттегли в стаичката си. Роуз седна в леглото си и зачака. Малко преди един часа Пиърс се промъкна безшумно в стаята ѝ и тя скочи. Той изтича при нея и я грабна в обятията си.

— Е, как ти хареса лорд Уерби, скъпа?

— Къде беше цял ден? — попита обвинително тя.

— Защо ме забрави толкова бързо? Май ще трябва да опресня спомените ти. — Гореща целувка затвори устата ѝ и разпали добре познатия огън във вените ѝ.

Тя се притисна до него и му обеща, че никога няма да го забрави.

— Няма ли да ми кажеш къде беше през цялото време?

Пиърс лежеше по гръб и се взираше замислено в тавана.

— Бях в гората, при една стара вещица.

— Какво? — извика смаяно тя.

— Тихо! — изсъска предупредително той и я притегли към себе си. — Накарах една кухненска прислужница да проговори и тя ми разказа за любовницата на Джеймисън, едно хубаво, добре закръглено селско момиче на име Бет. След смъртта му малката била напълно отчаяна и твърдяла, че господарят ѝ бил убит от съучастника си.

— Джером?

— Точно така. Прислужницата не знаеше къде мога да намеря Бет, но си припомни, че тя обичала да ходи при една вещица, и ми описа как да стигна до нея. Отидох при така наречената магьосница и разговарях дълго с нея, докато ми призна, че дала на Бет особено питие, което отнема разума и замъглява сетивата.

— Това е опиятът, който беше даден на всички ни — на теб, на мен и на Ан!

— Права си — кимна Пиърс. В погледа му имаше горчивина. — Те са ни упоили.

— Няма ли да отидем при краля?

— Не. Засега мога само да докажа, че сме били под влиянието на наркотик. Трябва да изчакаме. Старата вещица ще съобщи на Бет, че лейди Дефорт я търси и е готова да плати щедро за интересни сведения. Слушай ме внимателно! Когато се срещнеш с Бет, аз ще бъда наблизо. Щом научиш нещо важно, ще дойдеш веднага при мен. Обещавах ли ми?

— Разбира се — съгласи се с готовност тя.

— И внимавай! — продължи предупредително той. — Не искам да ти се случи нещо лошо.

— А аз не искам да те видя на бесилката — прошепна с болка тя. Пиърс целуна нежните ѝ устни.

— Няма да ме хванат, не се бой.

— Кога ще дойде Бет?

— Нямам представа. Трябва да имаме търпение.

Вестта пристигна по-бързо, отколкото предполагаша. На сутринта Гарт донесе на господарката си закуската, придружена от писмо.

— Какво е това? — попита недоверчиво тя.

— Едно младо момиче, което не познавам, ме заговори в коридора, милейди. Каза, че писмото е от една приятелка и е много важно.

Роуз отвори незапечатания плик с треперещи пръсти. Хартията беше от ниско качество.

Милейди,
днес следобед в три часа ви чакам в розовата
градина.

Роуз погледна уплашено стария слуга.

— Трябва да намерим Пиърс и да му кажем за срещата.

Гарт кимна и бързо излезе от стаята. Роуз остана сама. Можеше само да чака.

Тя ходеше неспокойно по коридорите, разговаряше с други жени, накрая слезе към реката, където щеше да се състои състезание с гребни лодки. Постара се да си избере отбор и да вика за него, да играе ролята на млада вдовица, която постепенно се примирява със съдбата си. Сред зрителите беше и баща ѝ. Тя понечи да му разкаже за писмото, но премълча.

Времето минаваше твърде бавно. Обзета от лошо предчувствие, Роуз повика Мери Кейт в стаята си.

— Ще вземеш Уди, ще повикаш Гарт и баща ми и ще се върнеш в замъка Дефорт.

— Няма да ви оставя сама! — възпротиви се енергично камериерката.

— Не знам защо, но ме е страх за сина ми — призна тихо Роуз.

— Тук сме толкова близо до краля! — опита се да я успокои Мери Кейт.

— Не помниш ли, че те отвлякоха буквално пред очите на краля? — укори я меко Роуз.

Мери Кейт замълча потиснато. След малко въздъхна и кимна с глава.

— Е, добре, милейди, но съм сигурна, че Негова светлост няма да одобри постъпката ви.

— В момента Негова светлост не е в състояние да критикува решенията ми.

Баща ѝ оказа много по-енергична съпротива от Мери Кейт и отказа да се раздели с нея, докато тя му заяви, че внукът му се нуждае от закрила, а и Пиърс ще бъде винаги близо до нея.

Гарт също повдигна възражения.

— Негова светлост не е тук! Кой ще се грижи за вас? Търсих го навсякъде, но не го намерих.

— Аз ще се заема с това, Гарт. Сигурна съм, че ще го открия скоро. Моля ви, трябва веднага да отведете сина ми на сигурно място!

След като всички заминаха, Роуз забърза към стаята си, за да си вземе наметка. Тъкмо когато влезе в коридора, видя тъмна фигура, която излезе от стаята ѝ. Смаяна, тя се притисна до стената. Пиърс... Не, това не беше той! Сърцето ѝ биеше като лудо.

Какво щастие, че беше изпратила Уди обратно в замъка Дефорт. Решена да се бори със страха си, тя проследи непознатия, който зави бързо в друг коридор и изчезна зад ъгъла. Роуз се затича след него, но той сякаш беше потънал вдън земя. Удари часовникът в голямата зала. Беше три без четвърт и тя трябваше да отиде веднага в розовата градина.

Посрещна я красива жена с пълна гърд. Изглеждаше като селянка, с корави черти, но в очите ѝ имаше дълбока тъга, която Роуз познаваше от собствен опит.

— Бет? — попита тихо тя.

Жената се огледа предпазливо и кимна.

— Аз съм Роуз Дефорт...

— Да, да, милейди, познавам ви. Нали аз ви направих херцогиня. — В погледа ѝ имаше предизвикателство. — През онази нощ аз ви съблякох и ви пъгнах в леглото му. Само затова днес имате право да се наричате херцогиня. Ако обаче поискате да разкажете това на властите, аз ще отрека всичко, кълна ви се! Искам само да ми бъдете благодарна...

— Не съм дошла тук да обсъждаме тези неща — прекъсна я Роуз. — Какво знаете за двойното убийство?

В отсрещния край на градината прозвуча висок смях и Бет потрепери от уплаха.

— Вашият мъж не е убил Ан и Джеймисън. Разбрах го веднага. Онова копеле Джером измисли целия заговор. Отдавна беше хвърлил око на парите на сестра си. Затова я омъжи за Джеймисън. Съжалявам, но не мога да го изоблича в убийство. Обаче съм готова да вляза в Нюгейт, ако и той дойде с мен!

Това момиче е било влюбено в Джеймисън, каза си съчувствено Роуз. Бет също искаше да си отмъсти.

— Как бихме могли да намерим доказателства срещу Джером?

Бет се поколеба за миг.

— Едно момиче от Хънтингтън Манър е станало неволен свидетел на убийството. Толкова се уплашило, че не посмяло да отиде при констейбъла. Обаче разказало на другите слуги какво е видяло и чуло в деня на убийството.

— Велики Боже! — пошепна изумено Роуз. — Дали е готова да се закълне пред съда?

— Само ако е под защитата на влиятелна личност като вас, милейди.

— Да, разбира се — обеща бързо тя и видя как лицето на Бет побеля като платно. Усети, че някой стои зад нея, и се обърна светкавично. Видът на Джером отне дъха ѝ.

— Е, Бет, ти май си решила да споделиш малките ни тайни? — попита той и се хвърли като тигър към бедното момиче. Роуз не видя ножа в ръката му, но веднага забеляза кръвта, която потече по овехтялата памучна рокля на момичето.

Тя отвори уста, но викът спря в гърлото ѝ. Джером се обърна към нея и окървавеният нож се опря в гърлото ѝ.

— Първоначално бях решил да отвлека сина ви, за да си осигуря мълчанието ви, милейди. За съжаление хубавото ви момченце е изчезнало. Сега ще се наложи да ви взема със себе си.

— Пиърс е жив! — извика задъхано тя. — И ще ви поиска сметка за всичките ви злодеяния.

Воднистите сини очи се присвиха.

— Не ви вярвам.

— Казвам ви истината... — Тя спря напред думата, защото от другия край на градината се чува възбудени гласове.

— Той я уби! — изкрещя някой. — Видях го със собствените си очи! Джером Шърни!

Лицето на мъжа побледня от уплаха, но той се овладя бързо и улови ръката на Роуз.

— Да вървим!

— Не! Няма да тръгна с вас дори ако заплашите да ме убие тук и сега!

— Както желаете, милейди. — За нейна изненада той прибра ножа в джоба си и тя отвори уста, за да извика. В следващия момент ръцете му се увиха около шията ѝ и я натиснаха с всичка сила. Роуз се отбраняваше отчаяно, дърпаше напразно силните му пръсти. След малко загуби съзнание и се отпусна безсилно в ръцете му. Джером я метна на рамото си и побърза да се отдалечи от местопрестъплението, преди да са дошли свидетелите.

Пиърс беше получил сведения за прислужницата от друг източник, по-точно от едно младо момиче, което работеше в кралския двор.

Като монах той влизаше и излизаше от кухнята по всяко време на деня, без да привлича вниманието. Обясняваше на слугите, че има могъщи приятели, които се опитват да открият истината за убийството на Джеймисън и Ан. След дълго колебание момичето реши да му се довери. Изпрати го при слугинята от Хънтингтън Манър, която сега работеше в една лондонска пекарна — колкото се може по-далече от аристокрацията. Пиърс успя да спечели доверието на младата жена, защото носеше расо и беше препоръчан от приятелката ѝ. Той се измъчваше от чувство за вина, че се е явил при нея преоблечен, но

нямаше друг изход. Обеща ѝ значителна сума и личната защита на краля, ако научи всичко, което го интересуваше.

— Трябва да се явите пред съда. Можете да дишате спокойно само ако Джером е мъртъв.

— Майчице! — прошепна уплашено момичето и се разтрепери. — Онази нощ щях да ида при Дефорт, но той загина.

Пиърс реши, че е дошъл моментът да каже истината.

— Аз съм Дефорт. Моля ви, не ме издавайте. Кълна се, че ще ви закрилям. Разкажете ми всичко, което се случи през онази нощ!

Момичето започна отначало и му разказа за решението на Ан да бъде добра съпруга на Джеймисън. Разказа също, че господарят ѝ бил силно влюбен в жена си и бил готов на всичко заради нея, макар че иначе бил със зъл и жесток характер. Описа му как лейди Ан паднала по стълбата и се пребила.

— Тя просто полетя по стълбата, разбирате ли! А после се появи другият и прониза приятеля си в гръб, без дори да мигне. Такава страхотия... Толкова се уплаших, че хукнах да бягам. А когато узнах за идването на констейбъла, вече беше много късно.

Пиърс кимна и я посъветва да остане в пекарната. Обясни ѝ, че смята веднага да говори с краля.

Когато пристигна в двора, там цареше голямо вълнение. Бившата любовница на Джеймисън, Бет, беше намерена мъртва в розовата градина. Пиърс потърси Роуз в стаята ѝ, но напразно. Дори бебето не беше там. Обзет от паника, той се втурна към обора и срещна там Джефри, който го беше последвал в Лондон.

— Ваша светлост! Търсихме ви навсякъде! Гарт имаше важна новина за вас. Вашата лейди отиде да говори с жената, която беше убита, и оттогава никой не я е виждал. Джером също е изчезнал.

— За Бога, той е отвлякъл Роуз! Къде ли я е отвел? — Пиърс трепереше от страх. Джером нямаше какво да губи, защото убийството на Бет беше извършено пред свидетели. Сигурно беше усетил, че капанът всеки миг ще щракне, и беше прибягнал до тази отчаяна мярка, за да спечели време. Какво щеше да предприеме сега? Накъде щеше да се обърне? Може би смяташе да избяга през Ламанша?

Да, това имаше смисъл. Джером трябваше да напусне Англия. Имаше роднини в Нормандия и можеше да се скрие при тях.

Защо, защо беше взел Роуз със себе си? Може би искаше да я използва като щит срещу нападателите си?

Пиърс не посмя да доведе докрай тази мисъл, защото щеше да полудее.

— Бързо доведи конете! — обърна се той към Джефри. — Първо ще минем през замъка, за да се уверя, че Уди е добре и го пазят. А после...

— Къде ще ги търсим? — попита мрачно Джефри.

— Отиваме в Дувър. Джером ще се опита да се прехвърли във Франция. Трябва да го настигнем, преди да се е качил на някой кораб. Това е единствената ми надежда.

Двамата възседнаха жребците си и полетяха като вихър към замъка Дефорт. Намериха двора пълен с коне и хора. Пиърс скочи от седлото и се втурна към замъка. Никой не спря тъмната фигура в монашеско расо.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом влезе в залата, той спря като закован на мястото си. Кралят стоеше пред камината и люлееше люлката, в която спеше Уди. Без да вдига глава, Чарлз отбеляза:

— Имате прекрасен син, Пиърс. Само аз не мога да създам наследник.

Пиърс се покашля многозначително.

— Ами, Ваше величество, вие имате достатъчно... — Той се поколеба, защото трябваше да намери дума, която звучеше по-прилично от „копелета“, и след малко продължи: — Вие имате много деца. Сигурно скоро ще имате и наследник на короната.

— Вече съм женен достатъчно дълго, за да знам, че кралицата няма да ме дари със син. Но тя е добра жена и не искам да я обвинявам.

Пиърс се опитваше да успокои нервното си треперене. Не биваше да губи време тук, трябваше веднага да тръгне да преследва Роуз и Джером. Най-после разбра защо дворът гъмжеше от коне и хора. Чарлз беше довел свитата си и можеше всеки момент да го арестува.

Пиърс прекоси залата с големи крачки и коленичи пред своя владетел.

— Кълна се във всичко свято, Чарлз, аз съм невинен! Сигурно съм извършил много грехове през живота си, но не съм убиец! Джером е избягал с Роуз и вие трябва да ми позволите да го преследвам!

— Изправете се, приятелю, и не молете! — отговори спокойно кралят. — Това не ви подхожда, а и само губите скъпоценно време. Тръгвайте след него, веднага! Аз ще ви дам хората си...

— Не, моля ви! — прекъсна го разгорещено Пиърс. — Той не бива да забележи, че е преследван. Ще взема само Джефри. Не мога да предвидя как ще реагира Джером, когато се види притиснат до стената.

— Разбрах — отговори кратко Чарлз и тайно реши да изпрати най-добрите си хора по петите му.

Пиърс скочи на крака и лицето му светна от радост.

— Минах отгук само за да се уверя, че синът ми е добре...

— Той е мой кръщелник — засмя се Чарлз — и обещавам да го пазя грижливо. Дядо му също е тук и е готов да стори всичко за него. Ако някой се опита да стори зло на бебето по време на отсъствието ви, ще съжалява горчиво за лекомислието си. Аз също смятам да остана наблизко.

Пиърс се усмихна благодарно и забърза към вратата, но кралят го спря.

— Вече не е нужно да се криете под монашеското расо. Джером уби бедното момиче пред дузина свидетели и показа истинското си лице. Вероятно ще се наложи да застанете пред съда, но само за да освободите името си и от последното петънце.

— Всичко това няма да има значение, ако не се върна с жена си, Ваше величество — отговори тихо Пиърс.

— Тогава побързайте! — извика настойчиво кралят.

Пиърс кимна и излезе на двора. Отиде бързо при Джефри, който чакаше с двата коня на изхода, и се метна на седлото. Двамата препуснаха право на юг.

Дали Джером имаше голяма преднина? Какво беше замислил? Дали смяташе да държи Роуз в плен, докато стигне до Ламанша, или беше решил да я отведе във Франция? А може би щеше да я отстрани от пътя си, щом изпълнеше целта си, както беше постъпил с толкова хора преди нея? По челото на Пиърс блестяха капчици пот. Той препускаше, без да щади коня си. Джефри не изоставаше. И двамата знаеха, че негодникът не бива да им се изплъзне. Джером трябваше да получи заслуженото наказание.

Двамата пристигнаха в Дувър, минаха в галоп покрай замъка и продължиха към пристанището. Джефри събра сведения и каза на господаря си, че от сутринта не е отплавал нито един кораб. На разсъмване, със започването на отлива, трябвало да заминат два кораба, „Блу Хоук“ и френският „Бонжур“.

Пасажерите вече започнали да се качват на борда.

— Струва ми се по-вероятно Джером да избере чуждия кораб — промърмори замислено Пиърс. — Нали англичаните го гонят...

— Ще почакаме ли? — попита Джефри.

Пиърс поклати решително глава.

— Не мога да чакам. Само Бог знае какво ще направи с Роуз, след като именно тя смъкна маската на почтеността от лицето му. Трябва да ги потърсим.

Двамата обиколиха уличките на пристанищния град, надникнаха във всяка кръчма и във всеки хан, който се изпречваше на пътя им, раздадоха куп пари, за да получат така желаните сведения. Времето минаваше бързо, а то беше техен враг. Досега не бяха научили нищо.

Отчаян, Пиърс водеше коня си през черната, безлунна нощ. Тъмни облаци се кълбяха над града, надигаше се буря. Може би тя щеше да забави отплаването на корабите. Така щяха да спечелят ценно време.

Но какво щеше да стане през това време с Роуз? Пиърс трепереше от страх. Коровата буца в гърлото му пречеше да диша.

— Трябва да ги намерим, Джефри! — прошепна с пресекващ глас той. — Още не сме обиколили всички кръчми и ханове.

Роуз дойде бавно на себе си и отначало забеляза само някои незначителни подробности. Ръцете ѝ докоснаха груб вълнен плат, във въздуха се носеше гадна миризма. Стените бяха напукани. Тя изохка и се опита да си спомни. Гърлото я болеше, не можеше да преглъща.

Но беше жива. Джером не я беше удушил. Вместо това я бе довел в тази мизерна стая, на леглото с груба завивка. Къде ли се намираха?

А Пиърс... Какво ли щеше да си помисли? Жена му беше изчезнала. Сигурно щеше да полудее от тревога, както и добрият ѝ баща. А Уди? О, Господи, какво ли беше станало с детето?

Тя примигна и се опита да се ориентира в полумрака. По небето се стрелкаха светкавици, в далечината отекваха гръмотевици. Роуз поиска да извика, но усети, че в гърлото ѝ е втъкнат парцал. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба и тя лежеше на една страна.

Изведнъж очите ѝ се проясниха и тя се взря в мършавото лице на Джером. Мъжът се хилеше подигравателно, воднистите сини очи святкаха злобно. Мазната руса коса беше залепнала за челото му.

— О, милейди, май най-после си възвърнахте съзнанието! Много се радвам. Вече си мислех, че съм ви убил, а аз не исках това. Още не. Сега ще ви отведа във Франция, лейди Роуз. Там имам добри приятели и роднини и смятам да се наслаждавам на живота — заедно с вас.

Думите напиреха в устата ѝ, но парцалът ѝ попречи да му отговори, както заслужаваше.

— Сигурно горите от очакване, нали, милейди? — продължи безмилостно Джером. — Аз също нямам търпение да ви...

Гърлени звуци проникнаха през парцала и мъчителят на Роуз се сети да го махне. Очевидно му беше интересно как ще реагира жертвата.

— Какво благоволихте да кажете, милейди?

— Отвратително, глупаво копеле! — изсъска ядно тя. — Наистина ли си въобразяваш, че ще се измъкнеш жив? Никога! Пиърс е жив и ще те...

— Вече съобщих на краля, че бившият му приятел е възкръснал от мъртвите. Дефорт няма да ни последва, защото ще бъде арестуван.

— Изпратили сте вест на Чарлз? — извика невярващо тя. — Както онази нощ, когато уведомихте констейбъла от мое име, че Пиърс ще се върне в гостилницата! Помните ли нощта, когато пронизахте в гръб най-добрия си приятел?

— Помня, разбира се. Много е просто да изпратиш такова послание — отговори небрежно Джером. — Жалко, че мъжът ви не е умрял! Иначе щяхте да се омъжите повторно в колониите и да си останете там.

Роуз поклати решително глава.

— Дори да бях вдовица, щях да ви преследвам до последния си дъх.

— По-кратко, красавице! Иначе скоро може да удари последният ви час.

Роуз стисна здраво зъби и се опита да удържи напирещите сълзи. Тя го заплашваше е отмъщение — и в същото време беше с вързани ръце, в негова власт. Въпреки това реши да не отстъпва.

— Не знаете ли, че ви видяха, когато убихте бедната Бет?

— Да, какъв лош късмет...

— Никога вече няма да можете да се върнете в Англия!

— Нямам и намерение, скъпа моя Роуз. Нали ви казах, заминаваме за Франция. Корабът скоро ще вдигне котва.

Роуз потъна в мрачно мълчание. Пиърс, кралят и хората на констейбъла нямаше да я намерят никога, ако Джером успееше да я отведе в чуждата страна. Трябваше да направи нещо, за да го спре.

Джером докосна бузата ѝ и тя потрепери от отвращение. По-добре да я бяха полазили гъсеници!

— Всъщност, аз не исках да бъда лош, Роуз. Не съм убил Ан. Тя се подхлъзнала и паднала по стълбата. За съжаление Джеймисън Брайънт беше голям глупак. Щеше да предаде и себе си, и мен. Ако не беше толкова тъп, Ан щеше да бъде още жива.

— Сигурно смъртта ѝ ви е натъжила дълбоко! — промърмори подигравателно тя.

Джером вдигна рамене.

— В никакъв случай! Все пак имуществото ѝ мина в мои ръце. В момента имам десетина наемници, най-добрите, които можах да купя с парите на сестра си. Те ще ни пазят, докато се качим на борда на „Бонжур“, скъпа. Този хубав френски кораб ще ни отведе в Нормандия.

— Няма да се измъкнете толкова лесно. Пиърс ще ви преследва.

— И как ще ме намери? — Пръстите на Джером се заровиха в косата ѝ.

Времето напредваше. Трябваше да го накара да свали въжетата от ръцете ѝ. Тя се престори, че не е чула въпроса му, и изохка задавено.

— Става ми лошо... — пошепна тя.

— Какво има?

— Аз... не мога да дишам. Моля ви, позволете ми да стана, само за малко. Трябва ми чист въздух.

След кратко колебание Джером освободи китките ѝ от въжетата и тя седна в леглото. Той се ухили и заговори предупредително:

— Долу в кръчмата седят добре платените ми охранители, Роуз. Ако посмеете да извикате, ще ви убия, без да ми мигне окото. А ако избягате, трябва само да дам заповед на хората си. Те ще ви хванат и навярно ще ви прережат гърлото. Разбрахте ли ме?

Роуз не отговори, само стана бързо от леглото и отиде към тесния прозорец в стил Тюдор с тънка дървена решетка. Пое дълбоко въздух и огледа предпазливо улицата.

— Защо искате да ме отведете във Франция?

— Защото сте красива жена, милейди. Сигурно и сама го съзнавате.

— Нима сте се влюбили безумно в мен? — попита подигравателно тя.

Джером се изсмя и поклати глава.

— Просто искам да направя мъжа ви нещастен, това е всичко.

— Толкова ли го мразите?

Джером пристъпи към нея и сложи пръст под брадичката ѝ. Тя стисна ръце в юмруци, защото знаеше, че трябва да понесе отвратителната му близост. Той убиваше хората също така хладнокръвно, както мачкаше мухите.

— Половината английска аристокрация го мрази по една или друга причина — обясни небрежно Джером. — Не на последно място и защото завиждат на мястото му при краля.

— Пиърс заема това положение с пълно право. Достатъчно дълго е прекарал редом с Чарлз в изгнаничеството и е водил битки за него.

— Ах, смелият воин! Съвършеният рицар! — изсъска ядно Джером. — Ала когато загуби Ан, нищо не може да го спаси. Също както и сега, когато ще рухне от смъртта на жена си.

Роуз нямаше да допусне това. Но как би могла да избегне страшната си съдба? Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Може би щеше да успее да избяга, преди да се качат на кораба. Тя попипа дървената решетка и отново огледа улицата. Ами ако започнеше да пици? Крадците и главорезите, които се наливаха в кръчмата, нямаше да ѝ обърнат внимание. Можеше да строши решетката и да се опита да привлече вниманието на хората, които минаваха долу...

Изведнъж се чу конски тропот. Ако започнеше да вика, Джером щеше да я прониже с ножа си. Всъщност, какво значение имаше кога ще я убие? Тя и без това нямаше да издържи дълго отвратителната му близост. Пък и не означаваше нищо за него, освен като оръжие, което искаше да използва срещу Пиърс.

Решението ѝ беше твърдо. Сърцето ѝ биеше като лудо, но тя събра силите си, вдигна ръка и удари тънките дървени пръчки. Стъклата се разхвърчаха на всички страни и тя провря глава през прозореца.

— Помощ! В името на Бога, помогнете ми! Отвлякоха ме! Кралят ме закриля! Помогнете ми!

Джером я сграбчи грубо, дръпна я навътре в стаята, запрати я към леглото в отсрещния ъгъл. Наведе се над нея и лицето му се разкриви от див гняв. В този миг нощта се огласи от мъжки вик и двамата замръзнаха на местата си.

— Роуз! Роуз!

Гласът на Пиърс! Роуз се възползва от смайването на врага си, скочи и се втурна отново към прозореца. Мъжът ѝ препускаше насам на верния си жребец.

— Пиърс! Кръчмата е пълна с въоръжени мъже! Внимавай! Той иска да те убие!

Тя изпищя задавено и замлъкна изведнъж. Джером я стисна за гърлото и спря достъпа на въздух.

— Ей сега ще я удуша, Дефорт, пред очите ти! — изрева разярено той. — Махай се оттук!

Роуз заби лакътя си в брадичката му и пръстите, които се бяха впили в гърлото ѝ, се отпуснаха.

— Повикай кралските хора, Пиърс! Той и без това ще ме убие! Но не го оставяй да избяга! Той трябва да си плати за всичко!

Жилавите пръсти отново обхванаха гърлото ѝ.

— Вече си мъртъв, Джером! — проговори с треперещ глас Пиърс.

Роуз не чуваше нищо. Макар че се отбраняваше яростно срещу смъртоносната хватка, тя беше твърде слаба, за да се справи с Джером, и го знаеше. Освен ако... Престори се на мъртва, спря да диша и се свлече на пода. Джером не се поддаде на уловката ѝ. Пръстите му стискаха безмилостно гърлото ѝ и пред очите ѝ се спусна черна мъгла. След малко убиецът усети, че жертвата му се е предала, и я пусна. Изправи се и се огледа доволно. Докато наемниците му се биеха с херцога, той щеше да избяга. Уверен в себе си, грабна сабята си и излезе от стаята.

Пиърс и Джефри нахлуха в кръчмата, която вече им беше позната от нощта, когато търсеха сведения за Джеймисън и Ан. Сега съпругата му беше пленница в една от стаичките над кръчмата, под властта на Джером. В началото Пиърс видя само неясни фигури, които сякаш плуваха в задименото помещение — келнерки, моряци, пияници, пирати и крадци. След миг погледът му падна върху разбитата дървена стълба, която водеше към втория етаж. Втурна се към първото стъпало, но само след две крачки бе нападат от двама мъже с извадени саби и кръвожадни очи.

— Махайте се оттук, по дяволите! — изрева вбесено той.

Още с първия удар изби сабята на единия нападател и го свали на земята. Обърна се светкавично и острието на сабята му прониза рамото на втория, който изпищя от болка и се отдръпна настрана.

По стълбите вече слизаха следващите трима мъже. Останалият до вратата Джефри се биеше с едър червенкос тип, докато един по-дребен се опитваше да го издебне в гръб.

— Джефри! — изкрещя предупредително Пиърс и приятелят му се обърна тъкмо навреме, за да забие острието на сабята си в гърдите на чернокосия. В следващия момент оръжието му се стовари с унищожителна сила върху главата на втория противник.

Пиърс престана да обръща внимание на верния си спътник. Трябваше да си пробие път към стаята на жена си срещу един наемник с тъмни къдрици и гъсти мустаци. За да не губи време, той го прати на земята с един добре прицелен удар, хвърли се срещу другите двама и ги метна надолу по стъпалата.

В този миг Джером излезе от стаята и се втурна по дългия коридор, за да се измъкне от задната врата. Между двамата смъртни врагове стоеше само един наемник с извадена сабя. Русо, почти красиво момче, което изглеждаше сериозно уплашено. В сърцето на Пиърс пропъльзя съчувствие.

Той изкрещя заплашително и се усмихна облекчено, когато момъкът се сви до стената и го пропусна да мине. Беше дошло времето да си разчисти сметките с Джером. Тъкмо когато беше стигнал до вратата, беглецът усети на раменете си две силни мъжки ръце, които го обърнаха към коридора и го притиснаха до стената.

Без да губи самообладание, Джером отпусна мечата си, изгледа врага си със странните си воднистосини очи и дори се усмихна.

— Хайде, убийте ме по-бързо! Трябва да отидете при жена си. Дано я заварите жива...

Пиърс се намръщи заплашително.

— Ако си сторил зло на Роуз, не се надявай на лека смърт. — Като видя тичащия към тях Джефри, той пусна врага си. Вече беше сигурен, че Джером няма да избяга. Обърна се и се втурна като вихър към стаята, от която беше излязъл Джером. Отвори вратата е трясък и видя сгърчената на пода Роуз. Смарагдовозелената рокля беше разпростряна по пода и надиплената копринена пола беше в странно

противоречие с бедната, мръсна стаичка. Разпуснатата коса скриваше лицето като огнен водопад.

— Роуз! — изкрещя отчаяно Пиърс и падна на колене. — Господи, не! — Той я грабна в прегръдката си, взря се в пепелявото ѝ лице, докосна нежните бузи, целуна изстиващите устни. А след това откри виолетовите петна по шията ѝ. — Роуз! — В гласа му имаше луд гняв.

Чудно, но жена му чу този глас. Появата на Пиърс я изтръгна от дълбокия мрак, в който беше потънала и който беше път към смъртта. Някой я викаше, искаше да я върне в живота. Тя лежеше на дъното на тъмна, леденостудена пропаст, но някой се мъчеше да ѝ вдъхне отново топлината на живота, прегръщаше я, викаше я да се върне.

Пиърс я вдигна на ръце и я положи внимателно върху леглото. Роуз се размърда, опита се да си поеме дъх, да каже нещо, да отвори очи.

— Роуз! — Той повтори името ѝ, притисна я до гърдите си, целуна челото ѝ, бузите, студените пръсти.

Тя отвори уста и отново се опита да му каже нещо. Трябваше да се съсредоточи, да събере всичките си сили... Само след миг обаче Пиърс я остави на леглото и, проклинайки земята и небето, се втурна да убие Джером.

Той затича устремно по коридора, спусна се по стълбата в кръчмата и веднага видя убиеца. Джефри стоеше зад него и острието на сабята му беше опряно в гърба на престъпника.

Решен да си отмъсти, Пиърс се прехвърли през парапета и скочи точно в средата на кръчмата.

— Ще гориш в ада за вечни времена! — изхърка задавено той и впи горящ от омраза поглед в човека, причинил смъртта на съпругата му. Като видя господаря си в това състояние, Джефри се отдръпна стреснато.

Юмрукът на Пиърс улучи Джером в брадата, той се олюля и се строполи на пода. Окървавените му устни се изкривиха в усмивка.

— Май пристигнахте твърде късно, милорд...

Без да отговори, Пиърс го сграбчи за яката, издърпа го да стане и вдигна сабята си, за да я забие в гърдите му. За първи път щеше да убие невъоръжен човек, но това не го интересуваше. В същия момент чу името си.

— Пиърс!

В първия момент мъжът се вцепени, но после се обърна бързо към стълбата. Заловена здраво за парапета, там стоеше Роуз. Бледа като платно, с големи сериозни очи. Велики Боже, тя беше жива!

— Трябва да го изправиш пред съда на краля, Пиърс — продължи настойчиво тя, макар че гласът отказваше да ѝ се подчинява. Гърлото я болеше непоносимо.

Пиърс не беше пуснал яката на врага си. Беше убил много хора на бойното поле, но никога не беше извършвал убийство. Колкото и да му се искаше да свърши веднъж завинаги с Джером, разбираше, че Роуз е права.

— Умолявам те, Пиърс! — Колко нежно звучеше гласът ѝ... — Джером трябва да застане пред съда. Вече отмъсти за Ан. Тя не би искала да пожертваш безсмъртната си душа. Моля те, Пиърс, предай го на кралските войници! Направи го за себе си, за мен, за Уди!

Тя очевидно не разбираше какво ставаше с него. Той не искаше да вземе живота на Джером, за да отмъсти за смъртта на Ан, а заради страданието, което този негодник беше причинил на нея, на Роуз. Заради детето, което за малко не остана без майка. Беше толкова просто да забие мечата си в омразните гърди на врага... Убиецът заслужаваше смърт.

Джером наблюдаваше с присвити очи лицето на гневния отмъстител. Много добре знаеше какво го очаква, ако застане пред съда.

— Защо се колебаете, Дефорт? Убийте ме и да свършваме.

— Пиърс! — изплака отчаяно Роуз, решена да предпази мъжа си от убийството — не заради Джером, а заради сина им и общото бъдеще.

Съвсем бавно пръстите, които стискаха яката на Джером, се разхлабиха и треперещият убиец се свлече на пода. В този миг в кръчмата нахлуха кралските войници и се запътиха с бързи крачки към свитата на пода фигура. Значи са ме последвали в Дувър, каза си Пиърс. Благословен да е Чарлз! После се втурна по стълбата към жена си и протегна ръце, за да я приеме в прегръдките си. Целуна нежно устните ѝ, докосна внимателно тъмните петна по шията ѝ.

— Велики Боже! — Гласът му се пресече.

Тя се засмя и хвана ръцете му.

— Всичко е наред.

Още не — но раните щяха да зараснат, душевните и физическите.

— Да се приберем у дома. — Той я вдигна на ръце и я изнесе навън, в студения нощен въздух. Бурята беше отминала.

— Виждам звездите — прошепна с мъка Роуз.

— Да, небето е отново ясно и красиво.

Някой се покашля зад Пиърс и той се обърна бързо.

— Ще го отведем в Дувърската крепост, милорд — обясни един от войниците.

— Благодаря ви — отговори херцогът, настани Роуз на коня си и седна зад нея. Когато потеглиха обратно, Джефри и няколко кралски войници препуснаха след тях, макар и на почтено разстояние. Очевидно Чарлз беше изпратил ескорт за херцога и херцогинята.

Затова Пиърс не обръщаше внимание на опасностите по нощния път, а беше посветил цялото си внимание на жена си.

— Казвал ли съм ти някога колко много те обичам, Роуз?

— Колко много? Не, май не. — Тя се облегна на гърдите му и помилва бузата му. — Вече сме женени повече от година, дарих те със син, но все още не знам колко е голяма любовта ти.

Пиърс се засмя и я притисна към себе си.

— Обичам те толкова много, че по-скоро бих умрял, отколкото да живея без теб. Обичам те с цялото си сърце, от дъното на душата си.

— А ти, Пиърс, си моят живот.

Той я обърна към себе си и се взря в прекрасните ѝ очи.

— Моята смела Роуз! Тази нощ едва не умря заради мен.

Пръстите ѝ се плъзнаха по шията му и намериха мястото, където учестено биеше пулсът.

— Веднъж те загубих и не можех да позволя това да се случи и втори път. Нямах да го преживея.

Пиърс спря коня си под едно огромно дърво в края на пътя, за да целуне жена си — бавно и нежно, изпълнен с трудно сдържана страст. Устните ѝ бяха безкрайно сладки. Свитата спря на известно разстояние и Пиърс прошепна съзаклятнически:

— Най-добре е да почакаме, докато стигнем у дома. Искам да кажа... ако си добре.

— Разбира се, че съм добре — и копнея за теб.

— Вече бях повярвал, че никога повече няма да те държа в обятията си.

— Аз съм жива, Пиърс. Ти ме върна към живота. Чух как викаше името ми.

— Отсега нататък ще гледаме само в бъдещето. — Пиърс пришпори коня си и препусна към замъка Дефорт.

Когато най-последно слязоха от конете в двора на замъка, вратата се отвори с трясък. Ашкрофт Удбайн изскочи навън с посивяло от умора лице и се втурна към дъщеря си. Роуз се засмя и го прегърна.

— Всичко е наред, татко.

— Милейди! — Мери Кейт излезе да посрещне господарката си, следвана по петите от Гарт. След тях се появили и всички останали слуги, за да поздравят господарите си с щастливото избавление.

След малко откъм вратата прозвуча подигравателен глас:

— Лорд и лейди Дефорт! Искам да ви кажа, че не ми беше никак трудно да се грижа за кръщелника си. Само че малкият Пиърс реве страховито. Май кралското ми лице не му харесва особено. Освен това ви моля да имате предвид, че съм вашият владетел, а не бавачка!

Роуз и Пиърс се обърнаха към своя крал, размениха си многозначителен поглед и избухнаха в луд смях.

— О, Ваше величество! — извика Роуз, застана пред него и направи реверанс. — Моля за прошка! Вече сме си у дома и няма да ви се наложи да смените пелените на малкия херцог.

— Какво говориш, дъще? — намеси се ужасено Ашкрофт Удбайн, но кралят махна развеселено с ръка и заповяда:

— Бързо вътре, мадам! Синът ви чака! — После протегна ръка на Пиърс. — Скъпи приятелю!

— Джером е затворен в Дувърската крепост — съобщи Пиърс и улови ръката на краля. — Ще остане там, докато го изправят пред съда.

Чарлз кимна и очите му засияха с цялото очарование на рода Стюарт.

— Много се радвам, приятелю. Няма ли да изпием по чаша вино? — Той се обърна към Гарт и го потупа по рамото. — Тази вечер извадете най-доброто, което предлага херцогската изба, добри човече.

Гарт кимна с достойнство и всички влязоха в залата. Преди да затвори вратата, Пиърс се върна в двора, за да потърси Джефри и

кралската свита, които бяха останали до вратата. Войниците бяха под началството на сър Невил и сър Пейн, с тях яздеха и лордовете Рийвз и Мобли.

— Заповядайте да прием по чаша вино, приятели!

— Отлично предложение — след тези напрегнати нощни часове! — засмя се доволно Невил. — После обаче ще ни позволите да ношуваме в залата ви, Дефорт.

— От мен да мине. Но само ако ми обещаете, че няма да се качвате на горния етаж — отговори ухилено Пиърс.

Мъжете слязоха от седлата с гръмки смехове и го последваха в залата.

Макар че вече се разсъмваше, празникът беше много весел и виното се лееше без мяра. Празнуваха не само господарите, но и слугите.

Роуз поглеждаше скритом към камериерката си и Гарт. Двамата си шепнеха, докосваха се нежно и очевидно бяха щастливи. Тя се радваше на връзката им. Домакинството имаше нужда от стабилна двойка икономи.

Когато дойде утрото, кралят реши да вземе част от свитата си и да се върне в Лондон. Пиърс стисна благодарно ръката му, а Роуз падна на колене и се опита да я целуне. Галантният Чарлз побърза да я изправи на крака.

— О, не, мадам, по-добре е аз да целуна красивата ви ръчица! — Той се поклони като съвършен джентълмен и излезе от залата. Много от благородниците бяха заспали пред чашите си с вино или на пода. Някои хъркаха шумно, други бяха обгърнали е ръце големите кучета, за да се топят в козината им.

Мери Кейт и Гарт се качиха на втория етаж, за да видят как е Уди. Роуз потърси баща си и го откри да дреме доволно на стола си начело на масата.

— Да го събудя ли? — прошепна тя.

— В никакъв случай — отговори също така тихо Пиърс, вдигна я на ръце и я понесе към стълбата. — Вече сме у дома и трябва да се опитам да ти докажа любовта си не само с думи.

Тя обви с ръце врата му и въздъхна щастливо.

— Много обичам да те слушам, когато говориш за любов.

Розовите лъчи на изгряващото слънце огряваха пъстрите прозорци на стълбището. Пиърс спря на първата площадка и заяви драматично:

— Обичам те повече от деня, повече от светлината, повече от въздуха, който дишам, повече от живота си.

— А аз те обичам повече от целия свят.

— Повече от земята, небето и морето...

Прекъсна ги дрезгав смях.

— Нали ти казах, дъще! — извика Ашкрофт, който се беше събудил от шума. — Този херцог се оказа чудесна плячка!

Двамата примигнаха смутено, погледнаха надолу и проговориха в един глас:

— Върви да спиш!

Пиърс погледна усмихнато заруменялото лице на жена си.

— Само още няколко стъпала и ще ти покажа колко много те обичам.

— О, горя от нетърпение да го узная! — прошепна нежно тя и помилва непокорните му къдрици.

Той я притисна до гърдите си и я отнесе в спалнята, където изпълни обещанието си с много страст и нежност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.